4/12
2

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

தொகுதி-27 எண்-10.11.

அக்டோபர் மற்றும் நவம்பர்

1938

52
K65ന211, N12
N38.27.10-11

SRI VEDANTA DIPIKA

VOL. 27]   OCTOBER 1938   [PART 10

476

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

பகுதான்ய ௵   ஐப்பசி ௴

பத்ராதிபர்கள் :

வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்

வி. அனந்தாசாரியர்

உப-பத்ராதிபர்கள் :

வேதாந்த சிரோமணி T. வேணுகோபாலாசாரியர்

ஏ. ஸ்ரீநிவாஸராகவன், M.A., [மகாராஜா காலேஜ், புதுக்கோட்டை.]

CONDUCTED BY

Sri Vaishnava Siddhanta Prachara Sabha, Ltd.,

VANI VILAS 4—5, BADRIAH GARDEN ST., PARK TOWN, MADRAS.

ஸ்ரீ:

விஷய ஸூசிகை

1. கடோபநிஷத்விசாரம் 2

[ஸ்ரீ. உப. வேதாந்த சிரோமணி, தேசிக தர்சன துரந்தர, தோட்டாலம் வேணுகோபாலாசார்ய ஸ்வாமி]

2. ஸ்ரீ அஹோபிலம் 2

3. குடும்பஸம்ரக்ஷணம் 24

[ஸ்ரீ. உ. வே. வி. அநந்தாசாரியார்]

4. பகவத் கீதை 25

[ஸ்ரீ. உ. வே. தி. ஈ. வீரராகவாசார்யர், திருவாதி]

5. ஸ்ரீமத் ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி 113—128

6. வேதாந்த ஸாரம் 89—96

अमृतांजनम्

அம்ருதாஞ்சனம்

உண்மையில் அம்ருதம் போன்றது. இப்பெயர் அகாரத்தில் ஆரம்பிப்பதால் இது அகில மங்களமும் அளிக்கக் கூடியது என்று அடியில் கூறும் ப்ராசீன முதுமொழி கூறுகிறது.

“ अ इति भगवतो वाचकमकारं
प्रयुञ्जानेन किं नाम मङ्गलं न कृतम् । ”
“ अकारोपक्रमश्चास्मिन्मङ्गलत्वाभिसन्धितः । ”

தலைவலி, ஜலதோஷம்,
சுளுக்கு முதலான சகல
நோய்களையும் தீர்க்கவல்ல
ப்ரஸித்தமான லேபனம்—

அம்ருதாஞ்சனம் லிமிடெட்

பம்பாய், மதராஸ், கல்கத்தா.

சேர்ந்து, அச்சமயம் யமன் ஊரிலில்லாமையால் மூன்று ராத்ரிகள் நசிகேதஸ் உபவாஸமாயிருக்க நேர, பின் யமன் வந்ததும் தன்னிருப்பிடத்திற்கு அதிதியொருவர் வந்து மூன்று தினங்கள் உபவாஸமிருப்பதை யறிந்து பயந்து நசிகேதஸ்ஸை ஸமாதானப்படுத்தி 'மூன்று தினம் உபவாஸமிருக்கச்செய்த தோஷத்திற்கு உமக்கு மூன்று வரங்களைக் கொடுக்கிறேன்; உமக்கு வேண்டியவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும்' என்றார். அதற்கிணங்கி நசிகேதஸ் முதல் வரத்தால் 'தன்னை யமலோகத்திற்கு அனுப்பியதை நினைத்து வருந்தும் தன் தகப்பனாருக்கு அந்த வருத்தம் நீங்க வேண்டுமென்றும், தான் அங்கிருந்து திரும்பி தன் வீடு சென்றதும தன் தகப்பனார் தன்னை முன்போலறிந்து ஸந்தோஷிக்க வேண்டுமென்றும் வேண்டிக்கொண்டான். யமனும் அப்படியே யாகக்கடவதென்று முதல் வரத்தை யளித்தார். பின் நசிகேதஸ் இரண்டாவது வரத்தால் மோக்ஷ ஸாதனமான நாசிகேதாக்னி வித்யையை தமக்கு உபதேசிக்கும்படி வேண்டுகிறார்:—

(1)"ஸ்வர்கே லோகே ந பயம் கிஞ்சநாஸ்தி
ந தத்ர த்வம் ந ஜரயா பிபேதி।
உபே தீர்த்வா அசநாயாபிபாஸே
சோகாதிகோ மோததே ஸ்வர்கலோகே॥

ஸ த்வமக்நிம் ஸ்வர்க்யமத்யேஷி ம்ருத்யோ
ப்ரப்ரூஹி தம் ச்ரத்ததாநாய மஹ்யம்।
ஸ்வர்கலோகா அம்ருதத்வம் பஜந்த
ஏதத் த்விதீயேந வ்ருணே வரேண॥"

என்கிற (முதல் வல்லி 12, 13-வது) மந்த்ரங்களால்.

இந்த ப்ரார்த்தனையயங்கீகரித்து யமன்

(1) ஸ்வர்கலோகத்தில் எவ்வித பயத்திற்கும் ப்ரஸக்தி யில்லை அது உம்முடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டதல்ல. அங்கு யாரும் கிழத்தனத்தால் பயப்படவேண்டியதில்லை. ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றவன் பசி தாகங்களை யொழித்து சோகந்தீர்ந்து ஸந்தோஷிப்பான். அப்படிப்பட்ட ஸ்வர்கத்திற்கு ஸாதகமான அக்கினியை (சயநத்தை) ச்ரத்தையுடன் கூடிய எனக்குச் சொல்லவேண்டும். ஸ்வர்கலோக மடைந்தவர்கள் அம்ருதர்கள் ஆகிறார்கள். இதுவே இரண்டாவது வரத்தால் நான் வேண்டுவது, என்று இம்மந்த்ரங்களின் பொருள்.

(1)ப்ர தே ப்ரவீமி தது மே நிபோத
ஸ்வர்க்யமக்நிம் நசிகேத: ப்ரஜாநந்।
அநந்தலோகாப்திமதோ ப்ரதிஷ்டாம்
வித்தி த்வமேதம் நிஹிதம் குஹாயாம்॥ (1—14.)

என்று அதன் மேன்மையை விளக்கிக் காட்டி அந்த வித்யையை பூர்ணமாக உபதேசித்து மிகச் சந்தோஷமடைந்தவராய் 'மற்றொரு வரனும் நானாக உமக்கு கொடுக்கிறேன்; உம்முடைய பெயரால் இந்த அக்னி 'நாசிகேதாக்னி' என்று இனி விளங்கவேண்டும். பல விதவர்ணங்களாலமையப் பெற்ற இந்தரத்ந மாலையையும் பெற்றுக்கொள்ளும்' என்று சொல்லி ரத்ந மாலையையும் கொடுத்தார்.

இங்கிருக்கும் ஸ்வர்க சப்தம் மோக்ஷஸ்தாநத்தைக் குறிக்கின்றதாகும். 'ஸ்வர்கலோகா அம்ருதத்வம் பஜந்தே' ஸ்வர்க்கத்தைப் பெற்றவர்கள் அம்ருதர்களாகிறார்கள் என்றும், மேல் 17வது மந்த்ரத்தில் இதன் பெருமையை வெளியிடும்போது 'தரதி ஜந்ம ம்ருத்யூ' இதை அநுஷ்டிப்பவன் ஜன்ம மரணங்களை தாண்டுகிறான் என்றும் 'சாந்திமத்யந்தமேதி' 'ஸம்ஸார துக்க சாந்தியை பரிபூர்ணமாகப் பெருகிறான் என்றும், 18வதில் 'ஸ ம்ருத்யுபாசாந் புரத: ப்ரணோத்ய சோகாதிகோ மோததே ஸ்வர்கலோகே' ம்ருத்யு பாசங்களாகிற ராகத்வேஷாதிகளை சரீரம் விடு முன்னமேயே யொழித்து சோகந்தீர்ந்து ஸ்வர்கத்தில் ஸந்தோஷிக்கிறான் என்றும் இந்த ஸ்வர்கத்தை யடைந்தவனுக்கு மோக்ஷம் பெற்றவனுக்குச் சொல்லப்படும் குணங்களைச் சொல்வதால் இந்த ஸ்வர்கம் மோக்ஷ ஸ்தாநமாயிருக்க வேண்டுமேயல்லாது இதை ஸாதாரண ஸ்வர்கமென அங்கீகரிக்க இடமில்லை. மேலும் மூன்றாவது வரத்தை வேண்டும் போது நசிகேதஸ் க்ஷயிக்கக்கூடிய (நச்வரமான) பலங்களை நிந்திக்கிறபடியால் நச்வர பலங்களில் விமுகனான நசிகேதஸ் ஸாதாரண ஸ்வர்கத்தை அபேக்ஷிக்கிறான் என்பது பொருந்தாதாகையினால் இதை மோக்ஷ ஸ்தாநமாகவே அங்கீகரிக்கவேண்டும். இங்கு அக்னி சயநத்திற்கு மோக்ஷத்தை பலமாகச் சொன்னது உபாஸநத்தின் மூலமாயாகும். தவிர நசிகேதஸ்ஸுக்கு இந்த வரத்தைக் கொடுப்பதாக ம்ருத்யு தேவதை அங்கீகரித்து அநுவதிக்கும் போது இதற்கு ப்ரயோஜநம் 'அநந்த லோகம்' என்கிறார். இதற்கு கேவலம் ஸ்வர்கமே ப்ரயோஜ

(1) இந்த ஸ்வர்கஸாதனமான அக்னிவித்யையை உமக்கு உபதேசிக்கிறேன். இதை நீர் தெளிந்து கொண்டு அநந்த லோகத்தை யடைவீர் பின ப்ரஷ்டையையும் (மருபடி மீளாமையையும்) அடைவீர். இது மிகவும் ரஹஸ்யமானது (குஹையில நிஹிதம்) என்று இதன் பொருள்.

நமாயிருந்தால் அதை அநந்த லோகமெனச் சொல்வதெப்படி. இந்த்
‘அநந்த’ மென்றது புநராவ்ருத்தியில்லாமையைக் காட்டுகிறது. அல்லது
‘அநந்த’ சப்தம் விஷ்ணு வாசகமாதலால் இதே உபநிஷத்தில் மேல்
மோக்ஷஸ்தாநத்தை ‘ஸோ(அ)த்வந꞉ பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ꞉ பரமம்
பதம்’ என்று விஷ்ணுவின் ஸ்தாநமாகச் சொல்வதால் அதைக் குறிப்பிடுவ
தாகவும் சொல்லலாம். இந்த இடங்களிலிருக்கும் ‘ஸ்வர்க’ சப்தம் ‘லோக’
சப்தத்துடன் ஸமாநாதிகரணமாகச் சேர்த்து ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருப்பதா
லும் ‘ஸ்வர்கலோகா அம்ருதத்வம் பஜந்தே’ என்று ஸ்வர்கத்தை யடைந்தவர்
கள் அம்ருதர்களாகிறார்களென்பதாலும், ‘அணுமேதமாப்ய ஸமோததே
மோதநீயம் ஹி லப்த்வா’ (2-13-வது மந்த்ரம்) என்று அணுவான (சக்ஷுராதி
களுக்கு அவிஷயமான) பரமாத்மாவை (தேச விசேஷத்தில் சென்று)
அடைந்து ப்ரீதிவிஷயமான அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய எட்டு குணங்களு
டன்கூடியதன் ஸ்வரூபத்தைப் பெற்று ஸந்தோஷிக்கிறான் என்று (1)‘ஏஷ
ஸம்ப்ரஸாதோ(அ)ஸ்மாச்சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந
ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே’ என்கிற சாந்தோக்ய வாக்ய ரீதியில் அங்கீ
கரிக்க வேண்டியிருப்பதாலும் இந்த ‘அம்ருத’ சப்தத்தால் புருஷஸூக்
தாதிகளில் ப்ரஸித்தமான ஆதித்யவர்ண திவ்ய மங்கள விக்ரஹவிசிஷ்ட
பரமாத்மாவின் ஸ்தாநத்திற்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞை ஏற்படுவதாலும் அந்தஸ்
தாநம் இந்த சரீரத்திலிருந்து மூர்தந்ய நாடியின் மூலம் வெளிக்கிளம்பி
அர்சிராதி மார்கத்தால் சென்றடையக்கூடியதாதலாலும் ‘அப்ராக்ருத ஸ்தா
நவிசேஷம் சென்று தான் அநுபவிக்கக்கூடியது மோக்ஷம்’ என்ற விஷ
யத்தையே இந்த ப்ரகரணம் விசதப்படுத்துகின்றது என்பது நிச்சிதமா
கின்றது. இங்கு நிர்குணப்ரஹ்மமாகுகை மோக்ஷம் என்று தெரிவிக்கக்
கூடிய ஒரு சப்த சகலமுமில்லை யென்பதும் ஸ்பஷ்டம். மேல் மூன்றாவது
வரத்தின் ப்ரஸ்தாவம் 20-வது மந்த்ரத்தில் ஆரம்பமாகிறது.

யேயம் ப்ரேதே விசிகித்ஸா மநுஷ்யே
அஸ்தீத்யேகே நாயமஸ்தீதி சைகே ।
ஏதத்வித்யாமநுசிஷ்டஸ்த்வயாஹம்
வராணாமேஷ வரஸ்த்ருதீய꞉ ॥ (1. 20)

என்று. “மனிதன் ப்ரேதனான பிறகு அவன் இருக்கிறான் என்று சிலரும்
அவனில்லையென்று சிலரும் சொல்வதை யநுசரித்துண்டாகும் ஸந்தே

(1) இந்த ஜீவன் இந்த சரீரத்தினின்று கிளம்பி தேசவிசேஷத்தில் பரப்ரஹ்மத்தை யடைந்து ஸம்ஸாரவஸ்தையை த்யஜித்து பரமாத்ம துல்யமான ஸ்வரூபாவிர்பாவத்தைப் பெறுகிறான். என்று இதன் பொருள்.

ஹத்தை நீக்கி அதன் உண்மையை உம்மால் உபதேசிக்கப்பட்டு நான் அறிய
வேண்டும். இதுவே மூன்றாவது வரம். என்று இதன் பொருள். பின்
‘தேவைரத்ராபி விசிகித்ஸிதம் புரா’ (21வது மந்த்ரம்) என்று துடங்கி
முதல் வல்லி முடியுமளவும் யமன் ‘இது மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான விஷயம்.
இவ்விஷயத்தில் தேவர்களுக்கும் நிச்சயம் பிறந்ததில்லை. வேறு ஏதாகிலும்
வரம் வேண்டிக்கொள். தீர்காயுஷ்மான்களான புத்ரபௌத்ரர்களையும் யானை
குதிரைகளையும் பூமியின் ஆதிபத்யத்தையும் இன்னும் இம்மனித லோகத்
தில் கிடைக்கத்தகாத மற்றும் எவ்வித காமங்களையும் கொடுக்கிறேன். மரண
த்தைப் பற்றி மாத்ரம் கேட்காதே’ என்று பலவிதமாக ஆசை காட்டுகிறார்.
ஆயினும் நசிகேதஸ் மனஞ் சலிக்காமல் ‘அவைகள் முற்றிலும் நச்வரங்க
ளான படியால் நான் கேட்டவரம் ஒன்றே எனக்கு வேண்டியது. வேறொன்
றையும் நசிகேதஸ் வேண்டமாட்டான்’ என்று நிஷேதித்துவிட்டார்.

பின் இரண்டாவது வல்லியில் முதல் 11 மந்த்ரங்களால் நசிகே
தஸ்ஸின் புத்தியை வியந்து கொண்டாடி நசிகேதஸ் இந்த விஷயத்தை
உபதேசிக்கப் படுவதற்கு தகுந்த அதிகாரிதான் என்பதை தெரிவித்து
(1) ‘தம் துர்தர்சம் கூடமநுப்ரவிஷ்டம்’ என்றாரம்பித்து இரண்டு
மந்த்ரங்களால் அவன்கேட்ட ப்ரச்னத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்.

(1) தம் துர்தர்சம் கூடமநுப்ரவிஷ்டம்
குஹாஹிதம் கஹ்வரேஷ்டம் புராணம் ।
அத்யாத்மயோகாதிகமேந தேவம்
மத்வா தீரோ ஹர்ஷசோகௌ ஜஹாதி ॥ (2. 12)

ஏதச்ச்ருத்வா ஸம்பரிக்ருஹ்ய மர்த்ய꞉
ப்ரவ்ருஹ்ய தர்ம்யமணுமேதமாப்ய ।
ஸ மோததே மோதநீயம் ஹி லப்த்வா ।
விவ்ருதம் ஸத்ம நசிகேதஸம் மந்யே ॥ (2. 13)

இவற்றின் பொருள்—பார்ப்பதற்கு அசக்யராயும், மறைந்தவராயும்
ஸர்வபூதங்களிலும் அநுப்ரவிஷ்டராயும், ஹ்ருதய குஹையிலிருப்பவரா
யும், அந்தர்யாமியாயும், அநாதியாயும் இருக்கும் பரமாத்மாவை (விஷயங்
களிலிருந்து மனதை திருப்பி ஆத்மாவிடம் செலுத்தி அதனாலுண்டான)
ஜீவாத்ம ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டு த்யாநம் செய்து (விஷயலாபத்தாலும்
அலாபத்தாலு முண்டாகும்) ஸுகதுக்கங்களை விட்டுவிடுகிறான்.

இரண்டாவது மந்த்ரத்தின் பொருள்—“இந்த பரமாத்ம ஸ்வ
ரூபத்தை குருவிடம்கேட்டு தெரிந்து கொண்டு, பின்னும் மநநம் செய்து,

இங்கு ப்ரச்னம் பண்ணப்பட்ட விஷயம் என்ன? அதற்கு ஸமா தானம் என்ன என்பதை விசாரித்து நிச்சயிக்கவேண்டும். இங்கு 'ப்ரேத்ய' மரணமடைந்த பிறகு என்று மரணவாசக சப்தம் உபயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதை யமன் அநுவதிக்கும்போது 'மரணம் மாநுப்ராக்ஷீ:' மரணத்தைக் கேட்காதே என்று மரண சப்தத்தால் பராமர்சிக்கிறார். இதுவே (1) 'யத் ஸாம்பராயே மஹதி ப்ரூஹி நஸ்தத்' (2-29) என்று ஸாம்பராய சப்தத்தால் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. ஸாம்ப ராய என்றால் பரலோகம் என்று பொருள். இந்த 'மரணம்' முதலிய சப்தங்கள் கேவல மரணத்தையும் (சரீரவியோகத்தை) சொல்லக்கூடும். அல்லது ஆத்யந்திகமான கடைசி சரீரவியோகத்தையும் சொல்லக்கூடும். ஆத்யந்திக சரீரவியோகம் என்பது மோக்ஷ தசையில் தானானதால் அப்போது இந்த சப்தங்கள் மோக்ஷத்தைக் குறிப்பிடுகின்றனவாகும். கேவல மரணத்தை மட்டுமே தெறிவிக்குமானால் 'இந்தஸ்தூல சரீராநந்தரம் ஜீவன் இருக்கிறானா அல்லது இந்த சரீரத்துடனேயே போய் விடுகிறானா' என்று இவன் கேள்வியின் ஸாரமிருக்க வேண்டும். அப்படியாகில் நசிகேதஸ் ஆரம்பத்திலேயே தன் பிதா யஜ்ஞ தக்ஷிணை கொடுப்பதைக் கண்டு அதை பூர்ணமாக்க நினைத்து தன்னை கொடுக்கும்படி நிர்பந்திப்பதும் அதைக் கண்டு கோபங்கொண்ட பிதாவால் யமலோகம் அனுப்பப்பட்டு யமன் ஊரிலில்லாமையால் மூன்று நாள் உபவாஸமிருந்த பின் திரும்பி வந்த யமன் உபவாஸத்துடனிருந்த இவரிடம் பயந்து இவரை த்ருப்தி செய்விக்க வேண்டி மூன்று வரங்கள் தருவதாகச் சொல்ல இவர் முதல் வரத்தால் தன் ஆஸ்திக்யத்தின் பெருமைக் கநுகுணமாக தனக்கு ஸகல புருஷார்த்த யோக்யதா ஸம்பாதகமான தகப்பனாரின் அநுக்ரஹத்தை அபேக்ஷிப்பதும், இரண்டாவது வரத்தால் தேஹ விலக்ஷணமான ஆத்மா

கர்மரூபமான தர்மங்களால் ஸம்பாதிதமான இந்த சரீரத்தை விட்டு அதி ஸூக்ஷ்மமான இந்த (தனக்கு ஆத்மாவான) பரமாத்மாவை (தேச விசேஷத்தில்) அடைந்து, உபாஸகனான அந்த ஜீவன், ப்ரீதி விஷயமான (அபஹதபாப்மத்வாதிகளான எட்டு குணங்களுடன் கூடிய) தன் ஸ்வரூபத்தை பெற்று ஸந்தோஷப்படுகிறான்."

(1) 'யஸ்மிந்நிதம் விசிகித்ஸந்தி ம்ருத்யோ யத் ஸாம்பராயே மஹதி ப்ரூஹி நஸ்தத்' என்று இந்த வாக்யம். மஹத்தான பரலோகத்தியான முக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தில் எல்லோருக்கும் ஸந்தேஹ வதால் அதை எனக்குச் சொல்லும் என்று இதன் பொருள்.

வால் காலாந்தரத்தில் தேசாந்தரத்தில் சரீராந்தரத்தால் அனுபவிக்கப்பட வேண்டிய ஸ்வர்க பல ஸாதனமான அக்னி வித்யையை அபேக்ஷிப்பதும் முற்றிலும் பொருந்தாமல் போகும். ஆகையால் 'இந்த சரீரத்தை விட்ட பிறகு வேறுகாலத்தில் வேறு தேசத்தில் வேறு சரீரத்தால் நாநாவிதமான பலங்களை அனுபவிக்கத் தக்கவன் ஜீவாத்மா என்ற நிச்சயம் இந்த நசிகேதஸ்ஸுக்கு முன்னமேயே இருந்து தீரவேண்டும். இல்லையேல் முன் சொன்ன அநுபபத்திகளுக்கு பரிஹாரம் கிடைக்கமாட்டா. இவன் நச்வரபலங்களை நிந்திக்கிறபடியால் இந்த்ரலோகமான ஸ்வர்கத்தையும் அபேக்ஷியான் என்பதும் நிச்சயம். இக்காரணம் பற்றியே தான் 'ஸ்வர்கலோகா அம்ருதத்வம் பஜந்தே' என்கிற விடத்திலிருக்கும் ஸ்வர்கபதம் கேவல ஸ்வர்க பரமாகாமல் மோக்ஷ பரமாக நிச்சயிக்கப்பட்டது மிகவும் உசிதமானது. இதால் இந்த ஸ்வர்கத்தை கேவல ஸ்வர்க பரமாகவே வ்யாக்யாநம் செய்த சங்கரபாஷ்யத்தில் நாம மேற்காட்டிய அநுபபத்திக்கு பரிஹார மேற்படாமல் போவதால் அப்படி வ்யாக்யானம் எழுதியது அநுபபன்னம் என்பது நிச்சிதமாகிறது. இந்த ஜீவன் மரணாநந்தரம் இல்லை என்று நிச்சயமிருந்தாலும் இருக்கிறானோ இல்லையோ வென்று ஸந்தேஹமாயிருந்தாலும் நசிகேதஸ் இந்த இரண்டு வரங்களையும் ப்ரார்த்தித்தது அனுசிதமேயாகும். இந்த மரண சப்தம் சரமசரீர வியோகாபிப்ராயம் (கடைசி சரீரம் போவதைச் சொல்லுகிறது) என்று வைத்தால் சரம சரீரம் விட்ட பிறகு அவன் ஸ்வரூப விஷயத்தில் பல மதஸ்தர்கள் பலவாறாக அபிப்ராயப் படுவதால் அதன் ஸ்வரூபத்தை அவன் அறியவேண்டினான் என்பது பொருத்த முள்ளதேயாகும். மோக்ஷஸ்வரூபத்தை யறியாதவன் 'ஸ்வர்கே லோகே ந பயம் கிஞ்சநாஸ்தி' என்று எவ்வாறு சொல்ல முடியு மென்றால் சொல்லுகிறோம். நசிகேதஸ்ஸின் அபிப்ராயம் இதுவாகும்—இவர் பெரியோர்களின் பழக்கத்தால் 'ஆத்மா சரம சரீரத்தைவிட்டு தேச விசேஷம் சென்று அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களுடன் கூடியவனாய் ஆகிறான்' என்றறிந்திருந்தபடியால் 'ஸ்வர்கே லோகே ந பயம் கிஞ்சநாஸ்தி' என்று மோக்ஷஸாதநமான அக்னி வித்யையைக் கேட்டார். ஆனாலும் அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை இல்லை யென்று சிலர் சொல்வதால அதன் உண்மையை உம்மிடமிருந்து அறியவேண்டு மென்று ப்ரச்னம் பண்ணியபடி. ஆகையால் தான் அதற்கு ஸமாதான வாக்யத்தில் கேள்விக்குத் தக்கவாறு 'இந்த சரீரத்தைவிட்டு ஸூக்ஷ்மமான பரமாத்மாவை யடைந்து ஸந்தோஷிக்கத் தக்கதான அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களுடன் கூடிய தன் ஸ்வரூபத்தை பெற்று ஸந்தோஷிக்கிறான்' (2. 13.) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஸாமான்யமாக மோக்ஷ ஸ்வரூபத்தை அறிந்திருந்தானதால் இந்த

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ அஹோபிலம்

அநேக காலமாய் ஸ்ரீ அஹோபில மடம் என்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மடம் இந்த க்ஷேத்ரத்தின் பெயரால்தான் ப்ரசித்திபெற்று வந்திருக்கிறதென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அம் மடத்திற்கு பெயர் கொடுத்த இந்த க்ஷேத்ரம் 17, 18-வது நூற்றாண்டுகளில் துருஷ்கர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டு துர்க்கதியை அடைந்தது. ஸந்நிதியே சுத்தமாய்ப் போய்விடும் என்று நினைத்தபொழுது பெனுகொண்டாராஜா ஒருவர் மூலமாய் அக்காலத்திய ஜீயர் ஸ்வாமி காப்பாற்றினார். ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோப ஸ்வாமி நாள் முதல் விஜய நகரம் ராஜாக்களால் இந்த க்ஷேத்ரத்தின் தர்மகர்த்ருத்வம் அப்பெயரால் வழங்கும் மடாதிபதிகளுக்கு ஆதீனம் செய்யப்பட்டது. அநேக காலமாய் இந்த க்ஷேத்ரத்தைச் சுற்றி அநேக மைல்கள் தூரம் வாசஸ்தலங்களே இல்லாமல் வனாந்தரமாய்விட்டது. எவரோ சிலர்தான் அந்தக் கோவிலிலேயே வாஸம் செய்துகொண்டு இருக்கக்கூடுமாய் நேரிட்டுவிட்டது. இது பாடல்பெற்ற ஸ்தலமென்பதும் ஆசார்யர்களால் உகக்கப்பட்ட ஸ்தலமென்பதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. ஆதலால் இது துர்த்தசையை அடைந்த விஷயத்தைக் குறித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எல்லோரும் துக்கிக்கவேண்டிய விஷயமாயிற்று. ஆனால் தற்காலம் மடாதிபதியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் 41-வது பட்டம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மேற்படி க்ஷேத்ர விஷயமாய் மிகவும் ச்ரத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தில் வசிக்கிறவர்களுடையவும், வசிக்கப்போகிறவர்களுடையவும், ஸேவார்த்திகளுடையவும் ஸௌகரியத்திற்காக, பகுத்ரவ்யம் செலவழித்து குழாய்கள் மூலமாய் நல்ல தீர்த்தம் கிடைக்குமாறு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். இந்தக் குழாய்களைத்தான் சிலநாளைக்குமுன், கனம் மந்திரி டாக்டர் டி. எஸ். எஸ். ராஜம் அவர்கள் திறந்துவைத்தார். சீக்கிரத்திலேயே இந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு பிரயாணிகள் ஸௌகர்யத்திற்காக நல்ல ரோட்டுகளும் ஏற்படக்கூடும். திரும்பவும் வீடுகள் கட்டப்பட்டு கிராமங்கள் உண்டாகலாம் என்றும் கேள்விப்பட்டு மிகவும் ஸந்தோஷிக்கிறோம். அதுவுமல்லாமல ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமி தாமே இந்த க்ஷேத்ர ஆலயத்திற்கு மராமத்துகள், ஸம்ப்ரோக்ஷணை, ப்ரம்மோத்ஸவம் முதலான செலவுகளுக்கு அதிகமாய் உபகரித்திருக்கிறதாகக் கேட்டு ஆனந்திக்கிறோம். இதெல்லாமன்றி மற்றொரு விஷயமும்கேட்டு நாம் பரமானந்த பரிதர்களாகக்கூடும். அதென்னவெனில் சென்ற சில வருஷங்களாய்த் தென் தேசத்திலுள்ள நம்முடைய தேவாலயங்களை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்து புதுப்பித்த மக்னிராம் ராம்குமார ஸேட் அவர்கள் இந்த க்ஷேத்ரத்திலும் ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்வித்து புதுப்பிக்கப் போகிறார்களாம். இவைகளை யெல்லாம் கேட்டறிந்து நம்முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆஸ்திகர்கள் எல்லோரும் ஸந்தோஷமடைவதே யல்லாமல் கூடிய சீக்கிரத்தில் தாங்களும் இந்த க்ஷேத்ரத்திற்கு மிகவும் ச்ரமமாவது, பயமாவது இல்லாமல் சென்று ஸேவிக்கக்கூடும். இவ்விதமான கைங்கர்யங்களும் ஸித்தாந்த அபிவிருத்திக்கு இன்னும் அவச்யமான ரீதியில் உதவிபுரிவதுமன்றோ மடங்களின் முக்கிய கார்யமும் மடாத்யக்ஷர்களின் விசேஷ கைங்கர்யமுமாகும்.

குடும்பஸம்ரக்ஷணம்

[வி. அநந்தாசாரியார்.]

பத்திரிகை, ஒரு கடை வீதி போன்றது. பற்பல அதிகாரிகளுக்கு உபயோகப் படக்கூடிய பற்பல விஷயங்கள் அடங்கியிருப்பதை அறிஞர் அறிந்து பொறுத்துக் கொள்ளவேணும். குடும்ப ஸம்ரக்ஷணம் என்பது நமது பூர்வீக மகரிஷிகளால் பலவிடங்களில் நன்கு விரித்துரைக்கப் பட்டதோர் ரஹஸ்யம். இக்காலத்திய ஸாமாந்யஜநங்களுக்கு இந்த ரகஸ்யத்தை வெளிப்படுத்தி அறிவிக்கவேண்டியது அவச்யகார்யம். ஏனெனில் தங்களது குடும்ப நிலைமையை கெவுனிக்காமல் சிலர் ஆஸ்திக்யம் மேலிட்டு, அதிமாய் தர்மசிந்தை செய்து இஹத்திலும் பரத்திலும் நன்மையை இழக்கவேண்டிய நிலைமையில் சேருகிறார்கள். ஸ்வல்ப வருமானமுள்ள சில ஆஸ்திகர், கோயில் குளம் முதலிய ஸாமாந்ய தர்மங்களில் அளவுக்கு மிஞ்சி ஈடுபட்டு குடும்பத்தை உபேக்ஷிப்பதைக் காண்கிறோம். நமது குடும்பத்தில் உள்ள ப்ரஜைகளை கேவலம் நம்முடைய ப்ரஜைகளாகவே நினைக்கக் கூடாது. அவர்களும் பரமாத்மாவை சேர்ந்தவர். அவர்களை ரக்ஷிக்க வேண்டியது பரமதர்மம், பகவத் ப்ரீதிகரம், அந்ந வஸ்த்ர பூஷணாதிகளால் அவர்களை உபசரிப்பதை விட்டு மற்ற ஸாமாந்ய தர்மங்களைச் செய்வது பகவத் ப்ரீதிகரமாகாது. இவ்விஷயத்தை மநு, தனது ஸ்மிருதியால் வெகு தெளிவாய் கூறுகிறார்.

वृद्धौ च मातापितरौ सती भार्या सुतः शिशुः ।
अप्यकार्यशतं कृत्वा भर्तव्या मनुरब्रवीत् ॥

வயது முதிர்ந்த தாய் தந்தையரையும், பதிவ்ரதையான மனைவியையும், சிசுவான மகனையும் நூற்றுக்கணக்கான கெட்ட கார்யங்களைச் செய்தாவது ரக்ஷிக்கவேணும். விவேகிகளான வித்வான்களுக்கு கூட இவ்விஷயத்தில் பராமர்சிக்க வேண்டிய அம்சங்கள் பல உள. ஒருவனுக்கு இஹலோக சுகத்தில் வெறுப்புண்டாகி, மனைவிக்கு அதற்கு விரோதமாக இஹலோக சுகத்தில் இச்சை யுண்டாம்போது இவன் அவளை நிர்பந்தித்துத் தன் வழிக்குக் கொண்டுவர ப்பார்ப்பது உசிதமல்ல. சாஸ்திர விரோதமில்லாத போகருசிகளில் அவளை திருப்திப்படுத்த வேண்டியது சாஸ்திராநுமதம். இப்படியே பெண் பிள்ளைகள் விஷயத்திலும் காண்க. மூன்று கடன்களைத் தீர்த்த பிறகே மோக்ஷமார்க்கத்தில் இறங்கவேணும் என்று சாஸ்திர விதிக்கும் இதுவே அபிப்ராயம்.

உபநிஷத்தில் லோகதத்வோபதேசம்

உலகத்தில் இரண்டு வஸ்துக்கள் ஒன்று சேராமல் ஒரு கார்யமும் நடக்கிறதில்லை. இவ்விஷயம் தைத்திரீயோபநிஷத்தில் மஹாஸம்ஹிதா என்று நாமகரணம் செய்யப்பட்ட ஓர் அநுவாகத்தில் வெகு அழகாய் விஸ்தாரமாய் கூறப்பட்டிருக்கிறது. சிஷ்யன் ஆசார்யனிடமிருந்து வித்யா க்ரஹணம் செய்யும் வழியை உபதேசிக்க வந்த உபநிஷத்து, திருஷ்டாந்தமாக லௌகிக விஷயங்களையும் சொல்லுகிறது. இந்த மஹாஸம்ஹிதையில் ஐந்து விஷயங்கள் அடங்கி இருக்கின்றன. இவ்வைந்திலும் அளவற்ற சாஸ்திர தத்துவங்கள் உண்டு. அவை எல்லாவற்றையும் வெளிப்படுத்துவதானால் மிக்க விரிவாகும். இக்காலத்தில் விரிவுரையைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவர் துர்லபம். ஆகையால் சுருக்கமாய் எழுதுகிறோம்.

ஒரு பயன் பெற வேணுமானால் முதன் முதல் இரண்டுவஸ்துக்கள் தேவை. அவற்றில் ஒன்றுக்கு பூர்வரூபம் என்றும் மற்றொன்றுக்கு உத்தரரூபம் என்னும் பெயர் வழங்கும். பூலோகம் ஸ்வர்கலோகம் இவ்விரண்டையும் எடுத்துக்கொள்வோம். இவ்விருலோகங்களும் ஆகாசத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டு நிற்கின்றன. இம் மூன்றின் சக்தியால் வாயு உண்டாகி அதனால் உலகம் ஜீவிக்கிறது. மேல் கீழ் உலகம் இரண்டிலும் ஸஞ்சரிக்கிறபடியால் வாயு இவ்விருலோகங்களையும் சேர்க்கக்கூடிய கருவியாகும் என்று கொள்க. அப்படியே வைத்யுதம் Electricity. ஜலத்திலிருந்து உண்டாக வேணும். அதற்கு அக்நி ஸூர்யன் இருவரும் ஜலத்தின் காரணமாக சேர்த்தியடைந்து அதனால் மின்சாரம் உண்டாகும். அதனால் உலகமனைத்தும் ஜீவிக்கின்றது. வித்யையின் வழியாக ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டு அதனால் ப்ரவசநம்=படிப்பித்தல் உண்டாகி அதனால் உலகம் க்ஷேமத்தை அடைகிறது. அப்படியே ப்ரஜையின் மார்க்கமாக தாய் தந்தைகளுக்கு ஸம்பந்தம் உண்டாகி அதனால் ப்ரஜநநம் அதாவது ப்ரஜாவிருத்தி ஏற்படுகிறது. வாக்கின் வழியாக கீழ்த்தாள் மேல்தாள் இவ்விரண்டுக்கும் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டு அதனால் நாவு உண்டாகி. அது அறிவு பரவுதற்கு உபயோகப்படுகிறது. இப்படி இதன் தத்துவத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால் இதை ஒரு பெரிய சாஸ்திரமாய் எழுதி அநேக புத்தகங்கள் அடங்கிய புதியதொரு வித்யாஸ்தாநம் அவதரிக்கக் காரணமாகும்.

ஸமூஹ பலமும், வ்யக்தி பலமும்

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுடைய பலத்தைக்கொண்டே முன்னேற்றமடையவேணும். அதற்கு புத்தி பலமும் சரீர பலமும், ஆவச்யகமானவை. முன்காலத்தில் புத்தி பலம் முன்னோர்களுக்கு அதிகமாகவிருந்தது. இதரர்களுடன் கலக்காமலே தங்களுடைய புத்தியைத் தாங்களே பற்பல உபாயங்களால் கூர்மைப்படுத்தி அதனால் அதீந்திரியங்களான விஷயங்களைக் கண்டு பிடித்து சித்தி பெற்றனர். இப்போது அத்தகைய புத்திக்கூர்மை இல்லாதது கொண்டு பலர் சேர்ந்தே ஒவ்வொரு கார்யத்தையும் நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கிறது ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் நாம் முன்னேற்றமடைய எப்படிப்பட்ட பலம் வேண்டும் என்பதை தெரிந்துகொண்டு அந்தந்த பலத்தை ஸம்பாதிக்க வேணும். இதரர்களுடன் கலக்காமல் தன்னுடைய வ்யக்தி பலத்தையேகொண்டு ஸாதிக்கக்கூடிய கார்யம் மிக ஸ்வல்பமானது. ஸமூஹபலத்தால் ஸாதிக்கக் கூடிய கார்யமே அதிகம். அப்படி ஸமூஹ பலத்தால் ஸாதிக்கத் தகுந்த கார்யத்தை தன்னுடைய வ்யக்தி பலத்தால் ஸாதிக்க முயலுபவன் மிகுந்த கஷ்டத்துக்கு ஆளாகிறான் என்பது நிச்சயம். ஆகையால் நாம் ஒவ்வொருவரும் பற்பல விதமான கார்யங்களை ஸாதிக்க, பற்பல விதமான ஸமூஹங்களைக் கூட்டி அவற்றில் சேர்ந்து எல்லா நன்மைகளையும் பெறுதல் எளிது.

தைவபலமும் மநுஷ்ய பலமும்.

இக்காலத்தில் சிலர் தைவபலத்தையே ஆச்ரயித்து மநுஷ்ய பலத்தை உபேக்ஷித்து நிற்கிறார். மற்றவர், தைவபலத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல் கேவலம் மநுஷ்ய பலத்தையே நாடி நிற்கிறார். இவ்விருவரும் புத்திசாலிகளல்ல. இரண்டு விதமான பலமும் அவச்யம். நமக்குக் கைகூடி வரும் கார்யங்களுக்கு இன்றியமையாத காரணங்களான, இவ்விரண்டு வித பலங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அதிலிருந்து ஆச்சர்யமான சில ரஹஸ்யங்கள் நமக்குப் புலப்படும். அதாவது சிலவற்றில் தைவபலமும் குறைந்தும் மநுஷ்யபலம் நிறைந்துமிருக்கும். சிலவற்றில் தைவபலம் நிறைந்தும் மற்றது குறைந்துமிருக்கும். இன்னம் சிலவற்றில் இரண்டும் ஸமமாகவே இருக்கும். இப்படி இருப்பதற்குக் காரணம் நம்முடைய கர்மங்களின் தார தம்யங்களே என்று நிச்சயமாய் கூறலாம். சிலர் தைவ பலத்தை ஸம்பாதிப்பது அஸாத்யம், ச்ரம ஸாத்யம் என்று நினைக்கக் கூடும். அது தவறு. நாம் பிரதிதிநம் பூஜிப்பதும் த்யாநிப்பதும் அவருடைய கட்டளைப்படி நடப்பதுமே தைவத்தை நமக்கு அநுகூலமாக்கித் தந்து தைவபலத்தை விளைவிக்கும். தைவாநுக்ரஹம் அதிகமாக விருந்தால் மநுஷ்யன் நிமித்த மாத்ரமே யாகிறான். "मयैवैते निहताः पूर्वमेव निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन्" என்ற பகவத் கீதா வாக்கியத்தில் இந்த பொருளெல்லாம் காண்க.

வானும், 57 ச்லோகங்கள் அர்ஜுனனாலும், 67 ச்லோகங்கள் ஸஞ்ஜயராலும் 1 ச்லோகம் த்ருதராஷ்ட்ரராலும் சொல்லப்பட்டது என்று ஸ்பஷ்டமாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் இந்த ச்லோகங்கள் ப்ரக்ஷிப்தங்களாயிருக்கவேண்டுமென்பதற்கு சில யுக்திகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை இங்கு விவரணம் செய்து ஸமாதானம் சொல்லுவது விஸ்தாரமாகும் ஆகையால் நிர்விவாதங்களான ப்ரமாணங்கள் சிலவற்றைக் கொண்டு முதல் பக்ஷமே ஸமீசீனம் என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது.

ஸ்காந்த புராணத்தில் மஹரிஷிகள் பிரச்னத்திற்கு ஸமாதானமாய் கீழ்க்கண்டவாறு உள:—

"धनञ्जयाय यद्गीतं देवदेवेन शार्ङ्गिणा ।"......

"गीता विष्णुवक्त्राद्विनिस्सृता" "गीता कृष्णमुखो

द्गीर्णा" "कृष्ण वै य मुखोद्गीर्णं गीतामृत हरीतकम्"

"गीता कृष्ण मुखोत्थि ता,"

"गीतासुगीता कर्तव्या किमन्यैः शास्त्र सङ्ग्रहैः ।

या स्वयं पद्मनाभस्य मुखपद्मा द्विनिस्सृ ता ।"

"......विष्णोर्वक्त्रा द्विनिस्सृतम् । गीता गङ्गोदकं......"

என்று மேலே உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள மஹாபாரத வசனங்களை ப்ரக்ஷிப்தங்களாகக் கொண்டாலும் இந்த ஸ்காந்த புராண வசனங்களால் கீதை பகவானாலேயே ஸாக்ஷாத்தாக சொல்லப்பட்டது என்பதை இசையவேண்டும்.

இனி இப் பக்ஷத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் திருவுள்ளமும் இருக்கிறதென்பதை விக்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன். ந்யாய பரிசுத்தியில் சப்தாத்யாயத்தில் வேதம் அநித்யம் என்றும் அனுமானத்தை தூஷிக்குமிடத்தில் ஸ்வாமி ஸாதிப்பதாவது—

"स्वेच्छागृहीतरूपस्येश्वरस्य तत्तदव तार संव्यवहारा वेदव्यतिरिक्ता स्सन्ति सपक्षाः । न च ते त्वयापि नेष्यन्ते, वेदतया वा स्वी क्रियन्ते । गीतादिषु भग व दु क्त्यंशानां श्रीविष्णु स्मृति प्रभृतीना ञ्च वेदत्वान भ्युपगमात् ।"

என்று ஈச்வரன் ஸ்வேச்சையினால் ரூபபரிக்ரஹம் பண்ணுமிடத்தில் அவ்வோ அவதாரங்களில் அவனுடைய வ்யவஹாரங்கள் உள. அவைகளை பூர்வ பக்ஷியாக நீயும் இசையாமலில்லை. அவைகள் வேதங்களாகவும் கொள்ளப்படவில்லை. கீதை முதலியவற்றில் பகவதுக்தியுள்ள பாகங்களுக்கும் விஷ்ணு ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளுக்கும் வேதத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையே என்று இதன் கருத்து. இதனால் பகவத் கீதையை பகவானுடைய உக்தியாகவே ஆசார்யன் அபிப்ராயப்படுகிறார் என்று தெரிகிறது.

சற்று மேலேயும் "विगीतं वाक्यं...सर्वज्ञ प्रणीतं, प्रमाणत्वे सत्यलौकिकार्थ विषयवाक्यत्वात् । न त्वेवाहं जातु नासं इत्यादिवाक्यवत् ।" (வேத வாக்யமானது ஸர்வக்ஞனால் இயற்றப்பட்டது ப்ரமாண பூதமாய் அலௌகிகமான அர்த்தத்தை விஷயீகரிக்குமதான வாக்யமாகையால், नत्वेवाहं जातु नासं முதலிய வாக்யம் போல்) என்று பூர்வ பக்ஷியின் அநுமானத்தை ஆசங்கித்து கல்ப ஸூத்ரகாரரால் வாக்யங்கள் ஸர்வக்ஞப்ரணீதங்களன்றேயாகிலும் அலௌகிகங்களான அர்த்தங்களை ப்ரதிபாதனம் செய்கின்றன. ஆகவே இவ்வநுமானம் வ்யபிசாரம் என்கிற தோஷம் உள்ளது என்று அருளிச் செய்யப்பட்டது. வேதம் ஸர்வக்ஞனால் செய்யப்பட்டது என்பதற்கு नत्वेवाहं जातु नासं முதலிய கீதா வாக்யத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக்கியதால், த்ருஷ்டாந்தம் என்பது வாதி பிரதிவாதிகள் இருவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும் என்கிற ந்யாயத்தை யனுஸரித்து கீதை ஸர்வக்ஞ ப்ரணீதம் என்றும் இவ் வர்த்தம் பூர்வ பக்ஷிக்கும் ஸித்தாந்திக்கும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயமே என்று இசையவேண்டும். மேலும் இத் திருஷ்டாந்தத்தை இசைந்து அநுமானத்துக்கு வேறுவிதமான தூஷணம் ஸாதிப்பதும் இவ்வர்த்தத்தையே த்ருடீகரிக்கின்றது. மீமாம்ஸா பாதுகையிலும்—

"किञ्चाम्नाया न भिन्न क्रमनियमतया ध्यापयेच्छात्रपूर्वान्

गी तादिग्रन्थराशि क्रमविघटनया तत्र तत्र प्रयुङ्क्ते ।

तस्माद्विष्णु स्मृति र्या तदितरदपि य त्सित्य स वेद्यशाब्दं
प्रख्यातं भारतादौ भवति तदखिलं वेदराशे र्वि भक्तम् ॥"

வேதங்களுக்குள்ள க்ரம நியமத்தை கல்ப பேதத்திலும் மாற்றாமலே அவைகளை அத்யாபனம் செய்விக்கிறான். கீதை முதலிய க்ரந்த ராசியை க்ரமத்தை மாற்றி அங்கங்கே ப்ரயோகிக்கிறான். ஆகவே நித்ய ஸர்வக்ஞ சாஸ்த்ரமாக பாரதம் முதலியதில் ப்ரஸித்தமானதாயுள்ள விஷ்ணு ஸ்ம்ருதி கீதை முதலியதெல்லாம் இந்த ஆதாரத்தால் வேத ராசியிற் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று இந்த ஸூக்தியில் உபபாதிக்கப்பட்டது. இதில் கீதை வேதம் போல் ஸர்வக்ஞனுடைய சாஸ்த்ரம் என்றும், ஆனால் சப்தங்களிலுள்ள க்ரமத்துக்கு மாறுதல் உண்டு என்பதனாலே வேதத்தைக் காட்டிலும் இதற்கு வேறுபாடு என்றும் கண்டரவேண ஸாதித்துள்ளார். இக் காரணங்களாலும், பகவத் கீதை என்று பகவானாலே கானம் செய்யப் பட்டது என்கிற பொருளுடைய பெயராலும் இது ஸாக்ஷாத்தாகவே ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம் போலே ஸ்ரீ பகவானாலே அருளிச் செய்யப்பட்டது என்று நிர்ணயிக்கலாம்.

இந்த க்ரமத்தில் த்ருதராஷ்ட்ரன், ஸஞ்ஜயன், அர்ஜுனன் இவர்களுடைய வசனங்களும் அவரவர்களுடைய வாக்யங்களா? வ்யாஸருடையதா? என்று தெளிவதற்கு முன் காட்டிய பீஷ்மவத பர்வத்திலுள்ள வசனங்கள் தவிர ஸ்பஷ்டமாக ப்ரமாணாந்தரம் ஏற்படவில்லை. இவை எப்படியானாலும் பகவானுடைய வாக்யங்கள் ஸாக்ஷாத்தாக அவனுடைய வதனாரவிந்தத்திலிருந்து ஆவிர்பவித்தவைகளே என்று அடியேனுக்குத் தோன்றியவற்றை ஸங்க்ரஹமாக விக்ஞாபனம் பண்ணிக் கொண்டேன்.

வனிம் மந்த்ரத்துக்கு பூர்ணாதிகாரி "[illegible]" இதி "[illegible]" என்று உபாயாநுஷ்டானத்தைச் சொல்லி "[illegible]" இதி என்று காலாந்தராநு பாவ்யபலத்திலே ஸம்சயமின்றிக்கே ஸாதிக்கும்படி சொல்லியிருக்கையாலே "[illegible]" என்றது உபாய பரமென்னவொண்ணாதென்று திருவுள்ளம். த்வயோக்திக்கு ப்ராதாந்ய விவக்ஷையாலே அர்த்தாநுஸந்தானத்தை அப்ரதானமாக்கி ஸஹ என்றது. ஸதா என்றது "[illegible]" என்று ப்ரபத்யத்யாயாதிகளிலே ப்ரபந்நனுக்கே வைதிகாசாரத்தை விதிக்கையாலே தனக்கடுத்த நித்யநைமித்திகங்களுக்குப்போக்கியிக்க காலமெல்லாம் என்றபடி. இத்தாலே இவ்வித்யைக்கு "[illegible]" என்கிறபடியே அங்கதயா அபேக்ஷையில்லாதே போனாலும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜந கைங்கர்ய தயா க்ருத்ஸ்நமநுஷ்டேயமென்கையிலே இவர்களுக்கும் தாத்பர்யம். அப்படியே சுருதிக்ஞருமிவ்வதிகாரிக்கு இவ்வுபாயத்திலேறியும் போது அதிகாரி த்வஸித்திக்காக பலார்த்தித்வம் அபேக்ஷிதமாகையால் பல பர்வவிசேஷாநுஸந்தானமாய்ப் புகும் உபாயாநுஷ்டாநாநந்தரமும் வாய்புகுகிற கன்னலுக்குக் காளெண்ணியிருக்குமாப்போலே முன்பு அபேக்ஷித்த புருஷார்த்தத்துக்கு ஸ்மரணமாத்ரமாய் இப் புருஷார்த்தைப் பெறப் புகுகிறோமென்கிற ப்ரீத்யதிசயத்தை விளைப்பித்துக் கொண்டு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிருக்கும். இவையெல்லாம்

"[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥"

இத்யாதிகளிற்படியே பகவதநுபவ ப்ரீத்யநுகூலத்யர்த்தமாயும் நிஷித்தங்களும் ஸ்வரூப விருத்தங்களான காம்யங்களும் புகுராமைக்குமாயிருக்கும். "ஸதா" என்றது "[illegible]" த்யாதியாலே "பெரிய கத்யத்திலே உபயோபேய தசையிலுள்ள குறையநுஸந்தானத்தின்படியே என்றபடி. "வக்தா" என்றது. "[illegible]" என்கிறபடியே ப்ராக்ருதியாகிற பாழியிலே விழுந்து கிடக்கிற விவனுக்கு "கார்கலந்த மேனியான் கைகலந்த வாழியான், பார்

தத்வசேகரத்திலே இசைந்தவிவர் பூஷணம் பார்த்தபடி முதலான சில க்ரந்தங்களிலே இதுக்கு விபரீதமாக ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுக்கு உபாயாங்கத்வமின்றிக்கே அவகாதஸ்வேதம் போலே ஸம்பாவித ஸ்வபாவத்வமுண்டாகிறது. இவ்வுபாய விசேஷம் ஸ்வவ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே என்றாயிற்று. இவ்வர்த்தத்தையே இவ்வுபாயம் தன்னைப் பொருக்குமென்கிற பூஷண வாக்யத்திலும் விவக்ஷிதமென்று பூஷணவ்யாக்யாதா எழுதியதுண்டு. உபாயாந்தராபாவம் கார்பண்யமென்றிவர் நிர்ணயித்திருக்கையாலே "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிற விடத்திலே தர்மத்யாகம் அங்கமாக விதேயமென்று கொள்ளுகையாலே கார்பண்யரூபாங்கத்தையும் முமுக்ஷுப்படி என்கிற க்ரந்தத்திலே பேற்றுக்கு வேண்டுவது விலக்காமையுமிரப்புமென்று கோப்த்ருத்வவரணத்தையும் இவனே நமக்கு தஞ்சமென்று துணிந்தபின்பு தன்னை பற்றச் சொல்லுகையாலே என்று மஹா விச்வாஸத்தையும் அங்கமாகவிசைந்தாராயிற்று. அங்கியினுடைய வைபவார்த்தம் இதி. அஹிர்புத்ந்யன் ஆநுகூல்யாதிகளை ப்ரபத்திவித்யைக் கவிநாபூதாங்கங்களென்று நமச்சப்தார்த்தில் விவரிக்கையாலே அநுஷ்டான க்ஷணத்திலே அங்கங்களாய் ப்ரபத்யே என்கிற விடத்திலே வர்தமான வ்யபதேசம் ப்ரபத்திபரிகரமாகவே மேல் முமுக்ஷுவாநுகூல்யாதிகளை விவக்ஷிக்கிறதென்றும் சொல்லுவார் போலன்றிக்கே

"ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோऽயம் தாரயேந்நரம் ।
உபாயாபாயஸம்யோகே நிஷ்டயா ஹீயதேऽநயா ॥"

என்கிறபடிக்கு ஸங்கல்ப ப்ரயுக்த மன்றிக்கே "ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநாதிவாதேந ஸ்வயம் ஸுக்ருதவைஶஸ: । நிக்ரஹாநுக்ரஹாயாஸ்மை" என்கிறபடியே நிக்ரஹ நிவ்ருத்யர்த்தமாயிருந்த வாக்யையாலேயும் கூட அநுவர்தியாதே போனாலும் ந்யஸ்தபரனான இவ்வதிகாரிக்கு பரந்யாஸமாத்ரத்தாலே பலஸித்தியில் ஸந்தேஹமில்லை என்று அங்கியினுடைய ப்ரபாவத்தை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடி- அதாகிறது இவ்வதிகாரிக்கும் கூட உபாஸகனுக்குப் போலே "ததிகம உத்தரபூர்வாகயோரஶ்லேஷவிநாஶௌ தத்வ்யபதேஶாத்" என்கிறபடியே அபுத்தி பூர்வங்களாயிருந்த உத்தராகங்கள் அச்லேஷவிஷயமாய் கழிந்து புத்தி பூர்வங்களான உத்தராகங்களுண்டானால் இவன் தான் ப்ருதப்ராக்ருதியாயிருந்தானாகில் அநுதாபத்தை விளைப்பித்து அதிகாராநுரூபமாயிருந்த ப்ராயச்சித்தத்திலே மூட்டியும் கடிநப்ராக்ருதியாயிருந்தானாகில் ச்ருதியில் சொன்ன காணத்வாதிகளானவே தேனுமொரு க்லேசத்தை யுண்டாக்கி லகுதண்டத்தாலே இவனபராதத்தைத் தீர்த்து முடிவிலே ரக்ஷித்து விடும்.

"ந ப்ராப்நோதி பலம் தஸ்ய ந ஸா த்யஜதி தம் ததா ।
ஸ்வாபராதை: ப்ரபந்நஸ்ய ராஜவத் தாபதாயக: ॥"

என்றாயிற்று பிள்ளை அபராத பரிஹாரத்திலே பணித்தது. ஆகையா லிட்டபடை கற்படையாய் என்றேனுமொருநாள் பலஸித்தியுண்டாமென்றிவ்வளவே இவர்களுக்குத் தாத்பர்யம் என்று.

அவ—ஆனாலுமிப்படி ஆநுகூல்யாதிகளான வைந்துமிந்த ந்யாஸரூபாங்கிக்கு அவிநாபூதாங்கமாகில்

"நாராயணம் ஸர்வஜ்ஞம் ப்ராப்யம் தச்சரணத்வயம் ।
உபாய இதி விஶ்வாஸோ ந்யாஸ: ஶரணாகதி: ।"
"ப்ரபத்திவிஶ்வாஸ: ஸத்யஸம்ப்ராப்தி நாநாகுணாபேக்ஷி
கஞ்சாஸ்த்ரீதி விஶ்வாஸபூர்வகம் ப்ராப்தி நதிதியாவஶ"

இத்யாதிகளிலே அங்கங்களாயிருந்த விச்வாஸ ப்ரார்த்தனைகளை மாத்திரம் சொல்லுகைக்கும் மற்றதுகளைச் சொல்லாமைக்கும் நிபந்தநமேது என்னவருளிச் செய்கிறார்.

மூ—விசேஷித்து கதிபயோபாதாநம் பண்ணுமது அங்காந்தரங்களிற்காட்டில் இவ்வங்கங்களுடைய ப்ரஸம்ஸார்தம்—என்று

வ்யா—"ந்யாஸம் பஞ்சாங்க ஸம்யுத:" என்கிற வசநத்தாலே நிக்ஷேபமொன்றே அங்கி இதரங்களங்கங்களென்று ந்யாயநிரபேக்ஷமாக ஸித்திக்கையாலே "நாராயணம் ஸர்வஜ்ஞம்" என்கிற அபியுக்தர் பாசுரம் அதிகாரகோடியிலும் அங்க கோடியிலும் நிற்கிற விச்வாஸத்தினுடைய ப்ராதாந்யத்தை விவக்ஷித்து விச்வாஸரூபாங்க முகத்தாலே அங்கியைச் சொன்னதுக்கு விச்வாஸவானே அதிகாரியாக வேண்டுகையாலும் "ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸ:" என்று விசிஷ்ய இவ்வித்யைக்கு விச்வாஸத்தை அங்கமாகச் சொல்லுகையாலும்,

"ததா ஸம்ஸார விஷ்டம்பாத் ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரத்யவாயவத் ।
த்வாத்ரிம்ஶம் ஸாத்விகம் ஸாங்கம் ஶாஸ்த்ரீதி ஸா விராட் ॥"

என்று அந்வயவ்யதிரேக முகங்களாலே ஸர்வசாஸ்த்ரஸாதாரணமன்றிக்கே தனியேயொரு விச்வாஸாவச்ய கதையைச் சொல்லுகையாலே இதின் ப்ரசம்ஸையிலே தாத்பர்யம். மற்றங்கங்களில்லை என்றுவது இதுவே அங்கி என்றுவது சொல்லவொண்ணாது. ஆகையாலேயிறே ஶ்ரீ பாஷ்யகாரர் அங்காந்தரங்களிற்காட்டில் விச்வாஸத்தினுடைய ப்ராதாந்ய

விவக்ஷையாலே மூர்தா ப்ரபத்திர்விச்வாஸம் என்று விச்வாஸத்தையே ப்ரபத்தியாக வருளிச் செய்தது. இது அங்கியாகாதென்று தோத்த விச்வாஸ பூர்வகம் ப்ரார்தநமிதியாவத், என்று அங்கமாக வருளிச் செய்தது.

"அநந்யஸாத்⁴யே ஸ்வாபீ⁴ஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம் ।
ததே³கோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்தி: ஶரணாக³தி: ॥"

என்று ஸாத்வதியும் சொன்னுனிறே. இந்த ப்ரார்தனை தானும்

ஸர்வஜ்ஞோऽபி ஹி விஶ்வேஶ: ஸதா³ காருணிகோऽபி ஸந் ।
ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ॥

என்கிறபடியே ஈச்வரன் அபேக்ஷாமாத்ரஸாபேக்ஷனென்று கொப்த்ருத்வ வரணரூபாங்கத்தின் ப்ராதாந்யத்தை விவக்ஷித்துச் சொன்ன நிஷ்கர்ஷமா யிருக்கும், அன்றிக்கே இதுவே அங்கியென்றுவது இதொன்றுதான் அங்கமென்றுவது சொல்லவொண்ணுது ஆகையாலேயிறே ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்திலே "ஶ்ரீமத்பாதா³ரவிந்த³யுக³ளம் ஐகாந்திகாத்யந்திக பரிசர்யாகாரணாய ..." என்று மூர்த்தா ப்ரார்த்தனையை அருளிச் செய்தது "ப்ரணம்யாத்மாநம் நிவேத³யேத்" என்று அங்கியான நிக்ஷேபத்தை முக்தகண்டமாக வருளிச் செய்தது. கதிபயோபாதாநம் பண்ணுமது. விச்வாஸரூபாங்கத்தையும் கோப்த்ருத்வ வரணரூபாங்கத்தையும் உபாதாநம் பண்ணி அதுகளையே ப்ரபத்தியாக வருளிச் செய்தது. அங்காந்தரங்களிற் காட்டில் ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகளிற் காட்டில் இங்கு கர்த்ருநிர்தேசமில்லாதே பண்ணுமது என்றருளிச் செய்தது. அருளிச் செய்தவர்கள் அபியுக்தரும் ஆசார்யருமாயிருக்கையாலே ஒரு வாக்யத்திற்கு ஆபாதப்ரதீதியிலே ஓரர்த்தம் தோன்றினுலும் ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமன்றிக்கே ஸ்தலாந்தரங்களிலவர்களருளிச் செய்த வாக்யங்களுக்கும் விரோதம் வாராதபடியிறே நிர்வஹிக்க வேண்டுவது. ந்யாஸமே அங்கியென்றுமது பூஷணகார ஸித்தாந்தத்திலுமுட்பட தோத்துகையாலே விச்வாஸப்ரார்தநாதிகள் ப்ரபத்தி என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்திகளுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யமில்லை என்னுமது மறுக்கவொண்ணுது ஆகையாலவ்வங்கங்களுடைய ப்ராதாந்யத்திலே தாத்பர்யம் கொள்ளுகை உசிதமாயிருக்கும்.

அவ—இப்படி அங்கங்களிலே தோற்றின விரோதங்கள் சமிப்பித் தாலும் அங்கியிலே தோற்றும் விரோதத்துக்குப் பரிஹாரமுண்டோ ஸம்

ப்ரதாய கூடஸ்தருன ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரே ப்ரபத்தி தன்னை ஓரிடத்திலே அங்கமாயும் மற்றோரிடத்திலே ஸ்வதந்த்ரமாயுமிப்படி விருத்தமாகவருளிச் செய்யவில்லையோ, வஸ்துநி விகல்பம் கூடாதாகையாலே ஸ்வதந்த்ரமென்ருல் அங்கமென்ற வொண்ணுது அங்கமாயிருந்தால் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதெங்ஙனே இப்ப்ரபத்தி ஸ்வரூபங்கள் வெவ்வேறுகையாலே விகல்ப ப்ரயுக்தவிரோதமில்லையென்னில் சரமச்லோகத்தில் விதித்த ப்ரபத்தியை யிறே அங்கமாயும் ஸ்வதந்த்ரமாயும் நிஷ்கர்ஷித்தது என்னவருளிச் செய்கிறுர்.

மூ—சரமச்லோகத்தில் விதிக்கிற ப்ரபத்தி ஸகல பல ஸாதநமாகையாலே அங்கமாகவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவும் வ்யாக்யாநம் பண்ணின பாஷ்யாதிகளுக்கு விரோதமில்லை.—என்று

வ்யா—சரமச்லோகத்தில் இதி. "யச்ச்²ரேய: ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்³ரூஹி தந்மே" "ஶிஷ்யஸ்தேऽஹம்" என்றடிபணிந்த வர்ஜுனனை வ்யாஜமாகக்கொண்டு கீதோபநிஷதாசார்யன் வேதாந்த ஸித்தமாய் பரமரஹஸ்யமுமாய் அகிலம் பெற பலப்ரதமாயிருந்துள்ள சரமோபாயத்தை யருளிச் செய்தது சரமச்லோகம். கீழ் ப்ரதமச்லோகமென்றொன்றுண்டாய் அத்தைப் பற்ற சரமச்லோகமென்கிற தன்று. கர்மாத்யுபாயங்களைச் சொல்லி இதுக்கவ்வருகு ஒருபாயமில்லாதபடியான உபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுகையாலே இத்தை சரமச்லோகமென்று நம்மாசார்யர்களருளிச் செய்வர்கள். விதிக்கிற ப்ரபத்தி இதி.

"ஸக்ருத்³வாபோயோவாபி ப்ரபத்த்யா வா ஸமாஶ்ரிதே ।
ஸாத்⁴யாஸம் நாந்யயா ஸாத்⁴யா ஸ: கைங்கர்யம் விஷ்ணுவி: ॥"

என்று ஸ்வப்ராப்த்யர்தமாக விகல்பித்து வைத்த உபாயங்களிலே "மந்மநா ப⁴வ" என்று கீழ் ச்லோகத்தில் பக்தியோகத்தை விதித்து மேல்ச்லோகத்தில் "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று ப்ரபத்தி ரூபோபாயத்தையாயிற்று விதித்தது. ஸகல பல ஸாதநமாகையாலே இதி. "த்⁴யாநாத்³வா ஸஜ்ஜ்ஞே ..." என்று உபாஸநம் யாதொருபடி சதுர்வித பலத்துக்கும் ஸாதநமாயிருக்கிறதோ, அப்படியே,

"தாவதா³ர்திஸ்ததா² வாஞ்சா² தாவந்மோஹஸ்ததா² ஸுக²ம் ।
யாவந்ந யாதி ஶரணம் த்வாமஶேஷாக⁴நாஶநம் ॥"

என்கிறபடியே ப்ரபத்தியுமிச்சதுர்வித பலத்துக்கும் ஸாதநமாயிற்றிருப்பது. இச்சுலோகத்தில் அசேஷாகநாசனமென்கையாலும் ஆகாரம் தோற்

தாவத் என்று அதிகாரம் தோறும் ஆவர்த்திக்கையாலுமிவனபேக்ஷித்த பலமெல்லாமிவன் கோலின காலத்திலே யதா மநோரதம் ஸித்திக்கக் குறையில்லை ஆகையாலேயிறே

“ஸாத்⁴யஸித்³தி⁴ர் ந தே³வேஷு மா ஶுச: ஸ ஹி மஹாத்மா ।
ஸஸந்தாநமிதி ஸர்வஶோக ஸம்ஹர: ॥”

என்றருளிச் செய்தது. இத்தாலிவன் சோகித்த வம்சம் ப்ரபத்திபண்ணக் கழியுமென்று சொல்லி ற்றுயிற்று. அங்கமாகவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவும் வ்யாக்யானம் பண்ணின பாஷ்யாதிகளுக்கு இதி. பாஷ்யமாகிறது. ஸ்ரீகீதா பாஷ்யம். அதிலே அங்கப்ரபத்திபரமாக யோஜித்தார். கீழ் ‘ஸ்ரூணா ஸாத்யதமம் ஹ்ருதயம்’ என்று தொடங்கி ‘ஈஶ்வரோநாஶ்வ’ என்று பண்டே உபதிஷ்டமாயிருந்த பக்தியோகம் தன்னையே ஸப்ரத்யபிக்ஞமாம்படி உபதேசிக்க இவ்வுபாயம் தானும் பஹுதர்மஸாத்யமாயிருந்தபடி கண்டு

“ஸாத்⁴யஸ்த்ரகாஸஸரணாஶ்வாஸகாதிரோயிநாம் ।
விஶ்வஹயவிஷம்வா ஸுஶோக: ”

என்கிறபடியே இப்பக்தியோகத்துக்கென்றநுஷ்டிக்கவேண்டிய தர்மங்கள் துஷ்கரங்களாகையாலும் உபாயவிரோதிகளாயிருந்த பாபங்கள் அநந்த கால ஸஞ்சிதங்களாய் கிடக்கையாலும் அந்த பாப நிவர்த்தகங்களாக சாஸ்த்ரசோதிதங்களாயிருந்த க்ருச்ரசாந்த்ராயண கூச்மாண்ட ப்ராஜா பத்யாதிகளித்தனையென்று அநுஷ்டித்துத் தலைக்கட்டவொண்ணுதென்றும் ப்ராரப்தாவஸானத்திலே பலமாகையாலே ப்ராரப்தமிவ்வளவென்றும் தக்காவஸாநமிப்போதென்று அறியப்போகாமையாலேயும் சோகித்ததாய்க் கொண்டு அந்த சோகநிவர்த்தகார்த்தமாக ஸர்வபாப ப்ராயச்சித்தமாயிருந்த ப்ரபத்தியை உபாயவிரோதி பாப ப்ராயச்சித்த தயா விதித்ததாக பாஷ்யமிட்டருளினார்.

இப்படி அநுஷ்டிக்கும் ப்ரபத்தி அங்கப்ரபத்தி என்கிறது. இது பாய விரோதிகளைப்போக்கடித்துபாயத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும். ப்ரபத்திக்கு ஸர்வபாபநிவர்த்தக ஸாமர்த்யமுண்டாகிலுமிவனிச்சித்தவளவிலே தலைக்கட்டிக் கைவாங்கும். பாஷ்யாதிகளிலே என்கிறவிடத்திலே ஆதிசப்தார்த்தம் கத்யம் அதிலே ஸ்வதந்த்ரமாகவும் வ்யாக்யானம் பண்ணி யருளினார். அதாகிறது உபாயத்தோடு உபேயத்தோடு வாசியறவிரோதி களாயிருந்த ஸகல பாபநிவ்ருத்யர்த்தமாக ‘வ்ரஜ’ என்கிறவிதி என்று கொண்டு வ்யாக்யானம் பண்ணியருளினார். பாஷ்யகத்யாதிகளுக்கு என்று சில கோசங்கள். அப்போது ஆதி

[stamp]

சப்தார்த்தம் நித்யம் ‘ஶரணாக³தி ஶ்ரு ...’ என்கையாலே இது பகவத்ஸமாராதநாங்க ப்ரபத்திபரமாயிருக்க வடுக்குமென்றருளிச் செய்வர். பாஷ்யாதிகளுக்கென்று பாடமானபோது ஆதிசப்தத்தாலே க்ரமேண நித்யகத்யங்களை விவக்ஷித்து பாஷ்யநித்யங்களங்க ப்ரபத்திபரங்களாய் கத்யம் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திபரமாயிருக்குமென்று விவக்ஷை கொண்டால் வாக்யம் ஸ்வரஸமாயிருக்குமென்று தோற்றுகிறது. யத்ர யுக்தம் தத்க்ராஹ்யம். விரோதமில்லை என்றது. ‘ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி’ என்று பலப்ரதனை சரண்யனருளிச்செய்கையாலே இது ஸகல பாபநிவர்த்தகக்ஷமமாகவேண்டி ‘யாவாநய உபவாநே’ என்கிற கணக்கிலே அபேக்ஷமாணருக்கு அபேக்ஷித ஸித்தியில் குறையில்லையாகையாலே கொள்ளக்குறையிலன் வேண்டித்தெல்லாம் தரும் பரிபூர்ண பரமோதாரன் படியிலே இவ்வுபாயத்தின் படியுமாகையாலே. உபாயவிரோதி நிவர்த்தனத்தையபேக்ஷித்தார்க்கு அங்கமான வேஷத்தை ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யத்திலும் ப்ராப்தி விரோதிநிவ்ருத்தியை அபேக்ஷிப்பார்க்கு தந்நிவர்த்தகமானபடியை கத்யத்திலுமருளிச்செய்தாராகையாலே இரண்டிடத்திலுமிரண்டும் விவக்ஷிதமாய் ஒவ்வொன்றயபேக்ஷித்து ஒவ்வோரிடத்திலே வ்யாக்யாநமிட்டருளினது விருத்தமன்று என்றபடி.

அவ—ஆனாலும் ‘ஸர்வத⁴ர்மாந்’ என்கிறவிடத்திலே சிலர் மோக்ஷார்த்தங்களான யாவத்தர்மங்கள் மாத்ரம் விவக்ஷிதமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறதும், சிலர் நித்யநைமித்திக காம்யங்களான ஸர்வதர்மங்களும் கூட விவக்ஷிதங்களென்று வ்யாக்யாநிப்பதும் ஸம்ப்ரதாயத்திலே காண்கையாலே இது பரஸ்பரம் விருத்தமன்றோ, இரண்டு பக்ஷமும் ‘ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ர்மமைவாஜ்ஞா’ ‘ஈஶ்வரோ ஸுவிஷ்டிகாவாங்’ இத்யாதியான பகவதாக்ஞைக்கு விருத்தமன்றோ என்றவருளிச்செய்கிறார்.

மூ—ஸர்வதர்ம சப்தத்தில் ஸங்குசிதாஸங்குசித வ்ருத்திகளைக் கொள்ளுமவர்களுக்கு பரபக்ஷத்திற்போலே ஸர்வதர்ம ஸ்வரூபத்யாக விதிவிவக்ஷை யில்லாமையாலே ஸ்வதந்த்ராக்ஞாநுபாலந விரோத மில்லை.—என்று

வ்யா—ஸங்குசிதாஸங்குசித வ்ருத்திகளைக் கொள்ளுமவர்களுக்கு இதி. சரமச்லோகம் மோக்ஷார்த்த தர்மோபதேச ப்ரகரணகதமாகையாலே ஸர்வத்வமபேக்ஷிகமாய் ஸங்கோச ஸஹமாயிருக்கையாலே மோக்ஷார்த்த மாயிருந்த் ஸபரிகரங்களான உபாஸநாதிகளைச் சொல்லுகிறது என்று சில வாசார்யர்கள். இவர்கள் பக்ஷத்தில் ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய என்றது பரித்யஜ்யஸ்தித: என்று அநுவாதமாயிருக்கும். ஸர்வதர்ம சப்தத்தாலே அஸங்கோசேந நித்யநைமித்திகாதி யாவத்தர்ம விவக்ஷையில் பாதகலேசமில்லா

மையாலும் 'ஸ்வரூபஸம்ஸ்காரத்வாத் ஸ்வத: ப்ராப்தத்வாச்ச' என்கிற ந்யாயத்தாலும் நித்ய நைமித்திகாதி ரூபயாவத்தர்மங்களையும் ஸபரிகரோபாஸநாதிகளையும் சொல்லுகிறதென்று சில ஆசார்யர்கள். இவர்கள் பக்ஷத்தில்பரித்யஜ்ய என்கிறது அநுவாதமின்றிக்கே விதியாய் நித்யநைமித்திகாதிகளுடைய நைரபேக்ஷ்யஜ்ஞாபக விதியிலே தாத்பர்யம். இவ்விரண்டு பக்ஷமும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயமாயிருக்கும்.

இப்படியாகில் 'நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:' என்று ஆளவந்தார் க்ருத்ஸ்நமநுஷ்டேயமென்றருளிச் செய்திருக்க சிலதை விடுவதும் க்ருத்ஸ்நத்தை விடுவதுமாயிருந்தாலித்தை ஸத்ஸம்ப்ரதாயமென்றக்கூடுமோ என்னவருளிச்செய்கிறார்—பரபக்ஷத்திற்போலே இத்யாதி. சங்காதி பக்ஷங்களிலேயிறே ஸர்வதர்மங்களுடையவும் ஸ்வரூபத்யாகத்தை விதித்ததாகக் கொள்ளுகிறது. ஜீவபரமாத்மக்ஞானமே மோக்ஷஸாதநமென்று கொள்ளுகையாலே தர்மாநுஷ்டானம் கர்மகர்த்ரு தத்பலாத்மக ப்ரபஞ்சரூபபேத வாஸநாஜநகமாய்க்கொண்டு ஐக்யபாவனைக்கு விருத்தமாய்ப் போருகையாலே அவர்கள் தர்மங்களுடைய ஸ்வரூபத்யாகத்தையிசைந்தார்கள்.

இப்படி அநுவாத பக்ஷத்திலும் நைரபேக்ஷ்யவிதி பக்ஷத்திலும் ஸர்வதர்மஸ்வரூபத்யாகவிதி விவக்ஷையில்லாமையாலே யதா சக்தி தத்தத்வர்ணாச்ரமோசித தர்மாநுஷ்டானங்களுண்டாகையாலே 'ச்ருதி: ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா' என்று சொன்ன ஸ்வதந்த்ராக்ஞாநுபாலனத்துக்கு விரோதமில்லை. ஸங்குசித வ்ருத்தியைக் கொள்ளுவாருக்கு ஸர்வதர்ம சப்தம் ப்ரகரண பராமர்சத்தாலே மோக்ஷார்த்ததயா கீழ்ச்சொன்ன கர்மக்ஞான ஸஹக்ருத ஸபரிகரபக்தி யோகமாத்ர பரமாகையாலே நித்யநைமித்திக ஸகலதர்மாநுஷ்டானத்துக்கும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜந பக்த்யநுஷ்டானத்துக்கும் விருத்தமன்று. அஸங்குசித வ்ருத்தியைக் கொள்ளுவாருக்கு 'ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே' என்கிறபடியே ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளையொழிய ப்ரபத்திபரிகரமாக வொரு தர்மத்தையும் ஸ்வீகரிக்கவேண்டாவென்று இவ்வளவே தாத்பர்யமாகையாலே

"ஸாவாஸாவள ந த்யக்தாநாம் ப்ரவ்ருத்தே ஸம்ஶிஷ்யதே ।
ஸ்வதந்த்ர ஶிஷ்ட்யா ஶக்த்யா ஶேஷா ஸாவேவ ப்ரகாஶிதம் ॥
க்ருத்ஸ்நஜ்ஞதயா ஏதே ததா நீசநிந்திதா: ।
ஸ்வகார்யஸ்வவிதேசேவ கார்யாணி ஸ்வதந்த்ரிதா: ॥"

என்றருளிச் செய்தபடியே ப்ராப்த காலங்களிலே தர்மாநுஷ்டானங்களுக்

குக் குறையில்லை. பரபக்ஷத்திலேயிறே ஸ்வரூபத்யாகவிதி வாதத்தாலே தர்மாநுஷ்டாநத்துக்கு விரோதம் வருவது. அப்படியே; தனி சரமச்லோகத்திலே தர்மமாவது. 'சோதநாலக்ஷணோர்த்தோ தர்ம:' என்கிறபடியே சாஸ்த்ரங்களிலே நித்ய நைமித்திக காம்யரூபமாய் அநுஷ்டேயதயா விஹிதமானதென்று தர்மலக்ஷணம் சொல்லி அதில் ஸர்வசப்தத்தாலே ஆச்ரமங்கள் பேதித்தாலும் பேதியாத ஸந்தியாவந்தன பஞ்சமஹாயஜ்ஞமுள்ளிட்ட தர்மங்களும் லோகஸங்க்ரஹதயா கர்த்தவ்யமான ச்ரேஷ்டஸமாசாரமும் பரார்த்தமாக புத்ராதிகளைக் குறித்தநுஷ்டிக்கும் பும்ஸவநாதி கர்மங்களும் சொல்லுகிறது என்றும் உபாயத்துக்கு பயுக்தமன்றாகிலும் 'விஹிதத்வாச்சாச்ரம கர்மாபி' என்கிறபடியே விஹிதத்வேநாநுஷ்டேயமானாலோவென்றில் யக்ஞத்திலே தீக்ஷித்தவனுக்கு விஹிதாம்சமும் த்யாஜ்யமானவொபாதி இங்கு 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கையாலே விஹிதாம்சமும் த்யாஜ்யமென்றும் சரணாகதி ப்ரபாவத்தாலே அவை பந்தகங்களன்றியிலே யொழிந்தாலும் சரணாகதனுக்கிவை கர்த்தவ்யமன்றென்றுமிடம் சொல்லித்தாயிற்று; என்றிப்படி யெழுதிவைத்ததெல்லாம் ஸ்வரூபத்யாக விதிவிவக்ஷையாலே யாகையாலே பரபக்ஷமாய் யாதவப்ரகாசிய க்ஷேபமூலமாயிருக்கும்.

இப்புடியே இங்கு சொல்லுகிற த்யாகம் ஸ்வரூபேண த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதோ உபாயபுத்தித்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதோ பலத்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதோவென்றில் 'ஸங்கம் த்யக்த்வா பலாநி ச' என்று கீழ் பலத்யாகத்தைச் சொல்லுகையாலே கேவலமதுவுமாகமாட்டாது உபாயபுத்தித்யாகமாதல் ஸ்வரூபத்யாகமாதலாகக்கடவது. உபாயபுத்தித்யாகமானபோது நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தமவச்யமநுஷ்டேயமாய் விடும்.

இப்படி அநுஷ்டேயமாம் பக்ஷத்தில் ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகமாட்டாது. ஆகையாலிவை ஸ்வரூபேண த்யாஜ்யமாகக்கடவது என்று நிஷ்கர்ஷித்து இதுக்குமேலே இனி இவற்றில் நம்மாசார்யர்கள் அநுஷ்டிக்கிறவை, சிஷ்ய புத்ரர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே அநுஷ்டிக்கிறார்களித்தனை.

இப்படி அநுஷ்டியாதபோது பகவதாஜ்ஞாதிலங்கனத்தாலே சேதனருக்கு நாசஹேதுவாகையாலே ஈச்வரனுக்கனபிமதராவார். ஆகையாலே யாதோரளவிலே சிஷ்யபுத்ரர்களுக்குஜ்ஜீவனமுண்டாம் அவ்வளவும் அநுஷ்டேயமென்றதாய்த்து என்றும், இவ்விடத்தில் வர்ணாச்ரமதர்மம் லோகஸங்க்ரஹதயா அநுஷ்டேயமாயிருக்கும். வைஷ்ணவதர்மம் ப்ராப்யதயா அநுஷ்டேயமாயிருக்கும்.

இவ்விடத்தில் அகரணே ப்ரத்யவாயமும் எம்பெருமானுடையவநபி மதத்வமும் தன்னுடைய புருஷார்த்தஹாநியாகக் கடவது. ஆகையாலே 'விஹிதத்வாச்சாஶ்ரமகர்மாபி ஸஹகாரித்வேந ச' என்கிற உபயாகாரத்தாலும் அநுஷ்டிக்கிறார்களல்லர் என்று அநுஷ்டேயமாக நிஷ்கர்ஷித்த யுக்திகளெல்லாம் ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்ய விருத்தங்களாகையாலே அபஸித்தாந்தம். உபாஸகனுக்கு ஸஹகாரித்வேந ச என்கிற வாகாரமதிகமானாலும் 'விஹிதத்வாச்ச' என்கிறது ஸர்வஸாதாரணமென்றிறே ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே நிஷ்கர்ஷித்தது. இப்படியிலே பரந்தபடியிலே இவரே நிமித்தாந்தரத்தாலே அநுஷ்டானமுண்டாகையாலும் விஹிததயா அவர்ஜநீயங்களாகையாலும் அவைதிகத்வாதி தோஷமில்லை என்றெழுதினதும் இங்கு விஹிததயா அநுஷ்டிக்கிறார்களல்லர் என்றெழுதினது மொன்றுக்கொன்று சேராது.

வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் லோகஸங்க்ரஹதயா அநுஷ்டேயங்களென்கிறது. ஸ்ரீ கீதாபாஷ்ய விருத்தம் தனக்கிரண்டு வழிகள் சாஸ்த்ராநுமதங்களானால் அவற்றில் லோகத்தாருக்கு சக்யமாயவர்களுக்கு ஹிதமாயிருப்பதொன்றை தானநுஷ்டித்துக் காட்டி லோகத்தாரை அதிலே நிலைநிருத்துகையே லோகஸங்க்ரஹமென்று லோகஸங்க்ரஹமேவாபி என்கிற ச்லோக பாஷ்யத்திலேயருளிச்செய்தார்.

> "ஜ்ஞாநயோகாதிகாரிணோऽபி ஜ்ஞாநயோகாத்
> கர்மயோக ஏவ ஶ்ரேயாநிதி ஸஹேதுகமுக்தம் ।
> இதாநீம் ஶிஷ்டதயா வ்யபதேஶ்யஸ்ய ஸர்வதா
> கர்மயோக ஏவ கார்ய இத்யுச்யதே ॥"

என்றாயிற்று இந்த ச்லோகத்தை அவதரிப்பித்தது. இத்தால் கர்மஜ்ஞான யோகங்களிரண்டும் விகல்பேந ப்ராப்தமாயிருக்க வ்யபதேச்யனாயிருந்தவனுக்கும் கூட கர்மயோகமே அநுஷ்டேயமென்றாயிற்று திருவுள்ளம். ஆகையால் ப்ரபத்யங்கதயா ஸர்வதர்மத்யாகம் விஹிதமென்று கொண்டால் அநுஷ்டானத்துக்கு விதியில்லாமையாலே லோகஸங்க்ரஹார்த்தமநுஷ்டானமென்று சொல்லவொண்ணாது. சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய உஜ்ஜீவனார்த்தமாக ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே அநுஷ்டானமும் 'ஆந்ருஶம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:' என்று ஆந்ருசம்ஸ்யமும் தர்மசப்தவாச்யமென்கையாலே ஸர்வ சப்தஸங்கோசம் வாராமைக்காக ஆந்ருசம்ஸ்யத்யாகமும் விஹிதமென்று சொல்லவேண்டியதால் அநுஷ்டிக்க வழியில்லை. மேலுமிவர்கள் ப்ரபந்நராய் இவர்களுக்கு ஸர்வதர்மத்யாகம் விஹிதமான வொபாதி சிஷ்யபுத்ரர்களும் ப்ரபந்நராயிருக்கக் குறையில்லையாகையாலே அவர்களுக்கும் த்யாகவிதி

யுண்டாயிருக்க அவர்களுடைய அநுஷ்டானமும் விதிவிருத்தமாம். ஆசார்யனுக்கு த்யாகவிதி சிஷ்யபுத்ரர்களுக்கில்லை என் கைக்கொரு நியாமகமில்லை. ஆகையால் ஸர்வதர்ம த்யாகத்தாலே தானே சிஷ்யபுத்ரோஜ்ஜீவனம் வரவேண்டுகையால் ஆசார்யர்களநுஷ்டானத்துக்கு இது நியாமகமாகாது. ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநராயநுஷ்டித்தாலும் எறிட்ட கட்டி ஆகாசத்திலே நில்லாதாப்போலே அவையுமொரு ஃபலத்தோடு ஸம்பந்திப்பிக்கக்கடவது. ஆகையாலவையும் பாப சப்தவாச்யங்களாகக் கடவது. என்று தனி சரமத்திலே தானே எழுதிவைத்திருக்கையாலே ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலநுஷ்டித்தாலும் ஒரு ஃபலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்குமாகையாலே அந்தவநுஷ்டானமும் பாபசப்தவாச்யமாகையாலே பாபாநுஷ்டானம் தாங்கள் பண்ணி அந்த பாபாநுஷ்டானத்தில் புத்ர சிஷ்யர்களை ப்ரவர்த்திப்பது ஆசார்ய க்ருத்யமென்றால் இது மிகவும் பரிஹஸநீயமாம். அப்படியே முமுக்ஷுப்படியிலும் ஸர்வபாபசப்தார்த்தம் சொல்லுமிடத்திலே லோகாபவாத பீதியாலும் கருணையாலும் கலக்கத்தாலும் செய்யுமவை என்ன எல்லாவத்தையும் நினைக்கிறது. உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்திபோலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அங்கிதங்களாமோவென்னு நினைக்க வேண்டா என்கிற வாக்யத்தாலேயும் கருணயா அநுஷ்டானமும் தூஷிதமாகையாலே ஸ்வாசார்யாநுஷ்டானமும் இவர்களுக்கு பாபாநுஷ்டானமாய்த்தலைக்கட்டித்து. உந்மத்த ப்ரவர்த்திக்கித்யாதி வாக்யத்திற்கு சித்தப்ரமம் பிறந்தானொருவனின்ன ஊருக்குப் போகிறோமென்கிற நினைவின்றிக்கே ஒரு வழியே போகாநின்றால் அவ்வழிக்கோரூரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலே சென்று சேருமாப்போலே ஸாதநபுத்திரஹிதமாக லோகாபவாத பீத்யாதிகளாலே செய்யப்படுகிற விவைவிட்ட உபாயங்களிலே அங்கிதங்களாமோவென்று நினைக்கவேண்டா அங்கிதங்களாயே விடுமென்றபடி. ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநராயநுஷ்டித்தாலும் எறிட்டகட்டி ஆகாசத்திலே நில்லாதாப்போலே அவையுமொருஃபலத்தோடு ஸந்திப்பிக்கக் கடவது. ஆகையாலே அவையும் பாபசப்தவாச்யமாகக்கடவது என்றிறே தனி ச்லோகத்திலிவர் தாமே அருளிச்செய்தது என்றாயிற்று வ்யாக்யாதா விவரித்தது.

கிஞ்ச, யஜ்ஞத்திலே தீக்ஷித்தவனுக்கு விஹிதாம்சமும் த்யாஜ்யமானால் த்யக்தமானதை சிஷ்யபுத்ரோஜ்ஜீவனார்த்தமாக அநுஷ்டானமென்றும் கேட்டறியோம். ஆகையால் ஸ்வரூபத்யாகம் விஹிதமென்று விவக்ஷிதமாயிருந்தால் அத்வைதிகளைப் போலே விவிதிஷார்த்தமநுஷ்டானமென்றுமிவர்கள் பக்ஷத்தில் சொல்லவொண்ணாதாகையாலே சிகாயஜ்ஞோபவீதோர்த்வ புண்ட்ராதிகளையும் தவிர்த்து பசுப்ருகபக்ஷ்யாதிகளைப் போலே திருகை தானே ப்ரபன்னனுக்கு ஸ்வரூபமாய் முடியும்.

அபி ச, ப்ரபன்னாதிகாரிக்கு தர்மத்யாகம் விஹிதமென்றால் அப்போ தனுஷ்டானம் ப்ரபன்னாதிகார விருத்தமாகையாலே ஸந்யாஸிக்கு நிஷித்தமான க்ருஹஸ்தைகாந்த தர்மத்தை ஸந்யாஸியநுஷ்டித்தாலிது லோகஸங்க்ருஹமாகாதளவுக்கு மேலே லோககர்ஹையுண்டாகுமாப்போலே இவர்களநுஷ்டானத்தாலே லோககர்ஹையே பலமாய் முடியும்.

இப்படி தன்னதிகாரத்திற்கு நிஷித்தமானவற்றை லோகஸங்க்ருஹார்த்தமாகவநுஷ்டிக்கப்புக்கால் அவை இவன் தனக்கும் பாபமாய் ஸ்வாதிகார விருத்தாநுஷ்டானம் பண்ணுகையாலே தன்னநுஷ்டானத்தையிட்டு லோகஸங்க்ரஹம் பண்ணவும் கடப்படாதொழியும் களஞ்ஜ பக்ஷணாதிகள் நிஷித்தங்களாகையாலே லோகஸங்க்ருஹார்த்தமநுஷ்டியாதொழிகிறது நிஷித்தங்களேயாகிலும் களஞ்ஜபக்ஷணாதிகள் போலன்றிக்கே ஓரதிகாரிக்கு விஹிதமாகையாலே அத்தை லோகஸங்க்ருஹத்துக்காக அநுஷ்டித்தால் விரோதமில்லையென்றில் அப்படியே ச்யேநாதிகளும் லோகஸங்க்ருஹத்துக்காகவநுஷ்டிக்கவேண்டிவரும். இதை இசைகிறோமென்றில் லோகஸங்க்ருஹதயா கர்த்தவ்யச்ரேஷ்ட ஸமாசாரத்தையும் கூட்டி ஸர்வதர்ம சப்தார்த்தம் சொல்லுகையாலே ஸ்வவசனவிரோதம் வரும். ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமாப்போலே இவ்வளவு பிறந்தவனிவற்றைவிட்டால் குற்றம் வாராதென்று முமுக்ஷுப்படியிலே சொல்லியிருக்கையாலே அதிகார விருத்தங்களையநுஷ்டிக்கவொண்ணாதென்று இவர்கள் தானிசைந்தார்களாயிற்று. கைங்கர்யார்த்ததயாநுஷ்டேயமென்று கொண்டு கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும் மென்று முமுக்ஷுப்படியிலே சொல்லிவைத்தது. இவர் தான் களஞ்ஜ பக்ஷணத்தை கைங்கர்யபுத்த்யா அநுஷ்டிக்கலாமாயிசைந்தாலிப்படி தர்மாநுஷ்டானத்தையிசையக் குறையில்லை. களஞ்ஜ பக்ஷணம் தான் தர்மமன்றென்றில் இவற்றை தர்மமென்கிறது. ப்ரமித்தவர்ஜநன் கருத்தாலே என்று முமுக்ஷுப்படியிலே தானே நித்யநைமித்திகாதிரூப ஸர்வதர்மங்களையும் தர்மங்களன்றென்று நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே தர்மசப்தார்த்தமாக விரகில்லை. முமுக்ஷுக்களுக்கு தர்மங்களன்றாகிலும் அதிகாரி விசேஷங்களிலே தர்மங்களாகையாலே த்யாகவிதி கூடுமென்றில் அப்படியே ஸௌத்ராமண்யாதிகளிலே ஸுராக்ருஹணாதிகள் தர்மங்களாகையாலே இவற்றின் த்யாகத்தை விதிக்கக்குறையில்லை. இப்படி ஓரதிகாரியைப் பற்ற நிஷித்தத்தை அவன் தானே கைங்கர்ய புத்த்யாநுஷ்டிக்கவிசைந்தால் உபசாராபசாரங்களுக்குப் பிரிவில்லாதே ஸர்வசாஸ்த்ரங்களும் வ்யாகுலங்களாம். அப்படியே உபாயபுத்தித்யாகபரமானால் தர்மங்களவச்யமநுஷ்டேயமாய் ப்ரபத்தி அகிஞ்சநாதிகாரமன்றிக்கே யொழியுமென்றிசைந்தவிவர் கைங்கர்யபுத்த்யா அநுஷ்டேயமென்றிசைந்தாலும் முன் பக்ஷத்திற்போலே

இப்பக்ஷத்திலும் ப்ரபத்தி அகிஞ்சநாதிகாரமாகாது. த்யாகவிதி தர்மஸ்வரூபத்துக்கானால் அந்த ஸ்வரூபம் கழிகையாலே கைங்கர்யதயாநுஷ்டானம் ஸ்வரூபத்துக்கு வாராது. அநுஷ்டானமிசைந்தால் ஸ்வரூபத்யாகம் வாராது. ஆகையாலிப்படி ஸ்வரூபத்யாகம் சொல்லுவதெல்லாம் பரபக்ஷமாகையாலே ஸ்ரீபாஷ்யகார சிஷ்யஸம்ப்ரதாயங்களொன்றிலும் சேர்ந்ததன்றென்றிங்ஙனே நிர்ணயிற்றாயிற்று.

ஸ்வதந்த்ராஜ்ஞாநுபாலந விரோதமில்லை இதி ஸ்வதந்த்ரனைப்பற்ற அத்யந்த பாரதந்த்ரதையாலே உபாயாந்தரங்களுக்கு க்ஷேத்ரஜ்ஞன் நித்யாசக்தனென்று கொண்டு இவனுக்கவற்றினுடைய த்யாகத்தை விதிக்கிறதென்று மது ஸர்வசாஸ்த்ர ஸ்வவசன ஸ்வப்ரவ்ருத்யாதி விருத்தமாயிருக்குமளவன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்குமவன் 'வ்ரஜ' என்று விதிக்கவுமொண்ணாதென்று இங்ஙனே ஸ்வதந்த்ர சப்தப்ரயோகத்துக்குத் தாத்பர்யம். உபாயாந்தரவிதி அசேதனத்தைப்பற்றி அன்றிக்கே க்ஷேத்ரஜ்ஞரைப் பற்றியாகையாலே க்ஷேத்ரஜ்ஞர் நித்யாசக்தரென்று சொல்லவொண்ணாது. அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தால் அவன்கொடுத்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச் சுமந்து அவனுக்கபிமதங்களான உபாயங்களையநுஷ்டிக்கையும் பலம் பெறுகைக்கு அவன் கைபார்த்திருக்கவேண்டுகையும் ஸித்திக்கையால் ஸ்வதந்த்ரனுடைய ஆஜ்ஞாநுபாலனத்துக்கு இவன் பாரதந்த்ர்யமனுகுணமாகையாலே விருத்தமென்னவொண்ணாது என்று ஆஜ்ஞாநுபாலன விரோதமில்லை என்கிறவிடத்திலே விவக்ஷிதம்.

பாரதந்த்ர்யத்துக்கும் அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்துக்கும் வாசி இளைய பெருமாள் ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பக்கலிலே காணலாம். பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளும்போது நில்லென்று விதிக்க அதாகாது 'ஜஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்று தொடர்ந்து அடிமை செய்தார். திருவபிஷேகத்திலே யௌவராஜ்யத்திலே நியமிக்க அதுக்கு நானல்லேனென்று மறுத்தார். சித்திரகூடத்திலே ஸ்ரீ சடகோபம் ப்ரஸாதித்து நீ போகாயென்று பெருமாள் விடைகொடுக்க 'ஶிரஸாராஹ்ய பாதுகே' என்கிறபடி 'யதேஷ்டவிநியோஜ்யோஸ்மி' என்று மீண்டாரிறே ஸ்ரீபரதாழ்வான் அப்படியே பெருமாள் நியமனத்தாலே யௌவராஜ்யத்திலும் முடிசூடினார்.

அவ—ஆனாலும் சரமச்லோகத்திலே பரித்யஜ்ய சப்தமும் ஏகசப்தமும் ஸக்ருத்ப்ரயுக்தமாயிருக்க ஸக்ருதுச்சரிதந்யாய விருத்தமாக

“ஸதாஸக்ருதாபிகாரகஸாக்ஷிந்யாயாஸ்த்யா ।

[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।"

என்று பரித்யஜ்யவுக்கு உபாயாந்தரங்களிலசக்தனிதுக்கதிகாரியென்று மத்தை பரித்யஜ்யஸ்திதஸ்த்வம் என்றனுவாதபரமாயும் விதிபக்ஷத்திலே நைரபேக்ஷ்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு கார்ப்பண்ய விதியென்றும் ஸ்வவர்ணாச்ரம தர்மங்களை ப்ரபத்யங்கத்வேந பரிக்ருஹிக்கவேண்டாமென்றும் அசக்யங்களிலே ப்ரவ்ருத்தியைத் தவிரென்றும் அதிலே தானே ஆசையை தவிரென்றும் விகல்பிதோபாயாந்தர பரிக்ருஹத்திலே ப்ரம்ஹாஸ்த்ர ந்யாயவிரோதம் வருமாகையாலே உபாயாந்தரங்களைவிடென்று மிப்படி ஐந்தர்த்தங்களும் அப்படியே ஏகசப்தத்துக்கு

"[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥"

என்று ப்ராப்யனே ப்ராபகனுமையும் அதிகாரியாயிருந்தான் ப்ரதானோபாயனல்லனென்று மத்தையும் ப்ரபத்திதானும் ஸித்தோபாய துல்யமான உபாயமென்றென்றும் பக்த்யாதிகளை ஸஹகாரியாகக் கூட்டாதென்றும் பக்த்யங்கங்களையும் கூட விரும்பாதென்றும் பலபேதேந ஸாதனங்கள் வேறுபட்டிருக்குமாப்போலன்றிக்கே ஸர்வபலங்களுக்கும் தானொருவனே ஸாதநமாயிருக்குமென்றுமிப்படி ஆரர்த்தங்களும் விவக்ஷிதமென்றுவிதில் சில வர்தங்கள் பரஸ்பர விருத்தமாயும் சிலது புநருக்தமாயுமாகாதோ என்ற வருளிச்செய்கிறார்—

ஸூ—பரித்யஜ்ய சப்தத்திலும் ஏக சப்தத்திலும் மூல ப்ரமாணாநுகுணமாக சொல்லும் பல வர்தங்களிலும் பரஸ்பர விரோதமில்லை. அவற்றில் புநருக்தி வாராதபடி அநுஸந்திக்குமதே வேண்டுவது. என்று—

வ்யா—ப்ரமாணாநுகுணமாகச் சொல்லும் பல வர்தங்களிலும் இதி மூல மந்த்ரத்தில் நிருக்தி பலத்தாலே பல வர்தங்கள் விவக்ஷிதமானாப்போலே இங்கும் விவக்ஷிக்கும் அர்தங்களெல்லாம் ப்ரபத்யபாய படிதங்களான ப்ரமாணாநுகுணங்கள் ஸ்வரூபத்யாகம் உபாயத்வ புத்தித்யாகமிது கள் விவக்ஷிதயாம் போதிறே

ப்ரம்மதேவன் முன் இருந்த பொருட்களை அறிந்து மறுபடியும் அவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கிறார். ஆகையால் விச்வாமித்திரர் முதலான ரிஷிகள் மந்திரங்களுக்கு கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும் வேதம் நித்யம் என்பது நிலைத்தது.

अनधीतमन्त्रादिदर्शनशक्तान् पूर्वविश्वामित्रादीन् तत्तद्वैदिकशब्दैः स्मृत्वा तदाकारानपरान् तत्तच्छक्तियुक्तान् सृजति हि ब्रह्मा नैमित्तिक प्रळयानन्तरम् "ते चानधीत्यैव तानेव मन्त्रादीन् अस्खलितान् पठन्ति" अतस्तेषां मन्त्रादि कृत्वं वेद नित्यत्वं च स्थितम्।

நைமித்திக பிரளயத்திற்கு பின் ப்ரும்மதேவன் அந்தந்த வேத சப்தங்களைக் கொண்டு அத்யயனம் செய்யாமலே மந்திரங்களைக் கண்டுபிடிக்கும் திறமைவாய்ந்த முன் கல்பத்தில் இருந்த விச்வாமித்திரர் முதலானவர்களை அறிந்து அவரைப் போன்ற அதே சக்தியுள்ள வேறு வ்யக்திகளை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார். அவர்கள் வேதங்களை ஓதாமலே முன் கல்பத்திலிருந்த மந்திரங்களை பிழையின்றி படிக்கின்றார்கள். ஆகையால் அவர்கள் வேதங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார் என்பதும், வேதம் நித்யம் என்பதும் பொருத்தமுடையதே.

प्राकृतप्रलये तु चतुर्मुखे वेदाख्यशब्दे च विनष्टे कथं वेदस्य नित्यत्वमित्यत आह—

सू—समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावप्यविरोधोदर्शनात्स्मृतेश्च ॥ १. ३. २९ ॥

ப்ராகிருத ப்ரளயத்தில் ப்ருஹ்மதேவனும், வேதமும், நசிக்கும் அல்லவா. அப்போது வேதம் நித்யம் என்று சொல்லுவது எப்படி பொருந்தும் என்ற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் கூறுகிறது இந்த ஸூத்திரம்.

अत एव सृज्यानाम् समाननामरूपत्वात् प्राकृत प्रलयावृत्तावपि न विरोधः "आदिकर्ता, परमपुरुषो हि पूर्वरूपसंस्थानं जगत्

स्मृत्वा तदाकारमेव जगत् सृजति, वेदांश्च पूर्वानुपूर्वी विशिष्टानाविष्कृत्य चतुर्मुखाय ददाती ति।

முன் சொன்ன ந்யாயத்தைக் கொண்டே நாமம், ரூபம் இவற்றில் துல்யமான அனேக வஸ்துக்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதால் ப்ராக்ருத ப்ரளயம் திரும்பித் திரும்பி வந்தபோதிலும் விரோதமில்லை. ஆதி கர்த்தாவான பரம புருஷன் முன்போல் உருவம் வாய்ந்த ஜகத்தை ஸ்மரித்து அதைப் போன்ற ஜகத்தை மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறார். வேதங்களையும் முன்னிருந்தது போலவே வெளிப்படுத்தி ப்ருஹ்மாவுக்குக் கொடுக்கின்றார்.

श्रुतिस्मृतिभ्यामादिकर्ता पूर्ववत्सृजतीत्यवगम्यते "श्रुतिस्तावत्" सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयत्। इत्यादिका "यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै" इति च "स्मृतिरपि "यथर्तुष्वृतुलिंगानि नानारूपाणि पर्यये" दृश्यन्ते तानितान्येव तथा भावा युगादिषु "इति" वेदस्य नित्यत्वं च पूर्वपूर्वोच्चारणक्रमविशिष्टस्यैव सर्वदो च्चार्यमाणत्वम्"।

இந்த விஷயம் ச்ருதியாலும் ஸ்மிருதியாலும் அறிவிக்கப்படுகிறது. ச்ருதி கூறுவது என்னவெனில் அந்த ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா சூர்யன், சந்திரன், ஆகாசம், பூமி இவற்றை முன்போலவே ஸ்ருஷ்டித்தார். ப்ருஹ்மதேவனை முதலில் ஸ்ருஷ்டித்து அவருக்கு வேதங்களை உபதேசிக்கின்றார் என்று. ஸ்மிருதியில் கூறுவது ஒவ்வொரு ருதுவைச் சேர்ந்த புஷ்பம், ஃபலம் இவை நானாரூபங்களாக அந்தந்த ருது தோன்றும்போது அப்படி அப்படியே தோன்றுவது போலவே யுகங்கள் மாறும்போது பொருள்களும் மாறிமாறி உண்டாகின்றன. வேதம் நித்யம் என்பதற்கு கருத்து முன் காலங்களில் உச்சரிக்கப்பட்ட ரீதிகளிலேயே எப்போதும் உச்சரிக்கப்படுகை.

தேவதாதிகரணம் முற்றிற்று.

मध्वाधिकरणम्

सू—मध्वादिष्वसम्भवादनधिकारं जैमिनिः ॥ १.३.३०.॥

मधुविद्यादिषु वस्वादिदेवानामेव उपास्यत्वात् प्राप्यत्वाच्च, तत्र वस्वादीनां कर्मकर्तृभावविरोधेन उपास्यत्वासम्भवात्, वसूनां सतां वसुत्वं प्राप्तमिति प्राप्यत्वासम्भवाच्च तत्र वस्वादीनामनधिकारं जैमिनिर्मेने।

மதுவித்யை முதலாக அனேக வித்யைகள் உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்டன. அவற்றில் வஸ்வாதி தேவதைகளை உபாஸித்து அந்த வஸ்வாதிகளையே அடைவதுதான் கூறப்பட்டது. அந்த வஸ்வாதிகள் இந்த ப்ருஹ்மவித்தையை அனுஷ்டிக்கலாமா, கூடாதா என்று விசாரிக்கும் போது பூர்வபக்ஷி கூடாது என்று ஆக்ஷேபிக்கின்றார். உபாஸிப்பவன் உபாஸிக்கப்படுபவன், அடைபவன், அடையப்படுபவன் இவ்விருவரும் ஒருவனாக இருப்பது கூடுமோ. வஸுக்களுக்கு, வஸுக்களின் பதம் ஏற்கனவே ப்ராப்தம். ப்ராப்யம் அல்ல. ஆகையால் ஜைமினி என்ற ஆசார்யன் வஸ்வாதிகளுக்கு ப்ரும்ஹ வித்யையில் அதிகாரம் இல்லை என்றார்.

सू—ज्योतिषि भावाच्च ॥ १. ३. ३१ ॥

"तं देवाज्योतिषां ज्योतिरायुर्होपासतेऽमृतम्" इति ज्योतिषि परस्मिन् ब्रह्मणि देवानां साधारण्येन प्राप्तत्वे पि अधिकारमात्रवचनात् अन्यत्र वस्वाद्युपासने अनधिकारो न्यायसिद्धो गम्यते"

ப்ரும்ஹதாரண்யகத்தில் ஜ்யோதிஸ் என்னும் பரமாத்மாவை உபாஸனை செய்ய தேவர்களுக்கு அதிகாரம் உண்டு என்று சொல்லப்பட்டது. எல்லாருக்கும் பொதுவான உபாஸனம் இருக்க விசேஷித்து ஒன்றில் அதிகாரத்தை சொல்லி இருப்பதால் வஸ்வாத்யுபாஸனத்தில் அதிகாரமில்லை என்பது ந்யாயத்தால் ஸித்திக்கின்றது.

सू—भावं तु बादरायणोऽस्ति हि ॥ १. ३. ३२. ॥

मधुविद्यादिष्वपि वस्वादीनामधिकारभावं भगवान् बादरायणो मन्यते "अस्ति हि वस्वादीनां सतां स्वावस्थब्रह्मण उपास्यत्वसम्भवः, कल्पान्तरे वसुत्वादेः प्राप्यत्वसम्भवश्च "एकल एव मध्ये स्थाता' इत्यादिना आदित्यस्य कारणावस्थां प्रतिपाद्य, "यएतामेवं ब्रह्मोपनिषदं वेद" इति मधुविद्यायाः ब्रह्मविद्यात्वमाह " अतः कार्यकारणो भयावस्थं तत्रोपास्यम् कल्पान्तरे वस्वादित्वमनुभूय अधिकारावसाने ब्रह्मप्राप्ति र्न विरुद्धा ।

பாதராயண மஹரிஷி மதுவித்யை முதலான ப்ரும்ஹ வித்தைகளில் வஸ்வாதிகளுக்கும் அதிகாரம் உண்டெண்கிறார். வஸ்வாதிகள் வஸ்வாதி ரூபமான ப்ருஹ்மத்தை உபாஸிக்கலாம். வேறு கல்பத்தில் வஸ்ு என்ற பதம் அவருக்கு கிடைக்கலாம். சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் மதுவித்தையையும், ப்ரும்ஹ வித்தையாகவே கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் கார்யம், காரணம் என்று இரண்டுவிதமான அவஸ்தைகளோடு நிற்கும் ப்ரும்ஹத்தை உபாஸிக்க தட்டில்லை. வேறு கல்பத்தில் வஸ்வாதி பதத்தைப்பெற்று தங்கள் தங்கள் அதிகாரம் முடிந்தபின் ப்ரும்ஹத்தை அடைவார். ஆகையால் விரோதம் ஒன்றும் இல்லை.

மத்வதிகரணம் முற்றிற்று.

अपशूद्राधिकरणम्

सू—शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात्सूच्यते हि ॥ १. ३. ३३ ॥

"आजहारेमाःशूद्र" इत्यादौ ब्रह्मोपदेशे शिष्यं प्रति शूद्रत्यामन्त्रणेन शिष्यस्य ब्रह्मज्ञानाप्राप्त्या शुक्सञ्जातेति सूच्यते "शोच-

नाच्छूद्रः, न जातियोगेन" कुतः ? तदनादर श्रवणात्, ब्रह्मविद्यावैकल्ये न स्वात्मानं प्रति हंसोक्तानादरवाक्य श्रवणात्, तदैवाचार्यं प्रति आद्रवणात् " हिशब्दो हे तौ" यतश्शूद्रेत्यामन्त्रणं न जातियोगेन, अतश्शूद्रस्य ब्रह्मोपासनाधिकारो न सूच्यते"

சூத்திரனுக்குப்ருஹ்மோபாஸனத்தில் அதிகாரம் உண்டா இல்லையா ? என்று ஸம்சயம் வர இந்த சூத்திரத்தினுல் அதிகாரம் இல்லை என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. சாந்தோக்யத்தில் ஒரு க்ஷத்திரியனைப் பார்த்து ஒரு ஆசார்யன் சூத்ர என்று அழைத்து, ப்ரும்ம வித்யோபதேசம் செய்திருக்கிறதாக காண்கின்றது. அங்கே "சூத்ர" என்னும் சொல்லுக்கு சூத்ர ஜாதியில் சேர்ந்தவன் என்று பொருள் அல்ல.. துக்கம் கொண்டவன் என்று பொருள். ஒரு ஹம்ஸம் தன்னை ப்ரும்ஹஞானம் இல்லாதது கொண்டு இகழ்ச்சியாக பேசியதுபற்றி அவ்வரசனுக்கு துக்கம் உண்டாகி, அப்போதே ஆசார்யனைத் தேடிக்கொண்டு ஓடினுன். ஆகையால் அங்கே சூத்ர என்று அழைத்தது சூத்ர ஜாதியைக் கொண்டல்ல. துக்கம் கொண்டவனே என்று பொருள். ஆகையால் சூத்திரனுக்கு ப்ரும்மோபாஸனத்தில் அதிகாரம் இல்லை.

सू—क्षत्रियत्वगतेश्च ॥ १. ३. ३४ ॥

शुश्रूषोः क्षत्रियत्वगतेश्च न जातियोगेन शूद्रेत्यामन्त्रणम्, उपक्रमे "बहुदायी" इत्यादिना दानपतित्वबहुपक्वान्नदायित्व बहुग्रामप्रदानैरस्य हि क्षत्रियत्वं गम्यते ॥

ரைக்வர் என்ற மஹரிஷியினிடம் ப்ரும்ஹவித்தையை கேட்கச்சென்ற ஜானச்ச்ருதி க்ஷத்திரிய ஜாதியைச் சேர்ந்தவன் என்று முன். வாக்யங்களால் ஏற்படுவதால் சூத்ர என்று அழைத்தது ஜாதியைக் கொண்டு அல்ல. முன் வாக்கியங்களில் தானம் கொடுப்பவன் பக்குவமான அன்னத்தை தானம் செய்பவன் அனேக கிராமங்களை தானம் செய்தவன் இப்படி சொன்னது கொண்டு ஜானச்ச்ருதி க்ஷத்திரியன் என்று ஏற்படுகிறது.

सू—उत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् ॥ १. ३. ३५ ॥

उपरिष्टाच्चास्यां विद्यायां ब्राह्मणक्षत्रिययोरेवान्वयो दृश्यते "अथह शौनकञ्च कापेयम भिप्रतारिण ञ्च इत्यादौ" अभिप्रतारो हि चैत्ररथः क्षत्रियः, अभिप्रतारिणः चैत्ररथत्वं क्षत्रियत्वं च कापेय साहचर्या ल्लिङ्गादवगम्यते "प्रकरणान्तरे हि कापेयसहचारिण श्चैत्र रथत्वं, क्षत्रियत्वं, चावगतम्," एतेन चैत्ररथं कापेया अयाजयन् इति। "तस्मा च्चैत्ररथो नामैकः क्षत्रपति" रजायत "इति च "अतश्च अयं शिष्यः न चतुर्थः"

மேல் ப்ரகரணத்தில் இந்த ப்ரும்ஹவித்யையில் ப்ராம்ஹணன் க்ஷத்திரியன் இவ்விருவர்களுக்கும் அந்வயம் இருந்ததாக தெரிகிறது. அபிப்ரதாரி என்பவன் க்ஷத்திரியன். அவனை சைத்ரரதன் என்றும் சொல்லுவதுண்டு. வேறு சில ப்ரகரணங்களில் காபேயன் என்பவனையும் சைத்ரரதனையும் க்ஷத்திரியர்களாக கூறப்பட்டதுண்டு. ஆகையால் இந்தப் ப்ரும்ஹவித்தையில் ஜானச்ச்ருதி என்ற சிஷ்யன் சூத்திரன் அல்ல.

सू—संस्कारपरामर्शात्तदभावाभिलापाच्च ॥ १. ३. ३६ ॥

विद्योपक्रमे "उप त्वा नेष्ये" इत्युपनयनपरामर्शात् शूद्रस्य तदभावाभिलापाच्च न शूद्रस्य ब्रह्म विद्याधिकारः "न शू द्रे पातकं किञ्चित् न च संस्कारमर्हति" इति संस्कारा हि निषिद्धः

இந்த வித்தையின் தொடக்கத்தில் உன்னை உபநயனம் செய்கிறேன் என்று சொல்லி இருக்கிறது. சூத்திரனுக்கு உபநயனம் இல்லை. ஸ்மிருதிகளில் சூத்திரனுக்கு ஒருவிதமான ஸம்ஸ்காரம் இலலை என்று நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஆகையால் சூத்திரனுக்கு ப்ரும்ஹமவித்தையில் அதிகாரமில்லை.

सू—तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः ॥ १. ३. ३७ ॥

"नैतदब्राह्मणो विवक्तुमर्हति समिधं सोम्याहर"

इति शूद्रत्वा भावनिश्चय एव उपदेशप्रवृत्तेश्च नाधिकारः ॥

உபநிஷத்தில் ஆசார்யன் இந்த சிஷ்யனை நீ என்ன கோத்திரத்தை சேர்ந்தவன் என்று கேட்க என்தாய் கோத்ரம் தெரியாது என்று சொல்லிவிட்டான். என் தாயின் பெயர் ஜபாலா நான் ஜாபாலன் என்று சொன்னதைக் கேட்டு ஆசார்யன் ப்ராம்ஹணன் அல்லாதவன் இவ்விதம் சொல்லமாட்டான், ஒரு ஸமித் கொண்டு வா, உனக்கு உபநயனம் செய்விக்கிறேன் என்று அவன் சூத்திரன் அல்ல என்று தெரிந்த பிறகே உபதேசிக்கத் தொடங்கினர். ஆகையால் சூத்திரனுக்கு இதில் அதிகாரம் இல்லை.

सू—श्रवणाध्ययनार्थ प्रतिषेधात् ॥ १. ३. ३८ ॥

शूद्रस्य श्रवणाध्ययनादीनिहि निषिध्यन्ते, "तस्माच्छूद्रसमीपे नाध्येतव्यम्" इति "अनुपश्रृण्वतोऽध्ययनादि च न सम्भवति"

சூத்திரனுக்கு வேதத்தை கேழ்பதும், படிப்பதும், நிஷேதிக்கப்பட்டன. சூத்திரனுடைய ஸமீபத்தில் வேதத்தை ஓதக்கூடாது. கேளாமல் படிக்க ஸாத்தியப்படாது.

सू—स्मृतेश्च ॥ १. ३. ३९ ॥

स्मर्यते हि शूद्रस्य वेदश्रवणादौ दण्डः "अथ हास्य वेदमुपश्रृण्वतः त्रपुजतुभ्यां श्रोत्रप्रतिपूरणम्, उदाहरणे जिह्वाच्छेदः, धारणे शरीर भेदः" इति।

சூத்திரன் வேதத்தைக் கேட்டாலும் ஓதினாலும் சிக்ஷை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கௌதம தர்ம சூத்திரத்தில் வேதத்தை கேழ்கின்ற சூத்திரனுடைய செவியை அரக்கினாலும் ஈயத்தினாலும் அடைத்துவிட வேண்டும். உச்சரித்தால் நாக்கை அறுக்கவும். மனதில் ஆவ்ருத்தி செய்து தரித்தால் சரீரத்தையே பேதிக்கவேண்டும். என்று,

அபசூத்ராதிகரணம் முற்றிற்று.

158718

प्रमिताधिकरणशेषः

प्रासङ्गिकं परिसमाप्य प्रकृतमनुसरति-

सू—कम्पनात् ॥ १. ३. ४० ॥

अङ्गुष्ठप्रमितप्रकरणमध्ये "यदिदं किञ्च जगत्सर्वं प्राणएजति निस्सृतम्" इत्यादिना अभिहिताङ्गुष्ठप्रमित प्राणशब्दनिर्दिष्टजनित भयात् वज्रादिवोद्यतात् अग्निवायु सूर्येन्द्र प्रभृतिकृत्स्नजगत्कम्पनात् अङ्गुष्ठप्रमितः परम पुरुष इति निश्चीयते ।

ப்ரமிதாதிகரணத்தில் மத்தியில் சொல்லவேண்டியதாய் வந்த விஷயத்தை முடித்து தொடங்கின விஷயத்தை தொடருகிறார். கட்டைவிரல் அளவுள்ளவனும் ப்ராணன் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டவனுமான பரம புருஷனிடமிருந்து அக்நி, வாயு, ஸூர்யன், இந்திரன் முதலான உலகமனைத்தும் ஓங்கின வஜ்ராயுதத்தில் நின்றுபோலே நடுக்கமுற்று நிற்கிறது என்று சொல்லி இருப்பதால் அங்குஷ்டப்ரமாணமானவன் பரம புருஷன் என்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

सू—ज्योतिर्दर्शनात् ॥ १. ३. ४१. ॥

तत्प्रकरणे "न तत्र सूर्यो भाति" इत्यारभ्य "तस्य भासा सर्व मिदं विभाति" इति भास्शब्दाभिहितस्य अनवधिकातिशयज्योतिषो दर्शनाच्च अङ्गुष्ठप्रमितः परमपुरुषः ॥

அதே ப்ரகரணத்தில் கடோபநிஷத்தில் அந்த பரமாத்மாவினுடைய காந்தியால் இவ்வுலகம் எல்லாம் ப்ரகாசிக்கின்றது என்றது. அளவற்றதும் ஒப்புயர்வற்றதுமான சோதி அந்த பரமாத்மாவுக்கு காண்கின்றபடியால் அங்குஷ்டப்ரமாணமானவன் பரம புருஷனே.

ப்ரமிதாதிகரணசேஷம் முற்றிற்று.

FOR SALE

1. **RAMAYANA RATNA MALIKA**
   (Sanskrit Text with Tamil Commentary) **Re. 0 8 0**
2. **RAMAYANA MUKTAVALI**
   (In Devanagari—Familiar quotations from Valmiki) **Re. 0 6 0**
3. **Do ENGLISH TRANSLATION**
   (In the Press) **Re. 0 6 0**

Apply to :—

T. SRINIVASA RAGHAVACHARYA

Branch Manager,

The United India Life Assurance Company,

CHITTOOR.

Registered No. M. 3778.

சீரும் சிறப்பும் செழித்துப் பெருமையாய் வாழ
அழகிய ஆபரணங்களை அணிவது அவசியம்.
ஆபரணங்களுக்கெல்லாம் அரசனாயிருப்பது

வைர நகையே.

சீமைக் கமலங்களைச் செம்மையாகத் தேடியணிபவரிடம் ஸ்ரீதேவி தானே வந்து தாண்டவமாடுவள். இது விளம்பரக் கட்டுரையென்று வீணில் நினைத்துவிடாதீர்கள். வைரம் முதலிய இரத்தினங்களின் அருமை பெருமைகளைப் பகுத்தறிந்த பண்டைக் காலத்திய பண்டிதோத்தமர்கள் நிர்ணயித்து நிரூபித்துள்ள வசனங்களையும் வாசித்துப் பாருங்கள்.

षड्भिर्वाष्टभिरस्रैर्यत् बहुभिर्वा समन्वितम् ।
अम्बुदेन्द्रधनुर्वारिधरं वज्र प्रशस्यते ॥
वज्रस्य सर्वदा तादृग्गुणयुक्तस्य धारणम् ।
शोभाकरं श्रेयसां च साधकं दोषघातकम् ॥

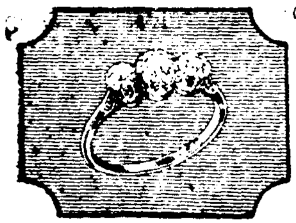

"ஆறு பட்டைகள், எட்டு பட்டைகள், அநேகம் பட்டைகள் உள்ள வைரங்கள் குணத்தில் ஒன்றுக்குமேல் ஒன்று உயர்ந்தவை. நீர்கொண்ட மேகத்தில் தோன்றும் இந்திர தனுஸ்ஸுக்கு ஒப்பான நிறங்களோடு கூடி நிரம்ப நீரோட்டமுடைய வைரக்கல் வெகுப் பிரசஸ்தமானது. அவ்வாறு உயர்குணமுள்ள வைரத்தை எப்பொழுதும் அணிவதால் அழகும் ஒளியும் ஓங்கி வளரும்; சீரும் சிறப்பும் செழிக்கும்; பீடையும் பிணிகளும் பற்றறவே ஒழியும்."

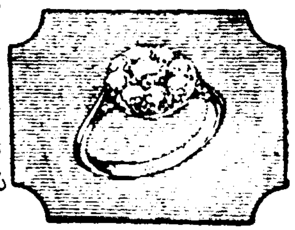

உத்தம குணம் பொருந்திய வைரங்களே அணிபவருக்கு அவ்வித அழகையும் ஐச்வர்யத்தையும் அளித்திடுமென்பதை ஆற அமர யோசித்து அவ்வித வைரங்களை வாங்கியணிய முயலவேண்டும். அவ்வகை வைர நகைகளை நாகரிகமான மோஸ்தரில் நன்றாகச் செய்து நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாய் பெரும் வியாபாரம் செய்பவர் ஸூராஜ்மல் கம்பெனியாரே.

SURAJMAL'S
The Jewellers
313 ESPLANADE, MADRAS.

Printed by S. Krishna at Kabeer Printing Works, 195, High Road, Triplicane, and Published by V. Ananthachariar, for Sri Vaishnava Siddhanta Prachara Sabha, Ltd., Madras.

SRI VEDANTA DIPIKA

VOL. 27] NOVEMBER 1938 [PART 11

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

பகுதான்ய ௵

கார்த்திகை ௴

பத்ராதிபர்கள் :

வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்

வி. அனந்தாசாரியர் *(Managing Editor)*

உப-பத்ராதிபர்கள் :

வேதாந்த சிரோமணி T. வேணுகோபாலாசாரியர்

ஏ. ஸ்ரீநிவாஸராகவன், M.A., [மகாராஜா காலேஜ், புதுக்கோட்டை.]

CONDUCTED BY

Sri Vaishnava Siddhanta Prachara Sabha, Ltd.,

VANI VILAS 4—5, BADRIAH GARDEN ST., PARK TOWN, MADRAS.

SRI VAISHNAVA SIDHANTA PRACHARA SABHA LTD.

(REGD. OFFICE)

Vani Vilas, 4/5, Badriah Garden St., Park Town, Madras.

Notice is hereby given that with a view to secure more direct supervision by the Managing Editor, the office of Sri Vedanta Dipika has been transferred to "VEDANTA VIHAR" No. 11, KRISHNAPURAM, KODAMBAKKAM POST, MADRAS. In future all communications either from the subscribers or literary contributors and others should be addressed to Sriman Pandit V. Ananta-chariar, Managing Editor, at the above address. All subscriptions and arrears of subscriptions should, in future, be remitted to the said address.

Communications and payments intended for the Sabha should however be made to the address of its registered office as heretofore.

அறிவிப்பு.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ப்ரசார ஸபை (லிமிடெட்)

ரிஜிஸ்டர் ஆபிஸ்:

வாணி விலாஸ், 4—5, பத்திரையத் தோட்டத் தெரு,
பார்க் டவுன், சென்னை.

இதனால் அனைவருக்கும் தெரிவிப்பது யாதெனில் ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையைப் பற்றிய வரையில் அதன் நிர்வாஹ காரியம் எல்லாம் 1938-நவம்பர் மீ 1௳ முதல் ஸ்ரீமான் பண்டித வி. அனந்தாசார்ய ஸ்வாமி வசம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. வேதாந்த தீபிகை காரியாலயமும் அவர்களுடைய வாஸஸ்தலமான அடியில் கண்ட விலாஸத்துக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறது.

"வேதாந்த விஹாரம்" நெ. 11, கிருஷ்ணாபுரம்,
கோடம்பாக்கம் போஸ்ட், மதராஸ்.

ஆகையால் இனி எல்லாக்கடிதப் போக்குவரத்துகள், கவிதைகள், இதுவரையிலுள்ள சந்தாத்தொகை பாக்கிகள், இனி வரக்கூடிய பாக்கிகள் முதலியவை யெல்லாம் ஷை விலாஸத்துக்கே அனுப்பவேண்டியது.

ஆனால் ஸபையைச்சேர்ந்த விஷயங்களெல்லாம் ஸபைக்கு ஸம்பந்தப்பட்ட பணம் உட்பட ஸபையின் ரெஜிஸ்டர்ட் ஆபீசுக்கு மாமூல்படி அனுப்பவேண்டியது.

T. ராஜகோபாலாசாரியர்,
R. திருமலை தாதாசாரியர்,
பொது காரியதரிசிகள்.

ஸபை ஆபிஸில் கிடைக்கக்கூடிய புஸ்தகங்கள்

(1) ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜனம்—ஸ்ரீரங்க ராமானுஜ ஸ்வாமி அருளிய வ்யாக்யானத்துடன் கூடியது. 5—0—0

ஷை தத்வமுகை 5—0—0

வியாபாரிகளுக்கு 20% கமிஷன் தள்ளிகொடுக்கப்படும்.

अमृतांजनम्

அம்ருதாஞ்சனம்

உண்மையில் அம்ருதம் போன்றது. இப்பெயர் அகரத்தில் ஆரம்பிப்பதால் இது அகில மங்களமும் அளிக்கக் கூடியது என்று அடியில் கூறும் ப்ராசீன முது மொழி கூறுகிறது.

"अ इति भगवतो वाचकमकारं
प्रयुञ्जानेन किं नाम मङ्गलं न कृतम् ।"
"अकारोपक्रमश्चास्मिन्मङ्गलत्वाभिसन्धितः ।"

தலைவலி, ஜலதோஷம்,
சுளுக்கு முதலான சகல
நோய்களையும் தீர்க்கவல்ல
ப்ரஸித்தமான லேபனம்—

அம்ருதாஞ்சனம் லிமிடெட்

பம்பாய், மதராஸ், கல்கத்தா.

அதிர்ஷ்டம்! எப்படி?

L. N. பெப்பர்மெண்டையே வாங்கவேண்டும்.

குழந்தைகளின் சிநேகிதர்கள்! பெற்றோர்களின் களிப்பு!!

விலை மலிவு! சுவை பெரிது!

நன்மை தரும்!

இந்திய முதல்—இந்திய தொழிலாளிகள்.

வாங்க முந்துங்கள்! கொடுக்கும் பணத்திற்கு நல்ல பெப்பர்மெண்டு !!

For Delicious and wholesome Confectionery made of selected Fruit Essence and healthy glucose, apply to :—

SRI L. N. SHIYALI & T. N. MOTHA SONS CONFECTIONARY, LTD.,

MADRAS OFFICE:—**Phone No. 3658 : Res. No. 4258**

304, Thambu Chetty St., G. T. Madras.

L காயம்—பெருங்காயம் **G**

இதை ஹிங்கு—हिङ्गु என்று ஏனைய பாஷைகளிலும் வழங்குகிறார்கள். இது தன் குணத்தினாலும் நறு மணத்தினாலும் ஜீர்ணகாரியான மற்றச் சரக்குகள் பலவற்றையும் வென்றது என்பதை இப்பெயர் குறிக்கிறது. அதனாலேயே இதற்கு "ஸஹஸ்ரவேதி." என்றும் மற்றொரு பெயரும் வடமொழியில் வழங்கப்படுகிறது. "வயிற்றில் வாயு சேருவதையும், நெஞ்சில் கபம் சேருவதையும் தடுத்து விலக்கும்; வயிற்றுவலி முதலிய அஜீர்ணக் கோளாறுகளை அகற்றும்; பித்தஹரம்; சுவையில் காரமாயிருப்பதால், உணவை நன்கு ஜீர்ண செய்யும்; அரோசகத்தையும் போக்கும்; பசி தீபநம் செய்யும்" என்று ஆசார்ய வாக்படர் ஆயிரங் காலத்திற்கு முன் உயர்ந்த பெருங்காய குணங்களை உவந்து மொழிந்திருக்கிறார்.

" हिङ्गु वातकफानाहशूलघ्नं पित्तनाशनम् ।
कटुपाकरसं रुच्यं दीपनं पाचनं लघु ॥ "

இக்குணங்களை யெல்லாம் பெற்ற பெருங்காயம் எல். ஜி. குறியுள்ளதைத் தவிர உண்மையில் வேறெதுவுமன்று. இதைக் கவனித்து எப்பொழுதும் காயம் வாங்குங்கள்.

லால்ஜி கோது & கம்பெனி

பிரபல பெருங்காய வியாபாரிகள்,

பம்பாய் சென்னை கும்பகோணம்

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

ஓர் மாதாந்தரத் தமிழ் பத்திரிகை

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தப்ரசார ஸபையாரால் ப்ரசுரிக்கப்பட்டது

1937 ஜூலை—டிசம்பர்

ஈச்வர ௵ ஆனி—கார்த்திகை

ஸம்புடம் 26

ஸம்பாதகர்

வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்

வி. அநந்தாசார்யர்

சென்னை, கபீர் ப்ரிண்டிங் வொர்க்ஸ்

1937

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை 26-ம் ஸம்புடம்

விஷயங்களின் அகராதி

அத்தி வரதன் வைபவம்	...	75
ஆக்ஞானுக்ஞா விஷயத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம்	...	151
ஆசார்ய கடாக்ஷத்தின் சிறப்பு	...	195
உலகச் செய்திகள்	...	84
ஏகாதசி விரதத்தின் சிறப்பு	...	50
ஓர் ஸந்தேஹம்	...	33, 118
கண்டாப்ரபாவம்	...	69
காலஞ் சென்ற சேட்லூர் துரைசாமி ஐயங்கார்	...	238
காலாநுகுண ஆஹ்நிகம்		39, 89, 177
கோகர்ணன்—ஒரு புராண கதை	...	129
கோதாவதார நிர்ணயம்	...	243
திருவரங்கேசர் நடை அழகு	...	204
திவ்ய ஸூரி சரிதம்	...	363
த்வயோப நிஷத்	...	44
நீதி ரத்னங்கள்	...	42, 186
பக்தியின் பெருமையும் அதன் ஸ்வரூபமும்	...	165
பண்டைத் தமிழர் மதம்	...	239
பத்திராதிபர் குறிப்புகள்	...	94, 125
பம்பாயில் க்ரந்த காலக்ஷேபங்கள்	...	96
பள்ளிக்கூடப் படிப்பின் சீர்திருத்தம்	...	37
பிஷ்டபசு நமக்கு உபாதேயமல்ல	...	224
புஸ்தக விமர்சம்	...	100, 163
பொன் மாலை	...	1
ப்ரம்ம விசாராதிகார நிர்ணயம்		17, 152, 188
மானிட தேஹத்தின் உயர்வு	...	171
யாக பசு ஹிம்ஸையைப்பற்றி ஆசார்யர்களின் ஸித்தாந்தம்	...	80, 103
யோஜநார ஸாஸ்வாதம்	...	6

விருத்தாந்தங்கள் ... 835, 20
விவாத பாகம் ... 27
வேதாந்த தீபிகையின் தத்கால ஸ்திதி ... 101
வேதாந்த ரக்ஷாமணி விமர்சம் 139, 179, 218
வேதாந்த ஸாரம் 1, 9, 17, 25
ஸங்கல்ப தத்வ நிரூபணம் ... 234
ஸங்கல்ப ப்ரயோக பரிஷ்காரம் ... 202
ஸங்கல்பப்ரயோக விசாரம் ... 233
ஸங்கல்ப ப்ரயோக விமர்சம் ... 199
ஸந்தேஹ பரிஹாரம் ... 66
ஸமாதான விமர்சம் ... 54
ஸேநேச்வராசாரியர் அருளிச்செய்த ந்யாயகலாப ஸங்க்ரஹம். 8
ஸௌந்தர்யம் என்பது யாது ... 120
ஸௌந்தர்ய கலா சாஸ்திரம் ... 75
ஸ்ரீமத் அண்ணயார்ய மகாதேசிகன் வைபவம் 62, 85, 173
ஸ்ரீவால்மீகி ப்ரசனத்தில் குணவத் சப்தார்த்தம் ... 124
ஸ்ரீ. உ. ப. வே. மஹாமஹோபாத்யாய நரசிம்மாசாரிய ஸ்வாமியின் எழுபதாவது திருநக்ஷத்திரக் கொண்டாட்டம் ... 173
ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீ ஸூக்தி ஸம்ரக்ஷணீ ஸபையின் தீர்மானங்கள் ... 247
ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையும் ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷணியும். 249
ஸ்ரீ ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி 1, 9, 17, 25, 33, 41

பிரம்ம ஸாயுஜ்ய புஸ்தகாலய ப்ரசுரங்கள்

ஸம்ஸ்க்ருத—தமிழ் அகராதி: கூடியவரையில் எல்லா பதங்களும் அர்த்தங்களுமடங்கிய இதன் முதற்பாகம் டபில்க்ரௌன் 16 ஸைஸில் உயர்ந்த கிளேஸ்கடிதத்தில் 500 பக்கங்களுக்கு மேல் பைண்டுடன் உயிரெழுத்துக்கள் (அ—ஔ) முடிய அச்சாயிருக்கிறது. இதன் விலை ரூ 2-0-0. இதன் இரண்டாம் பாகம் 1200 பக்கங்களுக்குக் குறையாமல் 6 மாதத்தில் வெளிவரும். இரண்டாம் பாகம் விலை ரூ. 5. முன்பணமாக இப்பொழுதே 5 ரூபாய் கொடுக்கிறவர்களுக்கு 2 பாகங்களுசுகொடுக்கப்படும். தபால் மூலம் பெற விரும்புகிறவர்கள் இருதரம் அனுப்பவேண்டியிருப்பதால் 1 ரூபாய் சேர்த்து அனுப்பவேண்டும்.

மோக்ஷ வழி (வேத, சாஸ்த்ர, கீதா, உபநிஷத் ப்ரமாண அர்த்தங்களுடன்) ரூ 1
ஸம்ஸ்க்ருத-தமிழ் அகராதி (கிரந்தலிபியில் பூர்த்தியானது) ரூ. 4
தமிழ் ஸம்ஸ்க்ருத அகராதி (ஸம்ஸ்க்ருதம் பேச, எழுத, மொழி பெயர்க்க) ரூ. 1
அமரஸிங்கீரஹம் (ப்ரஸித்த பதங்களுக்குசுலோகம்,தாது,ஸமாஸஅர்த்தம் ரூ. 1

5 ரூபாய்க்குக் குறையாத ஆர்டருக்கு 25% கமிஷன். நமது புஸ்தகசாலையில் வேதம், சாஸ்த்ரம், இதிஹாஸம், புராணம். கத்யம். பத்யம், நாடகம், அலங்காரம் ஜ்யோதிஷம், ஸம்ப்ரதாயம் முதலிய ஸர்வ சாஸ்த்ரங்களும் எல்லா எழுத்துக்களிலும் தமிழ், இங்க்லீஷ் அர்த்தங்களுடன் கிடைக்கும். எழுதினால் கீதோபதேசம் என்னும் எங்களது கேட்லாக் அடங்கின புஸ்தகம் இனமாக அனுப்பப்படும்.

நே. ஈ. துரைஸாமி ஐயங்கார் மாம்பலம் ஸம்ஸ்க்ருத புஸ்தகசாலை
47 எல்லம்மன் கோவில் தெரு. மேற்கு மாம்பலம் தியாகராஜநகர் போஸ்ட் S., I. Ry.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் சந்தாதாரர்களுக்கு விஜ்ஞாபநம்.

பத்திரிகைகளுக்கு ஜீவநாதாரம் சந்தாதாரர்களுடைய அபிமானமே என்பது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இந்த தீபிகை 27 வயது பூர்த்தியாகியும் ச்ரமப்பட்டு நடத்த வேண்டிய ஸ்திதியிலேயே இருந்து வருகிறது. பரிஷ்கார ரீதியில் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் கஷ்டப்பட்டு காலயாபநம் நடந்து வருகிறது. அபிமானிகள் அனைவரும் சந்தா தொகையை பாக்கியில்லாமல் கொடுத்து உதவினால் இந்த தீபிகை இன்னம் நல்ல ஸ்திதியில் வந்திருக்கக்கூடும். போனது போகட்டும். இனி சந்தாதாரர்கள் பழைய பாக்கியையும் நடப்பு வருஷத்திய அதாவது 1938-வது வருஷத்திய சந்தா தொகை ரூ. இரண்டையும் கூடிய சீக்கிரம் அனுப்ப வேணுமாய்க் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது. தீபிகையில் அநேக பரிஷ்காரங்கள் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறபடியால் வருகிற 1939-வது வருஷத்திய சந்தாவை முன் பணமாகவே அனுப்பி உபகரிக்க வேணுமாய் பிரார்த்திக்கப்படுகிறது.

தீபிகைக்கு வ்யாஸம் எழுதி அனுப்பும் வித்வான்கள் வ்யாஸம் எழுதும்போது, ஒவ்வொரு வ்யாஸத்தையும் எளிய தமிழ் நடையில் சுருக்கமாய் எழுதவேணும். ஸம்ஸ்கிருத பதங்கள் கூடியவரை கலக்காமல் எழுதுவது விசேஷம். அபூர்வமான வடமொழி கோட்பாடுகளை தேவநாகராக்ஷரத்தில் எழுதியனுப்பவேணும். ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் ஒன்று அல்லது இரண்டு பக்கக்களில் அடங்கும்படி ஸங்க்ரஹிக்க வேணும். கையெழுத்து தெளிவான ரீதியில் இருப்பது விரும்பத்தக்கது.

கிருஷ்ணபுரம் கோடம்பாக்கம் Post Madras 25—11—1938.	பத்ராதிபர் இங்ஙனம் V. அனந்தாசாரியர் Managing Editor

ஸ்ரீ:

விஷய ஸூசிகை

1.	ஸ்ரீ ஸௌம்ய நாராயணாசார்ய ஸ்வாமி ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி	257
2.	மஹா ஸம்ஹிதையைப் பற்றிய தத்வ விசாரம் [ஸ்ரீ. உப. வே. வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்.]	260
3.	அர்ச்சா விக்ரஹத்தில் ஊர்த்வ புண்ட்ர தாரணத்துக்கு ப்ரமாணம். [ஸ்ரீ. உப. காண்டூர். கவிவல்லப. பாஷ்ய காராசார்ய ஸ்வாமி]	265
4.	ரஸாநுபவம் [ஸ்ரீ. உப. வி. அநந்தாசாரியர்]	268
5.	பக்தியோக தத்வம் [ஸ்ரீ. உ. வே. தி. ஈ. சடகோபா சார்ய ஸ்வாமி திருப்பாப்புலியூர்]	271
6.	நம்பிக்கை கூடுமா ? [ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]	274
7.	விஷய விசாரத்தில் வைதலின் வைதர்ம்யம்	278
8.	கடிதங்கள்	280
9.	ஸ்ரீமத் ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி	129—144
10.	வேதாந்த ஸாரம்	97—104

श्रीः
श्रियै नमः

त्रिभुवनकमनं तमालवर्णं रविकरगौरवरांबरं दधाने ।
वपुरलककुलावृताननाब्जे विजयसखे रतिरस्तु मेऽनवद्या ॥

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

ஸம். 27.	பஹுதான்ய ௵ கார்த்திகை ௴	ஸஞ். 11

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ தேசிக தர்சநாசார்ய, திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ ஸௌம்ய நாராயணாசார்ய ஸ்வாமி ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி.

திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி என்று ப்ரஸித்திபெற்ற இந்த ஸ்வாமியைத் தெரியாதவர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவரில் ஒருவரும் இல்லை என்றே நம்புகிறோம். இம் மஹானின் ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி நாளது கார்த்திகை ௴ 24உக்குச் சரியான டிசம்பர் ௴ 8உ வருகிறதாம். ஒரு பக்ஷி நமக்குத் தெரிவித்தது. பக்ஷமுள்ளவரும் பக்ஷிதானே.

அந்த ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தியை எவரெவர், எங்கெங்கே, எப்படி எப்படி கொண்டாடப்போகிறார்கள் என்று சரியாய் தெரியவில்லை. அது நம்மவர்கள், அனைவராலுமே கொண்டாடப்படவேண்டிய நன்னாளாகையால் ஏன் கொண்டாட வேணுமென்று சங்கிப்பார் ஒருவரையும் நாம் காணவில்லோம். நமது தக்ஷிண தேசத்தில் ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் பிறந்து வளர்ந்து விளங்கி வாழ்த்தின இப்புண்ய பூமியில் ஸமீபகாலத்திலும் அநேக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹான்களும் மஹா வித்வான்களும் மஹா சார்யர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான பாண்டித்யமோ மஹிமையோ இருந்ததைப்பற்றி அவர்கள் ப்ரசித்தி அடைந்ததாகக் கண்டும் கேட்டு மிருக்கிறோம்.

சிலர் தர்க்கத்தில் பாரங்கதர். சிலர் அத்வைத த்வைத மதங்களைக் கண்டிப்பதில் அத்விதீயர். சிலர் வ்யாகரண சாஸ்திரத்தில் விசேஷ பாண்

டித்யம் பெற்றவர். சிலர் ஸாஹித்யத்திலும் அலங்கார சாஸ்திரத்திலும் இணையற்ற வைதுஷ்யத்தைப் பெற்றவர். சிலர் பகவத் விஷயத்தில் பூர்ண ஞானம் அடைந்தவர். சிலர் எல்லா வேதாந்தத்திலும் நைபுண்யம் உடையவர். இவ்விதமாயெல்லாம் நமது தர்சநத்தைச் சார்ந்த அநேக வித்வான்கள் விஷயத்தில் பெருமை பாராட்ட பாக்யம் பெற்றவர்களாய் இருக்கிறோம். ஆதலால் ஸமீபத்தில் பகவத் க்ருபையால் தன்னுடைய ஆயுஷ் ப்ரமாணத்தில் ஷஷ்ட்யப்தபூர்த்தியைப் பெற்ற இம் மஹானைப் பற்றிப் பெரிதாய் எழுதுவது கடமையாயினும் சிறிது எழுதுவது ப்ராப்தமேயாகும்.

ஒவ்வொரு மஹானின் குணாதிசயம் ஒவ்வொருவாறாய் நமக்குத் தெரியக்கூடும். சிலர் பொதுவாய் ஆக்ருதியால், பார்த்தபொழுதே தேஜஸ்வியாய் விளங்குபவர். சிலருடைய மஹிமை நடையுடை பாவனையால் தெரியக்கூடும். மற்றும் சிலர் கண்களைப் பார்த்தவுடன் மஹரீயர்கள் என்று கருதக்கூடியவர். இன்னும் சிலர் ஸம்பாஷணை செய்வதிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய மஹிமை வாய்ந்தவர். இப்படி அநேகருடைய மஹிமை அநேக விதமாய் இருக்க இம் மஹானுடைய பெருமையாவற்றும் இவர் குரலைக் கேட்டபொழுதே நாம் நன்றாய் தெரிந்து தெளியக்கூடும். எப்படி ஒருவர் முகத்தைப் போல் மற்றொருவர் முகம் இல்லையோ, அவ்விதமே ஒருவர் குரலைப் போல் மற்றொருவர் குரல் லோகத்திலேயே கிடையாது, இப்பெரியோரின் குரலை நாம் கேட்டு அனுபவித்து ஆய்ந்து அறியவேண்டுமேயொழிய வர்ணித்துத் தெரிவிப்பது அஸாத்யமான கார்யம். ஆயினும் சிறிது சொல்லலாம். அது விசேஷமான ஆகர்ஷண சக்தி பொருந்தினது. இனிமையுள்ளது. காம்பீர்யம் கலந்தது. அகம் ஒன்று புறம் வேறாக வேற்றுமை இல்லாமையை வெளியிடுவது, உள்ளிருப்பதை வெளியிடுவதற்கு உள்ள பேராசையை தெரிவிப்பது, ப்ரீதி பொருந்தியது, விரோதிகள் ஒருவருமே இல்லை என்று நிச்சயித்தது. ஆத்மவான் என்ற தன் தன்மையை தெரிவிப்பது. உரைக்கவேண்டிய விஷயங்களில் நிச்சய ஞானமுடையவர் என்று சூசிப்பது. ஸங்கீதமும் சிறிது கலந்தது. இக் குரல் சரீரகமன்று சாரீரகமான ஆத்மாவினுடையது என்று நிர்த்தாரணம் செய்யத் தடையில்லை. இந்த ஸ்வாமி ஸாதாரண ஸம்பாஷணைகளிலும் குருஹமான சாஸ்திர விஷய உபந்யாஸங்களிலும் கூட அடிக்கடி வேடிக்கையாயும், சமத்காரமாயும் உள்ள ரயோக்திகள் நிறைந்த வாக்மீ. இம் மஹான் உபய வேதாந்தத்திலும் பாரங்கதமான ஞானத்தைப் பெற்றவராதலின், அந்வர்த்தமான, உபய வேதாந்தாசார்யர். ஸ்வாத்யாயத்தில் இடைவிடாத உத்ஸாஹம் கொண்டவர். இதுபோலவே ப்ரவசநத்தையும் கடமையாகக் கருதி நடத்துகிறவர். யாவர்க்கும் வித்யா ஞான ப்ரதாநம் செய்வதில் சோம்பல் ச்ரமம் முதலியன

இல்லவே இல்லாதவர். ஆசாராநுஷ்டாநங்களில் சிறிதுகூட லோபமில்லாமல் ச்ரத்தையுடன் எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் செய்து முடிப்பவர். ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களை யதாவத்தாய் அனுஷ்டித்து வந்தபோதிலும் அவைகள் யாவற்றையும் பகவச் சாஸ்திரரீதியாய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்துக்குள் படுத்தி அநுஷ்டித்து வழிகாட்டுபவர். ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் எவ்விதம் ஜீவித்து எவ்விதம் ஆசரிக்கவேணுமோ அவ்விதமே தவறாது நடப்பவர். சாஸ்த்ரவச்யர். அசாஸ்திரீயமான கார்யங்களில் யாரையும் கண்டிக்கவும் தண்டிக்கவும் அஞ்சாது நெஞ்சமுள்ள தைர்யசாலி, இது விஷயத்தில் ஓரணுவும் தாக்ஷிண்யமே இல்லாதவர். ஆயினும் ப்ரியவாதி. கடோரமான வார்த்தைகள் தெரியாதவரே போலும். கோபம் எப்போதாவது வந்திடினும் அதை அடக்கி ஆளுபவர். குடும்பத்தில் அன்பும் ப்ரீதியும் அதிகமாய் உண்டு என்றாலும் அயலாரையும் தன் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவராகக் கருதும் கருணை உள்ளவர். ஸம்ஸாரத்திலிருப்பினும் உண்மையில் ஸந்யஸித்தவர் போல் வைராக்யமும் உள்ளவர். தநிகராக இராவிட்டாலும் கார்யங்களில் தாராளமான மனஸ் உடையவர். அதிதி ஸத்காரத்தில் அத்யந்தம் குதூஹலமுடையவர். த்ரவ்யத்தைத் தானே வேண்டாவிடினும் அயாசிதமாக வந்திடும் த்ரவ்யத்தை பகவதநுக்ரஹமாகக் கருதி அதை நல்ல வழியில் உபயோகிக்கக்கூடிய தர்ம ஸூக்ஷ்ம மறிந்தவர். ஒரு நிமிஷத்தையும் வீணாக்காதே பரபரப்புடையவர். ஒவ்வொரு நாளும் வாணாள் ஒக்குமெனக் கருதி வீணாள் ஆக்காது இஹத்துக்கும் பரத்துக்கும், தனக்கும் இதரர்களுக்கும் எவ்வெவ்விதமாயெல்லாம் தத்வஹித புருஷார்த்த அந்வேஷணத்தால் இடைவிடாத முயற்சியையுடையவர். தர்மானுஷ்டாநமே சரீரம் படைத்ததுக்கு பயனாகும். அதைக் கருவியாகக் கொண்டு செய்வன யாவற்றையும் செய்து முடிப்பதே சரீர சுகம் என்ற திர ஸங்கல்பம் கொண்டவர். தர்சந கலா பேதங்களில் விசேஷமான பக்தி ப்ரஸக்தி உள்ளவராயினும் அவ்வோ விஷயங்களில் இதரர்களும் தங்கள் தங்கள் ஸம்ப்ரதாய ரீதியை அனுஷ்டிப்பதே நியாயமென்று துல்யபுத்தி வாய்ந்தவர். பரம பாகவதாக்ரேஸரர். இவையெல்லாமிருப்பினும் அதீவ ஸரளர். கர்வமென்பது லவலேசமுமில்லாதவர். ஸ்ரீ வைஷ்ண ஸம்ப்ரதாயமென்னும் விருக்ஷத்தில் ஆத்மகுணங்கள் என்னும் பழங்கள் பழுப்பதே, ஞானம் வைராக்யம் அநுஷ்டாநம் இவற்றிற்கு பரம ப்ரயோஜநம் என்பதற்கு இப்படிப்பட்ட ஸமஸ்த கல்யாண குணங்கள் நிறைந்து விளங்கும் இம்மஹானையே நிதர்சநமாகச் சொல்லக்கூடும்.

இப்பேர்க்கொத்த மஹானின் ஷஷ்டியப்த பூர்த்தியே சீக்கிரத்தில் வருவது. அத்தருணத்தில் நாம் அனைவரும் அந்வயித்து ஆநந்திக்க ப்ராப்தம்.

வ. வே. ஸ்ரீ.

மஹா ஸம்ஹிதையைப் பற்றிய தத்வ விசாரம்

ஸ்ரீ. உப. வே. வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்.

சென்ற மாதத்திய தீபிகையில் ஸ்ரீமான் பண்டித வி. அநந்தாசாரியர் ஸ்வாமி தைத்திரீயோபநிஷத்தின் ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் மஹாஸம்ஹிதை என்பதைப்பற்றி சில விஷயங்கள் எழுதியுள்ளார். அதைப் படித்ததும், எனக்கு அநேக விஷயங்கள் ஸ்பூர்த்திக்கு வந்தன. மேற்சொன்ன உபநிஷத்தானது, இந்த மஹா ஸம்ஹிதை என்பதை ஐந்து அதிகரணங்களில் சொல்லுவதாக ஆரம்பித்து, அதிலோகம், அதிஜ்யௌதிஷம், அதிவித்யம், அதிப்ரஜம், அத்யாத்மம், என்று ஒவ்வொன்றாக விவரித்து முடித்து அதற்கப்புறம் பல ச்ருதியும் சொல்லி பூர்த்தி செய்திருக்கிறது. கடைசியில் சொன்ன பல ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பது யாதெனில் எவனொருவன் இந்த மஹா ஸம்ஹிதையானது இவ்விதமாய் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருப்பது யென்று அறிகிறானோ அவன், நல்ல ஸந்ததியாலும், பசுக்களாலும், ப்ரம்ம தேஜஸ்ஸாலும், அன்ன வஸ்த்ராதிகளாலும் ஸ்வர்க்கலோகத்தாலும் அடையப்படுகிறான் என்பதே. இவ்வாக்கியத்தில் இரண்டு ஸ்வாரஸ்யங்கள் கவனிக்கத் தக்கவை. முதலாவது இவன் அடைகிறான் என்று சொல்லாமல் விரும்பவேண்டியவையான மேற்சொன்னவைகள் எல்லாவற்றாலும் இவன் அடையப்படுகிறான் என்று கர்மணி ப்ரயோகமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி சொன்னதின் முக்கியமான தாத்பர்யம் யாதெனில், எவனொருவன் இதை மேற்சொன்னவிதம் அறிகிறானோ, அவன் விரும்பாதிருந்தபோதிலும் அடையப் பிரயத்தனம் செய்யாவிட்டாலும் அவைகளே நான் நான் என்று தாங்களே ஆசைப்பட்டு ஓடிவந்தடைவதுபோல் அடைகின்றனவென்று தெரியப்படுத்தலாயிற்று. மற்றொரு ஸ்வாரஸ்யம் யாதெனில் ஸந்தி யென்றும், ஸந்தானம் என்றும், லோக தத்வங்களை யெல்லாம் வ்யவகரித்த அதிகரணங்கள் ஐந்தும் முடிந்ததும், இவைகளை அறிந்தவன், பலன்களை அடைகிறான் என்று சொல்லவந்த ச்ருதி யென்பது அதே பதத்தைக் கொண்டே ஸந்தீயதே என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதனால் வ்யக்தப்படுத்தி இருப்பது என்னவென்றால் எப்படி ஸந்தியும் ஸந்தானமும், கார்யகாரணங்களாய் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவ்விதமே, அதே காரணமாய், தானே ஸம்பவித்து விடும், என்பதே. ஏன், பூலோகத்தில் ஒரு மனுஷ்யனுக்கு, ஜீவகாலத்தில் அவச்யம் வேண்டுமென வாக ஏற்பட்டவை இவை ஐந்தேயாம். ஒருவனுக்கு வேண்டிய அன்ன வஸ்த்ரமும், பசுக்களால் குறிக்கப்பட்ட தனங்களும், ப்ரஜா ஸந்ததி

யும், ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸும், முடிவில் ஸ்வர்க்கம் என்ற பதத்தால் குறிக்கப்பட்ட மோக்ஷமும் தவிர வேறு யாதுதான் வேண்டும். இந்த மஹா ஸம்ஹிதையை விவரித்திருக்கும் ரீதியில் அறிகிறவன் இவ்வித பலன்களை விரும்பாமலே அடைகிறான் என்று சொன்ன ச்ருதி வாக்யம், பொய்யோ,' 'வெறும் அதிசயோக்தியோ,' என்றுகூட சிலர் சந்தேகிக்கலாம். ஆனால் ச்ருதிகளில் அணுவளவு கூட பொய்யில்லை யென்று நிச்சயமாய் நம்பிக்கையுள்ள ஆஸ்திகர்கள் அவ்விடம் சிறிதும் ஸந்தேகிக்கக் கூடாதென்றே சொல்லலாம். ஆனால் அது நிஜமோவென்றால், நிஜம்தான். மேற்சொன்ன மஹா ஸம்ஹிதையின் நிஜமான தாத்பர்யத்தை சரிவர ஒருவன் தெரிந்து கொள்வானாகில் அதாவது, நிச்சய புத்தியுடன் அநுபவ ஸித்தமாய் கார்ய, பர்யவஸானமாய் அநுஸ்யூதமான க்ஞானம் பெறுவானாகில் அவனுக்கு மேற்சொன்ன பலன்கள் சித்திக்கும் என்பதில் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை.

இதற்கு மஹா ஸம்ஹிதை யென்று மஹத்தான ஒரு நாமத்தை உபநிஷத் எந்த காரணத்தினால் கொடுத்திருக்கிறது. அது அறிந்த பின் அல்லவோ நாம் வ்யாக்யானத்தை அறிந்ததாகும். அதைப்பற்றி நான் பரிபூர்ணமாய் யோசித்து அறிந்ததாக சொல்ல முடியாவிட்டாலும், எனக்குத் தோன்றும் வரையில் அப் பெயரால் வ்யவகரித்ததற்குக் காரணம் இந்த ஐந்து அதிகரணங்களுக்குள் ச்ருஷ்டியின் ஸ்திதியும் தத்வமும், பூர்ணமாக சொல்லி முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அதனாலேயே மஹா ஸம்ஹிதை யென்று சொல்லப்பட்டிருப்பது சரியென்றே தோன்றக்கூடும். அதுவும் ஐந்து அதிகரணங்களையும் நாம் விவரமாய் விசாரித்து யோசித்துப் பார்ப்போமானால் புலப்படும். இந்த ஐந்து அதிகரணங்களும் மனுஷ்யனைக் குறித்தே எழுதப்பட்டுள்ளதென்று அறியப்படவேண்டும். அதாவது, ஒரு மனுஷ்யன் பிறந்து வளர்ந்து, என்னென்ன செய்து என்ன ஸ்திதியை அடையவேண்டுமென்பது யாவற்றும் இந்த 5 அதிகரணங்களில் ஸூசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதல் அதிகரணம், அதிலோகம் என்பது. அதாவது லோகத்தைக் குறித்த தத்வத்தைச் சொல்வது. இதிலும் இன்னும் பின்பும் நான்கு அதிகரணங்களிலும் பூர்வரூபம் என்றும் உத்தரரூபமென்றும், ஸந்தி யென்றும், ஒரே மாதிரியாக, வ்யவகரிக்கப்பட்டிருப்பது ஓர் உபமான ரீதி. அதாவது எவ்விதம் ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஸம்யோகத்தினால் ப்ரஜோத்பத்தி உண்டாகிறதோ அதையே உபமானமாகக் கொண்டது இந்த ச்ருதி, தற்காலத்தில் ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஸம்யோகமென்பது ஏதோ ஒரு ஜுகுப்ஸிதமான கார்யமாகக் கருதப்பட்டிருப்பினும், ச்ருதியானது அதையே கர்தவ்யமான ஒரு மஹா யக்ஞம் போலவே கருதி, அந்த உபமானத்தையே கைக்கொண்டு பூலோக தத்வம் முழுவதையும், தெரியப்படுத்துவதாயிற்று. இது விஷயத்தில் முக்யமாய் கவனிக்கவேண்டியதும்,

அறியவேண்டியதுமான, மற்றொரு அம்சமும் உண்டு. அதாவது இரண்டு வஸ்துக்களின் சேர்க்கை இருந்தால்தான், புதிதான உற்பத்தி உண்டாகக் கூடுமென்பது. இது தற்காலத்திய பாச்சாத்திய ப்ரக்ருதி சாஸ்த்ரத்தாலும் அறிந்ததுதான். மேற் சொன்ன முதல் அதிகரணத்தில், லோகதத்வம் எவ்வளவு அழகாய் சொல்லப்பட்டிருப்பதென்பதை சுருக்கிக் காட்டுவது மனுஷ்யனை ஜீவன் தங்குவதற்கு இந்த ச்ருதி, அவன் தங்குமிடத்திற்கு மூடிபோல் நிற்பது வானம், இவ்விரண்டையும், ஸம்பந்தப்படச் செய்திருப்பது ஆகாசம், இடையில் இவ்வாகாசம் இராவிட்டால், மனுஷ்யனை ஜீவன் ஸஞ்சரிக்கக்கூட இடமிராது. மனுஷ்யன் ப்ராணி ஆகையால் அவன் ப்ராணதாரணத்திற்கு வாயு அவச்யம். இந்த வாயு ஸஞ்சாரத்திற்காகவே முக்கியமாய் ஏற்பட்டது இந்த ஆகாசம். ஆகாசத்தை, ஸந்தி என்பது ச்ருதி, வாயுவை ஸந்தான மென்பது. அதனால் ஏற்படுவது யாதெனில் ஸம்பந்தத்தினால் ஏற்படுவது ஸந்தி யென்றும், எந்த காரணத்தை உத்தேசித்து இந்த ஸந்தி ஏற்படுகிறதோ, அதற்கு ஸந்தான மென்றும், ச்ருதியால் வ்யவகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ஏற்படுவது யாதெனில், வாயுவில்லாமல் மனுஷ்யன் ஜீவிக்க முடியாதாகையால், அதற்காக பூமிக்கும் வானத்திற்கும் இடையே ஆகாசம் ஏற்பட்டு மனுஷ்ய கோடிகள் ஜீவித்து ஸஞ்சரிப்பதற்கு தத்வமாய் ஏற்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது 'அதிஜ்யௌதிஷம்.' பூலோகத்தில் இருக்கும் அக்நியாகிற சூட்டை பூர்வ ரூபமாயும் சூர்யனை உத்தர ரூபமாயும் இவைகளின் ஸங்கமகார்யத்தால், உண்டாவது, மேக ரூபமான ஜலம்.' ஜலமென்பது, லோகத்தில் அன்னபானாதி ஸர்வ விதமான ஆவச்யகங்களுக்கும் முக்கியமானது. ச்ருதியிலேயே ஜனங்கள், அன்னத்தினால் ஜீவிக்கிறார்களென்றும், அந்த அன்னமானது மேகத்தைக் காரணமாக உடையதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காற்றில்லாவிட்டால் ஐந்து நிமிஷத்தில் மனுஷ்யன் இறந்துவிடுவான். ஆகாரமில்லாமல் சில நாள் ஜீவித்திருக்கலாம். ஆதலால் இரண்டாவது ஆவச்யகமான ஜலம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த இரண்டாவது அதிகரணத்தில் மேல்நாட்டு ப்ரக்ருதி சாஸ்த்ரங்களாலும் சொல்லப்படாத ஆச்சர்யமான தோர்தத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, எப்படி காற்றிராவிட்டால் மனுஷ்யன் ஜீவிக்கமாட்டானோ அவ்விதமே வைத்யுதம் என்கிற எலக்டிரிக் ஸாரசக்தி இராவிட்டால் மனுஷ்யன் ஜீவிக்கமுடியாதென்று கண்டரவேண சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ் வதிகரணத்தால் ஏற்படுவது யாதெனில் வைத்யுதம் என்கிற எலக்டிரிக் ஸார சக்தி யிராவிட்டால் மனுஷ்யன் ஜீவிக்க முடியாதென்றும், அது மேகங்களில் உள்ள ஜலங்களிலிருந்து உற்பத்தியாகிறதென்றும், அவ்விதம் உண்டாவதற்குக் காரணம் பூமியினுடைய சூடு சூரியனுடைய

தாபமுமே காரணங்கள் என்றும் தெரிவித்திருக்கிறது. மூன்றாவது அதிகரணம் அதிவித்யம். அதாவது மனுஷ்யன் கற்கவேண்டிய வித்தையைக் குறித்துச் சொல்வது. செய்துகாட்டிச் சொல்பவன் ஆசார்யன். லோகத்தில் கற்பது யாவற்றும் வித்தையாகும். அவை யாவும் மற்றொருவரிடமிருந்து கற்கவேண்டியதே. ஆசார்ய சிஷ்ய ஸம்பந்தமும் ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய ஸம்யோகம் மாதிரியே, விசேஷித்ததாகும், அந்த ஸம்ஸர்க்கத்தினால் கிடைக்கும் வித்தை, உண்டாகும், ப்ரஜோத்பத்தி போல், அபூதபூர்வமானதும், அனன்ய ஸாதாரணமுமாகும், வித்தியை ஸந்தி யென்றது. ச்ருதி. ப்ரவசனம் என்கிற வித்யாப் ப்ரசாரம் செய்வதை ஸந்தான மென்றது. அதாவது, ஒரு மனிதன் பிறந்து ஜீவித்தால் வித்தையிராவிட்டால், பசுப்ராயன் ஆகிறான். ஆதலால் வித்யாப்ரவசனம் இடைவிடாமல் நடந்து கொண்டுவந்தால்தான் மனுஷ்யன் மேன்மையை அடையலாம், என்பதால் வித்தை கற்பதின் ஆவச்யகமும், ஆசார்ய சிஷ்யபாவமும், வித்யாப்ரசாரம், செய்யவேண்டியதற்கு முக்கிய காரணமும் சுருக்கமாய் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

நாலாவது அதிகரணம், 'அதிப்ராஜம்.' அதாவது ப்ரஜோத்பத்தியைப் பற்றிச் சொல்வது. இதனால், ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய ஸம்யோகம், காமவ்யாஜமாயிருந்தாலும், ப்ரஜாஸ்ருஷ்டி காரணமாக உள்ளதென்று, தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ப்ரஜோத்பத்தி ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய ஸந்தியென்பதால், அவர் இருவர்களுடையவும், ஜனிதமென்று, சூசனை. ப்ரஜோத்பத்தி என்னத்திற்காக வென்றால் 'ப்ரஜனன்கம் ஸந்தானம்' என்பது ச்ருதி. ஆதாவது புதிது புதிதாக, மனுஷ்ய உற்பத்தி இவ்விதம் நடந்தேறினால் ஒழிய மனுஷ்ய சமூகம் அத்துப்போய் விடுமாகையால் அவ்விதம் பிறப்பிக்கவேண்டியதென்பது அத்யாவச்யகமாம். கடைசி அதிகரணம் ஐந்தாவது, அதற்காகவே முக்யமாய் மற்ற அதிகரணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வென்றுகூட நிச்சயிக்கலாம். ஆனால், ப்ருத்வீ, வானம், அக்னீ, சூர்யன், இவைகள் முதலிய ஆச்சர்யமானவைகளை சொன்ன பிறகு கீழ் வாயை பூர்வ ரூபமாயும், மேல் வாயை உத்தர ரூபமாகவும், ச்ருதி சொல்லவந்தது, முதலில் கேட்கும்பொழுது கீழிருந்து மேற் செல்லாமல் மேலிருந்து கீழ் வருவதுபோல் தோன்றும், ஆனாலோ இவ் வதிகரணத்தை அத்யாத்மம் என்றது சுருதி. அதாவது அத்யாத்ம சாஸ்த்ரத்தைக் குறித்தது. ஆகையால் மற்றெல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டதாகும். வாக் ஸந்தியென்றது, அதாவது கீழ் வாயும், மேல் வாயும், ஸம்ஸர்கிப்பதினால்தான் வாக் உண்டாகிறது. ஆனால் 'ஜிஹ்வாஸந்தானம்' என்றது. 'ஜிஹ்வா' என்றால் நாக்கிற்குப் பெயர். அதனால் நாக்கையே ஸந்தானமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று வ்யாக்யாதாக்கள் அபிப்ராயப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் வாயு, வைத்யுதம், ப்ரவசனம், ப்ரஜனனம், இவைகள் சொன்ன ஸ்தானத்தில் ஒரு மாம்ஸேந்திரியமான நாக்கை ச்ருதி வைத்திருக்காது. அதுவும் அத்யாத்ம அதிகரணத்தில், ஆதலால் இவ்விடத்தில் ஜிஹ்வா என்றால் பாஷையைக் குறிக்கும், வாக்கு ஏற்படுவது பாஷையின் ஆவச்யகத்தால், பாஷைக்கும் அத்யாத்ம வித்தைக்கும் என்ன ஸம்பந்தமென்றால் அதையே காட்டுவதற்கு சுருதியின் முக்கிய நோக்கம். அதெப்படியெனில், அத்யாத்ம வித்தையானது, உபதேசத்தாலேயே, அறியப்படவேண்டியது. உபதேசம் பாஷையினாலேயே ஆகவேண்டியது. ஆதலால் அத்யாத்ம வித்தைக்கு ஆதாரமான உபநிஷத்தானது மனுஷ்ய பாஷையை ப்ரசம்ஸிக்கிறது. அத்யாத்ம வித்தை இல்லாவிட்டால் மனுஷ்யன் மனுஷ்யனாகமாட்டான் என்பது ச்ருதியின் உருவான கொள்கை. ஆதலால் இந்த மஹா ஸம்ஹிதை யென்னும் மனுஷ்ய வர்க்கத்தை ஐந்து அதிகரணங்களாக பிரித்துச் சொல்லி, இவ்வைந்து தத்வத்தையும் பரிஷ்காரமாய் ஒருவன் அறிந்துகொண்டு நடப்பானாயின் அவனுக்கு ச்ருதி சொல்லுவதுபோல் கைக்கூடாதது ஒன்று இராது. இவ்விதம் கடைசியாகச் சொன்ன அத்யாத்ம வித்யைக்கு அத்யாவச்யகமான பாஷையின் ரீதியையே கருத்தில் வைத்துதான் அதே ச்ருதி வாயுவை நோக்கி நீதான் ப்ருஹமா, நீ ப்ரத்யக்ஷமான ப்ரும்மா, என்றது. ஆனால் அவ்விடத்தில் ச்ருதி, பாமர மனுஷ்யர்களைப் போலே, வாயு தேவதையை முகஸ்துதியாக ப்ரம்மம் என்றதன்று. அத்யாத்ம வித்யையே ப்ரஹ்மமாதலாலும் அவ்வத்யாத்ம வித்தை பாஷையைப் பற்றியிருப்பதாலும், அந்த பாஷை காற்றிரா விட்டால் முடியாதாகையால், ப்ரம்மக்ஞானத்திற்கு எது இல்லாவிட்டால் ஸாத்யமில்லையோ, அதையே ப்ரம்மம் என்று விவரித்து அப் ப்ரத்யக்ஷமான ப்ரம்மம் இருக்க நீ ப்ரத்யக்ஷமான பிரம்மம் என்றது. காற்றிரா விட்டால் பாஷை பேச முடியாதென்பது பாச்சாத்யரால் சில காலத்திற்கு முன்பே கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. உபநிஷத்திலேயே, நம்மவர்களால் அறியப்பட்டு அதனுடைய ஆவச்யகத்தையும், மேன்மையும், மேற் சொன்ன ரீதியில் வெகு அழகாய் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதையெல்லாம் யோசிக்குமிடத்து லோக தத்வம் முழுவதையும், ஐந்து வாக்யத்தில், சுருக்கி வெளியிட்டுள்ள ஸம்ஹிதையை மஹா ஸம்ஹிதை யென்று வ்யவகரிக்கத் தடையில்லை.

அர்ச்சா விக்ரஹத்தில் ஊர்த்வ புண்ட்ர தாரணத்துக்கு ப்ரமாணம்.

[ஸ்ரீ. உப. காண்டூர். கவிவல்லப. பாஷ்ய காராசார்ய ஸ்வாமி]

இவ் விஷயத்தில் ப்ரச்நங்களின் சுருக்கம்.

1. அர்ச்சாவிக்ரஹங்களுக்குத் திருமண் காப்பு சாத்துவதுக்கு ப்ரமாணமுண்டா?

2. அப்படி இருந்தால் அது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமான ப்ரமாணமாகுமா?

3. பகவானுடைய பாதாக்ருதியாக தரிக்கவேண்டிய திருமண் காப்பை பகவானுடைய நெற்றியில் சாத்தலாகுமா?

இதில் 1-வது ப்ரச்நத்துக்கு ஸமாதாநம் ஸம்ப்ரதிபந்நமான சாஸ்திரங்களால் ஸம்மதிக்கப்பட்டும் அநாதிகாலம் தொட்டு தர்மஞ்ஞர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிற ஸதாசாரமே ப்ரமாணம்.

ஸ்ரீ பராசர ஸம்ஹிதையில் இரண்டாவது அத்யாயத்தில் 27-வது ச்லோகம்.

सच्छिद्रमूर्ध्वपुण्ड्रञ्च धारयेच्छ्वेत मृत्स्नया ।
पार्श्वेचाङ्गुळमात्रन्तु मध्येछिद्रं प्रकल्पयेत् ॥
नासादि केशपर्यन्त मूर्ध्वपुण्ड्रस्य लक्षणम् ।
ऊर्ध्वपुण्ड्रस्य मध्येतु हरिद्राचूर्णमुत्तमम् ॥
लक्ष्मी निवाससिध्यर्थं ललाटे धारयेद्धरेः । इत्यादिः ।

இந்த வசநத்தில் பகவானுடைய நெற்றியில் வெளுப்பான ம்ருத்தைக் கொண்டு ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை இருபுரங்களில் ஒரு அங்குல அகலமுள்ளதாக கல்பித்து மத்திய பாகத்தில் உத்தமமான மஞ்சள் பொடியை லக்ஷ்மீ தேவி வசிப்பதன் பொருட்டு தரிபிக்கவேண்டியது. என்று ஸ்பஷ்டமாகவே ஹரியினுடைய நெற்றியில் ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னமும். பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையிலும் அதன் வ்யாக்யாநத்திலும் தண்டம், தீபம், பத்மம், மத்ஸ்யம் இவற்றின் ஆகாரத்தோடு ஹரி பாதாக்ருதியையும் சொல்லி, ஹரிபாதாக்ருதியே முக்கியமாய் கொள்ளத் தக்கது

என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. அதர்வண வேதத்திலும் ஹரிபாதாக்ருதியையே தரிக்கவேணும் அதுவே நமக்கு ஹிதம், மத்தியத்தில் அந்தராளம் இருக்க வேணும், இவ்விதம் ஊர்த்துவபுண்ட்ரத்தை தரிப்பவனே ப்ரமாத்மாவுக்கு ப்ரியமாகிறான். அவனே மோக்ஷத்தைப் பெறுபவன். என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. கீழ்ச் சொன்ன ஊர்த்துவ புண்ட்ரம் எந்த த்ரவ்யத்தைக் கொண்டு தரிக்கவேணும் என்பதையும் அதே ஸம்ஹிதையில் பேசி தீர்மானித்திருக்கிறது. விஷ்ணு க்ஷேத்திரங்களிலாவது பர்வதங்களிலாவது கிடைத்த ம்ருத்து அதாவது மண் அதிலும் வெண்மை நிறம் வாய்ந்தது விஷ்ணு ப்ரீதிகரம் என்று இந்த வசநத்திலும் தேவதா விக்ரஹங்களில் அவச்யம் வெண்மண் கொண்டு ஊர்த்துவ புண்டரம் தரிப்பிக்கவேணும் என்று விதிக்கபட்டிருக்கிறது.

ஸச்சரித்ர ரக்ஷையிலும் ஸ்ரீ தேசிகன், தீபாகாரமாகவே திருமண் காப்பு ஸமர்ப்பிக்கவேணும் என்ற நியமம் இல்லை. ஹரிபாதாக்ருதியும் கூடும். என்று நிரூபிக்குமிடத்தில் அலங்காரார்த்தமாக ஹரிபாதாக்ருதியையும் சாத்தக்கூடும் என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

ப்ருஹத் ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதையில்

विष्णोर्ललाटे यःप्रेम्णा करोति तिलकं मुदा ।
श्वेतद्वीपमृदानित्यं सप्रियः कमला यथा ।

மஹா விஷ்ணுவின் லலாடத்தில் ஆதியில் ச்வேதத்வீபத்தில் உத்பந்நமான இந்த வெண்மண்ணைக் கொண்டு திலகமிடுபவன் லக்ஷ்மீ தேவியைப் போலவே எனக்கு ப்ரீதி பாத்ரனாகிறான் என்று தெளிவாய் கூறப்பட்டிருக்கிறது, ஆகையாலேயே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களால் திருவாராதநம் செய்யப்படும் பகவதர்ச்சா மூல விக்ரஹங்களுக்கு திருமண் காப்பு சாத்துவது அநாதி சிஷ்டாசாரமாய் விளங்குகிறது.

இது முதல் ப்ரச்நத்துக்கு ஸமாதாநம். இதனால் தீப சிகாகாரமே மூல விக்ரஹங்களுக்கு ப்ராசீனமான தென்றும் ஸ்ரீ தேசிகன் காலத்துக்குப் பின்பு தான் இம்மாதிரி திருமண் காப்பு ஏற்பட்டதென்றும் இதை கஷ்டப் பட்டு ஸமர்த்திக்கவேணும் என்றும் சொல்லுவது தவறு என்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று.

2-வது ப்ரச்நத்துக்கு ஸமாதாநம் முன் எடுத்துக் காட்டின வசநங்கள் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டன. ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திரம் ஸர்வ ப்ரமாணம் என்பதில் ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தைப் பின்பற்றுகிற ஸகல ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமூஹத்தினருக்கும் ஆக்ஷேபமாவது ஸம்சயமாவது உண்டாக ப்ரஸக்தி இல்லை.

இனி 3-வது ப்ரச்நத்துக்கு ஸமாதாநம் பகவானுடைய நெற்றியில் சாற்றப்படும் திருமண் காப்பை, ஹரி பாதாக்ருதியாகவே நினைக்கலாகாது· நாம் தரிக்கும் ஊர்த்துவ புண்ட்ரங்களுக்கு மூள்பட இன்னம் சில வாகார விசேஷங்கள் உண்டு.

வாசுதேவோப நிஷத்தில்

ब्रह्मादयः त्रयोमूर्तयः, तिस्रो व्याहृतयः, त्रीणि छन्दांसि त्रयोग्नयः, इति ज्योतिष्मन्तः, त्रयः कालाः,तिस्रोवस्थाः, त्रयआत्मानः, पुण्ड्रास्त्रय ऊर्ध्वाः अकारोकारमकारा एते प्रणवमयोर्ध्वपुण्ड्राः । तदात्मा सतदोम् इति । तानेकधा समवम् । ऊर्ध्वमुन्नमयत इति ओंकाराधिकारी तस्मादूर्ध्वपुण्ड्रे धारयेत् तस्य मध्ये वह्निशिखा अणीयोर्ध्वा व्यवस्थिता अतः पुण्ड्रस्थे' हृदय पुण्डरीके तमभ्यसेत् ।

இதற்கு உபப்ருஹ்மணமாக—ப்ருஹத் ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதா 3-வது பாதம், 10-வது அத்தியாயம். 129-வது ச்லோகம்—

रेखाः पादयुतास्तिस्रः पुण्ड्राज्ञेया महामते ।
प्रणवावयवास्तिस्रः त्रयः कालाः प्रकीर्तिताः ॥
ति स्रोव्याहृतय स्त्रीणि छन्दांसिज्वल नास्त्रयः ।
त्रीणि तत्वानि पुण्ड्रेषु चिन्तनीयानि सूरिभिः ।

என்று பாதத்தோடு கூடிய மூன்று ரேகைகள் புண்ட்ரங்கள் என்று அறியத் தக்கவை. அந்த மூன்றுரேகைகளும் ப்ரணவாவயவங்களான அகார உகார மகாரங்கள். மூன்று காலங்கள். மூன்று வ்யாஹ்ருதிகள். மூன்று சந்தஸ்ஸுகள் மூன்று அக்நிகள், மூன்று தத்துவங்கள் என்று பண்டிதர்களால் சிந்திக்கத் தக்கவை. இப்படி அநேக ஆகாரங்கள் கூறப்பட்டிருப்பதால் இவற்றில் ஏதாவதொன்றை பகவானுடைய நெற்றியில் சாத்தப்படும் ஊர்த்துவ புண்ட்ரத்தில் த்யாநிப்பது உசிதமாகும்.

இன்னமும்,

पुण्ड्रमध्येस्थितारेखा रक्तवह्निशिखोपमा ।
नीलतोयदमध्यस्था विद्युल्लेखेव भास्वरा ॥
नीवारशूकवत्तन्वी पीताभास्यात्तनूपमा ।
विष्णुपत्नीं विजानीयान् साक्षात् त्रैलोक्यमातरम् ॥

निविष्टः परयाशक्त्या पुण्ड्ररूपेण माधवः ।
भावयन्त्यपरे भक्ताः पुण्ड्रन्तु हरिमन्दिरम् ॥
लक्ष्मीनारायणं तत्र बुध्याध्यायन्ति नित्यशः ॥

திருமண் காப்பினுடைய நடுவில், அக்னி ஜ்வாலை சிவந்த, கருமேகத்தினடுவில் மின்னல்கொடி போல் விளங்கும், நெல் முனைபோல் சூக்ஷ்மமானதொரு ரேகையை த்ரிலோகமாதாவான விஷ்ணு பத்னியாகவும் த்யானித்து இப்படிப்பட்ட பரா சக்தியுடன் பகவான் புண்ட்ர ரூபமாய் தோன்றுகிறார். சில புண்ட்ரததை பகவானுக்கு திருக்கோயிலாக த்யானித்து அதில் எப்போதும் லக்ஷ்மீ ஸஹிதனான நாராயணன் வசிப்பதாக த்யானிக்கின்றனர். என்று.

இப்படி அநேகமான பாவநா விசேஷங்களை இந்த திருமண் காப்பில் செய்ய விதியிருப்பதால் ஹரி பாதாக்ருதி ஒன்றையே வைத்துக்கொண்டு சர்ச்சை செய்வது உசிதமல்ல, ஆகையால் அர்ச்சா விக்ரஹங்களுக்கு திருமண் காப்பு ஸமர்ப்பிப்பது ஸர்வதா உசிதமும் சாஸ்திராநுமதமும் ஆகும் எனத்தட்டில்லை.

ரஸாநுபவம்

[ஸ்ரீ. உப. வி. அநந்தாசாரியர்]

ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியில் ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் சுக துக்கங்கள் கூடப் பிறந்ததாகவே கருதப்படுகின்றன. அதற்கு காரணம் ஏதானாலும் இருக்கட்டும். விட முடியாததாய் அநுபவித்தே தீரவேண்டியதாக நேர்ந்த விஷயங்களை எவ்வளவு தூரம் நமக்கு நன்மையாக்கிக் கொள்ளலாமோ அவ்வளவு தூரம் நன்மைப்படுத்திக் கொள்வது புத்திமான்களுடைய கார்யம். ரஸம் என்னும் பதத்திற்கு அநேக அர்த்தங்கள் உண்டு. ச்ருங்காராதி நவ ரஸங்கள், மதுராதி ஷட்ரஸங்கள். ஒவ்வொரு பொருளிலும் சூக்ஷ்மமான அம்சத்திற்கு ரஸம் என்று பெயர் உண்டு. ஒரு பொருளின் பேரில் நமக்கு ஜநிக்கும் விருப்பத்துக்கும் ரஸம் என்று பெயர் கூறலாம். பொதுவாய் ஆநந்தத்தையும் ரஸம் எனலாம். உபநிஷத்தில் பரமாத்மாவை ரஸம் என்று கூறியிருக்கிறது. நமது முன்னோர்கள் அளவற்ற நூற்களை இயற்றியிருப்பதற்கு காரணம் இந்த ரஸாநுபவமே யாகும். உலகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு வஸ்துவின் தத்துவத்தை ஆராய்ந்து பார்த்

தால் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் ஒரு ரஸபாகம் உண்டு. அந்த ரஸ பாகத்தின் அநுபவமே மேல்மேல் வளர்ந்து அது ஆநந்த ரூபமாய் முடியும். மேனாட்டு நிபுணர் ச்ருங்கார ரஸத்தை நமது புராதந கவிகளைப்போல் அதிகமாக வர்ணிப்பதில்லை எனக் கேழ்வி. அவர் அதை ஆபாஸம் எனக் கருதுகிறார் போலும். நமது தேசத்திய வித்வான்கள் ச்ருங்கார ரஸத்தை உபேக்ஷிப்பதில்லை. இதர ரஸங்களின் தத்துவத்தை விமர்சம் செய்ய இந்த ச்ருங்கார ரஸாநுபவத்தைக் கருவியாகக் கொண்டனர். உபநிஷத்து, பரமாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்ற ஒரு ஜீவனுக்கு ஏற்படும் ஆநந்தத்துக்கு ஸம்போக ச்ருங்காரத்தை உதாஹரணமாகத் தந்திருப்பதைக் காணலாம்.

"तद्यथा प्रियया स्त्रिया संपरिष्वक्तो न बाह्यं किञ्चन वेद"

என்று ப்ரஹதாரண்யகத்தில் காண்க. ஒரு மனிதன் குடும்ப வாழ்க்கையில் வறுமையாலோ, பிணியாலோ மற்றுமுள்ள பீடைகளாலோ துன்பம் வாய்ந்திருக்கச் செய்தேயும், மனதுக்கு ரம்யமான மனைவியோடு சேருங்கால், இவன் மனது ஆநந்தத்தில் ஆழ்ந்து இதர விஷயங்களை மறந்து ஆநந்த மயமாய் விடுகிறான். அப்படியே பரமாத்மாவோடு லயித்துக் கிடக்கும் ஜீவனுக்கும் பாஹ்யங்களான இதர லௌகிக விஷயங்கள் தோன்றாது தந்மயமாய் விடுகிறான். இவ்விரண்டுவித ஆநந்தத்துக்கும் வித்தியாஸம் என்னவெனில், முதலில் சொன்ன ஸ்திரீ போகாநந்தம் ஸ்வல்ப காலமே உளது. பரமாத்மாநுபவ ரஸம் நீண்டகாலம் உளது. இவ்வித ச்ருங்கார ரஸாநுபவம் ஒருவனுடைய வாழ்நாளில் மிகவும் ஸ்வல்பமான ஸந்தர்ப்பத்தில் மாத்திரம் கிடைக்கக்கூடும். இவ்விஷயத்தை வெளியிடக்கூடிய பழைய ச்லோகம் ஒன்றுண்டு.

पुरा भूदस्माकं प्रथममविभिन्ना तनुरियं ततो-
नुत्वं प्रेयान् वयमपि हताशाः प्रियतमाः ।
इदानीं नाथस्त्वं वयमपि कळत्रं किमपरं
हतानां प्राणानां कुलिशकठिनानां फलमिदम् ।

இதன்பொருள்—வயது சென்ற ஒரு பதிவ்ரதா ஸ்திரீ தனது கணவனைப் பார்த்து ஏகாந்தத்தில் ஸரஸ ஸம்பாஷணமாய் பேசுகிறாள். நாதனே—நமது வயதில் மூன்று பாகங்கள் உண்டு. முதல் பாகத்தில் நாம் இருவரும் பிரிவு வேற்றுமை அதாவது நீர்வேறு, நான் வேறு என்று பேதம் புலப்படாமல் ஒரே வ்யக்தியாகவே இருந்தோம். அதன் மேல் பர்வத்தில் நீர் பிரியமுள்ள கணவன், நான் பிரியமுள்ள மனைவி என்ற பெயர் வழங்கியது. இப்போது மூன்றும் பர்வத்தில் நீர் நாதன், நான் களத்ரம்

என்று பெயராயிற்று. இப்படிப்பட்ட கொடுமை வாய்ந்த நிலைமையை அநுபவிப்பதற்குக் காரணம் எனது கல்லுபோல் உறுதியான உயிரே. என்றாள். இப்படி தோஷமற்று, மோக்ஷாநந்தத்துக்கு உவமையாக்கப் பெற்ற ச்ருங்கார ரஸாநுபவத்தை ஆபாஸம் என்று குற்றம் சாட்டிப் புறக்கணிப்பது ந்யாயமா? பாருங்கள். மேலும் ரஸாநுபவத்தால் மனதைக் களிக்கச் செய்வதற்கு கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு வழிகளே உண்டு. என்று எண்ணக்கூடாது. இதற்காகவே ஈச்வரன் ஒன்பது ரஸங்களை ஸ்ருஷ்டித்து நமக்குத் தந்திருக்கிறார். காலதேசாநுகுணமாக ஒவ்வொரு ரஸத்தையும் நமது ஆநந்தோத்பத்திக்கு உபயோகப் படுத்திக் கொள்ளலாம். அந்த சக்தி அந்தந்த ரஸத்தைப் பயிற்சி செய்யும் திறமையில் நிற்கிறது. குடும்ப வாழ்க்கையில் சிலர், ஹாஸ்ய ரஸத்தை அதிகமாய் கையாண்டு வருமியல்பினர் என்பதை கவனியுங்கள். இது ச்ரமமின்றி சாஸ்திர விரோதமில்லாமலே மனதைக் களிப்பிக்கச் சிறந்ததோர் உபாயம்.

இது முன்னோர்களும் கைப்பற்றின வழியே. பகவத் கீதையை உபதேசிக்கப் புகுந்த கிருஷ்ணன் "ப்ரஹஸந்நிவ" என்று பரிஹாஸ வார்த்தை பேசுகிறவர்போல் பேசினார் என்று கூறப்பட்டது. இதனால் கிருஷ்ணன் கூறின ஒவ்வொரு பேச்சிலும் ஹாஸ்யரஸம் நிரம்பியிருக்கிறது என்று நினைக்க இடமுண்டு. பரிஹாஸா நபிஜ்ஞரான வேதாந்திகள் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு இந்தகீதை லவண ஸமுத்திரமாய் தீர்ந்தது என்றும் தோன்றுகிறது. மற்றொரு விடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்.

"कृष्णे न नर्म कालोयम्"

என்றார். திரௌபதி இது பரிஹாஸத்திற்கு ஸமயமன்று. இப்படிச் சொன்னதிலிருந்து ஸம்பாஷணையில் பரிஹாஸோக்தி ஸாதாரணமாய் இருந்து வந்ததாக தெரியவருகிறது. ஸ்ரீ ராமாயணத்திலும் ஸ்ரீராமனுக்கும் சீதைக்கும் எவ்வளவோ பரிஹாஸோக்தி நடந்ததாகத் தெரிய வருகிறது. பரஸ்பர ஸம்பாஷணைகள் தவிற கதாவர்ணந ஸந்தர்ப்பங்களிலும் ஸ்ரீ வால்மீகி வாக்யத்தில் பரிஹாஸோக்தி அதிகமுண்டு,

नैवायोध्यां गमिष्यामः नगमिष्याम दण्डकान् ।
कुशलं भरतस्यास्तु रामस्यास्तु तथासुखम् ॥

பரத்வாஜாதித்யத்தில் வயிறு நிரம்ப சாப்பிட்டு உட்கார்ந்து போஜந ரஸத்தை நினைத்து ஆநந்தாநுபவம் செய்யும் ஸைநிகர்களுடைய வார்த்தை இது. நாம் இனி அயோத்திக்குப் போகவேண்டியதில்லை. தண்டகாவநத்திற்கும் போகப்போகிறதில்லை. பரதனுக்கு க்ஷேமமுண்டாகவேணும், இராமனும் க்ஷேமமாயிருக்கக் கடவர்." வால்மீகி வாக்யத்தில் இம்மாதிரி

பரிஹாஸோக்திகள் அளவற்றவை காண... இப்படிப்பட்ட இரஸாநுபவம் நமது ஜீவிதத்தை இன்பமுற... செய்வதற்கு ஏற்ற கருவியாகும். கூடியவரை மனக்கவலையற்று களிப்புடன் இருப்பது ஆரோக்யத்துக்கும் நீண்ட ஆயுளுக்கும் காரணமாகும் என்பது வைத்திய சாஸ்திர நிபுணரின் சித்தாந்தம். இக் கருத்தை பலப்படுத்துவதான மற்றொரு ஸம்பவமும் உண்டு. அதாவது முன்னொரு ஸமீப காலத்தில் ஒரு ப்ரபு ஒரு ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதரை ஆதரித்து வந்தார். அந்தப் பண்டிதர் மிகப் புகழ் வாய்ந்தவர். தனக்கு வறுமை இருந்தும் அதை வெளிக் காட்டாமல் கௌரவமாய் காலக்ஷேபம் செய்பவர். ஒரு ஸமயம் அவர் நோய்க்கு ஆளாகி ப்ரபுவினிடம் செல்லாமல் இருந்தார். ப்ரபு தன்னுடைய டாக்டரைக் கூப்பிட்டு பண்டிதருக்கு சிகித்ஸை செய்யச் சொன்னார். டாக்டர் மஹாநிபுணர். அவருடைய நைபுண்யம் சிகித்ஸையில் பயன்படவில்லை. இந்த நோய் எவ்வித சிகித்ஸைக்கும் கட்டுப்படாமலிருப்பதைக் கண்டு டாக்டர் ஒரு உபாயம் செய்தார். பிணியாளியை ரஹஸ்யத்தில் வைத்து உங்களுக்கு குடும்ப ஸம்பந்தமான துயரம் ஏதாவது உண்டோ என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் பொருளுதவி இல்லாதது கொண்டு பெரியதொரு நஷ்டம் வரும்போலிருக்கிறது. என்று சொல்லி அதன் விவரத்தையும் கூறினார். உடனே டாக்டர் ப்ரபுவிடம் சென்று அவருக்குப் பொருளுதவி செய்வித்து அவரது மனோபீஷ்டத்தைத் தலைக்கட்டி வைத்தார். பிணி பஞ்சாய் பறந்து போயிற்று. இது கதையன்று ப்ரத்யக்ஷாநுபவமே ஆகையால் ரஸாநுபவமே துக்கத்தை அகற்றி இன்பத்தையும் ஆரோக்யத்தையும் தரும் என்பதை அனைவரும் அறிவாராக.

பக்தியோக தத்வம்

[ஸ்ரீ. உ. வே. தி. ஈ. சடகோபா சார்ய ஸ்வாமி திருப்பாப்புலியூர்]

கர்மயோகமும் ஞாநயோகமும், பக்தியோகத்துக்கு ஸாதநமென்று முன் சொல்லியிருக்க அவ்விரண்டுக்கும் பக்தி உபகரிக்கிறதென்று சொல்வது பொருந்துமோவென்றால் இந்த பக்தி சாஸ்திர ஞானத்தால் ஏற்பட்ட பரமார்த்ய ப்ரதிபத்தி ரூபமான அவர பக்தி என்றும் மற்றொன்று மோக்ஷோபாயமாய் விதிக்கப்பட்ட நிதித்யாஸநம் அல்லது பரபக்தி யென்று கூறப்படும் பக்தியோக மென்றும் விவேசிக்கத் தகும். இங்கு யோக சப்தத்திக்கு கர்மயோகம் ஞானயோகம் என்பதில் போல் உபாயமென்றர்த்தம்.

அதாவது அபவர்க்கத்துக்கு ஸாதநம் என்பது, யோக சப்தத்துக்கு பல வர்த்தங்கள் இருந்தபோதிலும் இவ்வர்த்தமே இங்கு பொருந்தும்.

தவிர—பக்தியோகாநுஷ்டாந காலத்திலும் கூட கர்மாநுஷ்டாநமும் ஸ்வாத்மாநு ஸந்தாநமும் அநுவர்த்திப்பதால் **त्रयाणामपि योगानां त्रिभिरन्योन्य सङ्गमः** என்று கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச் செய்தபடி இம் மூன்று விதயோகங்களும் பரஸ்பரோபகாரகமாயிருப்பதுக்கும் தட்டில்லை. ஆனால் இவைகளுக்குத் தனித் தனியே வ்யபதேசம் ஏற்பட்டதற்கு காரணம் ஸாத்விகம் ராஜஸம், தாமஸம், என்று அந்தந்த குணத்தின் ப்ராசுர்யத்தை யிட்டு நிர்தேசிக்கப்படுவது போல் கர்மஞ் ஞானபக்திகளில் அததன் ப்ராதாந்யமே என்று கண்டு கொள்வது, அதாவது-பக்தியோகத்தில் பக்தியே ப்ரதாநாம்சம், மற்றிரண்டும் அதுக்கு ஸஹகாரிகள். அப்படியே மற்றவைகளிலுமாகும். இந்த ஸஹகாரிகளை முன் பர்வங்களில் பக்தியோகமபேக்ஷித்த போதிலும் அதன் பராகாஷ்டையாகிற பரம பக்தி தசையில் அந்யாநபேக்ஷமாய் அது ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஸாதநமாகிறபடியால் பக்தியொன்றே நிரபேக்ஷமோக்ஷ ஸாதநமென்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. ஸாகரகாமிநியான மஹாநதியின் ப்ரவாஹம், போகப் போக விஸ்தாரத்தை அடைந்து கடைசியில் மஹா ஸமுத்திரத்தில் கலந்து விடுவதுபோல் பக்தியோக நிஷ்டனுக்கு பகவத் விஷயமான ஸ்மிருதி ப்ரவாஹம் அநவரதாப்யாஸவசத்தாலே மேன்மேலும் விகாஸமடைந்து பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமாகிற மஹாநந்த ஸாகரத்தில் எந்நாளும் பிரிவிலாக் கலவியை யடைகிறது. இவ்விதம் பக்தியோகம் பரம புருஷார்த்த ஸாதநமாயிருக்கச் செய்தேயும் அதுவே அதிகாரியின் அபேக்ஷைக்கநு குணமாய் அர்வாசீந பலங்களையும் ஸாதித்துத் தருகிறதென்பது **चतुर्विधा भजन्ते मां** என்ற கீதா வாக்யத்தால் ஸித்தம். ஸர்வோத்தமமான மோக்ஷ புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநமாயமைந்த இம் மஹோபாயத்தை நிக்ருஷ்ட பலத்துக்கென்று வீணே வழிப்படுத்துவது யுக்தமோவென்றால் அதுவும் பூர்வ கர்ம வாஸநாநு குணமான பகவத் ஸங்கல்பாயத்தமென்று கண்டு கொள்ளப் ப்ராப்தம். பகவான் கிருஷ்ணாவதாரம் செய்தருளின ஸந்தர்ப்பத்தில் தமது நிஜ ரூபமாகிற பரவாஸுதேவ திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை தேவகீ வசுதேவர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாக்கி அவர்கள் அந்த பரமாத் புதாகாரத்தை ஸேவித்து விஸ்மிதர்களாய் பக்தி பாவசர்களாக ஸ்தோத்திரம் செய்ய பகவான் அவர்களுடைய ஜந்மாந்தர விருத்தாந்தத்தை எடுத்துரைக்கும்போது முதலில் நீங்கள் ஸ்வாயம்புவமந் வந்தரத்தில் ப்ரச்நீ என்றும் ஸுதபஸ் என்றும் தம்பதிகளாக விருந்தீர்கள். அப்போது நான்முகனால் தூண்டப்பட்டு என்னை தவத்தால் ஆராதித்தீர்கள். உங்களுடைய தபஸ்ஸினாலும் பக்தியினாலும் நான் திருப்தியடைந்து, உங்களுக்கு வேண்டிய வரத்தை அளிக்க இந்த

ரூபத்துடன் ப்ரத்யக்ஷமாய் வந்தபோது நீங்கள் என் மாயையால் மயங்கி மோக்ஷத்தைக் கேழ்க்காமல், என்னைப் போன்ற பிள்ளை வேணும் என்று கேட்டீர்கள். என்று அருளிச் செய்தார். இதுவே, லீலா விபூதி நிர்வாஹகனை தேதேவனுடைய மாயாவில ஸிதமடியாகப் பொன்னைக் கொடுத்துப் பழுதை வாங்குவதுபோல் பக்தியோகத்தை அர்வாசீந பல ஸாதநமாக்குவதும் ஸம்பாவிதமென்பதற்கு ஸமுசித திருஷ்டாந்தமாகும். ஆனால் ஏதோ காரணாந்தரத்தை யிட்டு பக்தியோக நிஷ்டரில் சிலர் ஐச்வர்ய கைவல்யார்த்திகளாயிருந்தபோதிலும் அவர்கள் தேவதாந்தர பராங்முகர்களாக பகவதேகாந்திகளாயிருப்பது பற்றி அவர்களை **उदाराः** என்று கீதாசார்யன் வ்யபதேசித்தார். ஆனால் இந்த பக்தியோகாதிகாரிகளுக்குள் ஐகாந்த்ய நிதாநமான தேவதாந்தரவைமுக்யத்துடன் பலாந்தரவைமுக்யத்தையும் மேற்கொண்டு ப்ராப்யனும் ப்ராபகனும் பகவானே என்று நிச்சயமுடைய பரமை காந்தியை “**ज्ञानीत्वात्मैव मे मतम्**” “**प्रतिबुद्धस्तु मोक्षभाक्** “**प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थम्**” என்று பலவாறாக பகவான் தானே போற்றியருளினான். இதை யெல்லாம் கணிசித்தே ஆளவந்தார் “**ज्ञानी तु परमैकान्ती**” என்று தொடங்கி இவ்வர்த்தத்தை விரித்துரைத்தார். இதனால் மோக்ஷார்த்தியாய் பக்தியோகாநுஷ்டாநம் செய்யும் பரமைகாந்தீ தானநுஷ்டிக்கும் பக்தி யோகம் மோக்ஷோபாயம் என்றும் அவ்வநுஷ்டாநத்தால் தான் மோக்ஷ பலத்தை ஸாதிக்கவல்லவன் என்றும் எண்ணங்கொள்ளாமல் அது கேவல பகவதாராதந ரூபமென்றும் அதனால் பகவானை ப்ரஸந்நனாகச் செய்வதே தனக்கு கர்த்தவ்யமென்றும் ஸாத்விக த்யாக புத்தியுடன் அதை அநுஷ்டிப்பதால் அவன் யதார்த்தமாய் ஞானீ என்றும் அஸாதாரண வ்யபதேசத்துக் குரியவனாகிறான். ஏனென்றால்—ஸர்வ கர்ம பலங்களையும் ப்ரதாநம் பண்ணுபவன் “லபதேசதத: காமாந்” என்று தாமே அறுதியிட்டபடி பகவத் ப்ரஸாதம் ஒன்றே ஸமஸ்த புருஷார்த்த லாபத்துக்கும் ஸாக்ஷாத் ஹேதுவாயிருக்க நாம் அவ்வோ பலங்களுக்கு உபாயமென்று பரிக்ரஹித்தனுஷ்டிக்கும் வ்யாபார மெல்லாம் பகவந் நிக்ரஹ ஹேதுக்களாய் பல ப்ரதிபந்தகங்களாய் நிற்கும் பாபங்களை விலக்கி பகவதநுக்ரஹ ஸங்கல்பத்தை ஸந்துக்ஷணம் செய்வது மாத்ரமேயன்றி அல்பாஸ்திரமான இந்த கர்ம விசேஷங்கள் ஸாக்ஷாத் பல ஹேதுக்கள் என்பது சாஸ்த்ரத்துக்காவது யுக்திக்காவது ஒவ்வாது. இந்த ரஹஸ்யத்தை செவ்வனே அறிந்து அந்த ஞானத்தை அநுஷ்டாந பர்யவஸாயியாய் செய்வது காரணமாகவே பரமை காந்திக்கு ஞாநித்வவ்யபதேசம் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் யுக்த மென்பது.

இப்படி கீதாசார்யன்தானே பக்தாக்ரேஸரனை ஞானி என்று வ்யபதேசித்ததால் பக்தி வேறு ஞானம் வேறு என்னும் **ब्रह्मविदाप्नोति परम्** முத

விய ச்ருதிகளால் ஞானமே மோக்ஷ ஸாதநமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர பக்தி மோக்ஷ ஸாதநமாக உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்படவில்லையாகையால் பக்தி யோகம் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஸாதநமாகமாட்டாது என்பது முதலிய சங்கைகளுக்கு இடமே கிடையாது. பகவத் விஷயமான ஞானமே அப்யாஸத்தால் அநுவ்ருத்தமாம் போது அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்தான ரூபமான பக்தியாகிறபடியால் ஞானத்துக்கும் பக்திக்கும் ஸ்வரூப பேதமில்லாமல் அவஸ்தா பேத மாத்திரம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால்தான் நம் ஆசார்யர்கள் ஞானமே மோக்ஷ ஸாதந மென்பது சாஸ்த்ர தாத்பர்யமென்றும் இதனால் ச்ருதி வாக்யங்களுக்கும் கீதோபநிஷத்வாக்யங்களுக்கும் ஐகரஸ்யம் ஸுஸ்பஷ்ட மென்றும் நிர்வஹித்தார்கள். இதுமுதலான காரணங்களை வைத்தே ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகன்

"यति परिवृढो यद्गीतानामदर्शयदञ्जसा
निगमपरिषन्नेदीयांसं निरामय माशयम् ॥"

என்று ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யம் நிர்மாணம் செய்ததால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்தருளிய மஹோபகாரத்தை உகந்தார்.

जयति भगवान् लक्ष्मीनाथः प्रबुद्धजन प्रियः
जयति निगम श्रेणी चूडा यया सविभाव्यते ।
जयति महतामाचार्याणामनर्घगुणाततिः
जयति च मनो मोहोन्माथी तदुक्ति सुधाकरः ॥

ஸ்ரீ

நம்பிக்கை கூடுமா?

[ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.]

நம்முடைய கண், காது முதலான கருவிகளைக் கொண்டு உலகிலுள்ள பொருள்களை அறிகிறோம்; நேரில் அறியமுடியாதவற்றை வேறு பிரமாணங்களால் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். தூரத்தில் புகை தெரிந்தால், நெருப்பின்றி புகை யிராதாகையால், அங்கே நெருப்பும் இருக்கிறது என்று

அநுமானத்தால் நிச்சயிக்கிறோம். அநுமாநம் போலவே சாஸ்த்ரம் அல்லது ஆப்த வாக்யம் என்பதும் ஒரு பிரமாணம். ஹிமயமலைக்குச் சென்று வந்த ஒரு நண்பன் அங்கு பனிக்கட்டிகள் இருக்கின்றன என்று சொன்னால், நாம் அதை நேரில் காணாவிடினும், நண்பனின் மெய்ம்மையைக் கொண்டு நம்புகிறோம். ஆகையால் கண் கண்டதே உண்மை என்பது மட்டுமில்லாமல் ஆப்தர் கூறுவதை நம்புவது என்பது உலக வழக்கில் இருந்து வருகிறது. அப்படி நாம் நம்பும் பல விஷயங்களை யுக்திகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து அறியலாமாயினும், யுக்தியுள்ளதே உண்மை, மற்றது தோற்றம் என்று கூறலாகாது. அறிந்த பொருளை ஆராய்வது யுக்தியின் கார்யமே யொழிய, பொருளையே அறிவது யுக்தியின் இயல்புக்குப் புறம்பானது. உதாரணமாக ஈச்வரன், அவன் ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம் முதலான அதீந்திரிய விஷயங்களை யுக்திகளைக் கொண்டு அறியமுடியாது. சாஸ்திரங்கள் சொன்னமட்டில் இசைந்து, யுக்திகளுக்குப் பொருந்தினவைகளாய் இருக்கிறதா என்று ஆராய்ச்சிமட்டில் செய்யலாம். ஆகவே சாஸ்த்ரம் ஆப்த வாக்யம் போல் பிரமாணமாகிறது.

உலகப் போக்கில் நம்பிக்கையிலேயே கார்யங்கள் நடப்பதைக் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். நாம் வெகு கஷ்டப்பட்டு ஸம்பாதித்த பணத்தை ஒருவன் எழுதிக்கொடுக்கும் பத்திரத்தை நம்பிப் பெற்றுக் கொண்டு அவனுக்குக் கடனாகக் கொடுத்து விடுகிறோம். நோய் வாய்ப்பட்டபோது நம்மைப் போன்ற ஒரு மானிடனான வைத்தியனிடம் நம் சரீரத்தை ஒப்பித்து விட்டு அவன் சொன்னபடி செய்கிறோம். 'விஷம்' என்று மேலே எழுதியிருந்தபோதிலும் வைத்தியன் ஔஷதம் என்று கொடுத்தால் உண்ணத் தயங்குவாரில்லை. இவை யெல்லாம் நம்பிக்கையல்லவா? எல்லாவற்றுக்கும் மேல் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயிடம் இருப்பது அன்பு ததும்பும் நம்பிக்கையே. தாய் பள்ளத்தில் நின்று கொண்டு கையை நீட்டித் தன் செல்வனை அழைத்தால், கீழே விழுவோமோ என்கிற பயமில்லாமல் சற்றும் தயங்காமல் புன்னகை தவழ்ந்து மலர்ந்த முகத்துடன் பாயும் குழவியின் உணர்ச்சிதான் என்னே! மகிழ்ச்சி, அன்பு. நம்பிக்கை. குழந்தையின் நன்மையைக் கருதி தாய் கசப்பான மருந்துகளை புகட்டும்போது குழந்தை வெருண்டு அழுவதைப் பார்க்கிறோம்; அடுத்த க்ஷணத்தில் தாய் நகர்ந்தால் அவளுடன் செல்ல விரும்பி அழுவதையும் பார்க்கிறோம். தாய் அடித்துத் தள்ளினாலும் 'அம்மா' என்று கூவி அவளிடமே ஓடுவதையும் பார்க்கிறோம். இதையே ஆழ்வார்களும் "அரிசினத்தால் ஈன்ற தாய் அகற்றிடினும் மற்றவள் தன் அருள் நினைந்தே அழும் குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே" என்றார்கள். அடிக்கும்போது தாய் குழந்தையை த்வேஷிக்கிறாள் என்று சொல்வாரில்லை; குழந்தையும் 'தாய் எனக்கு நன்மையைச்

செய்கிறாளா? இல்லையா' என்று யுக்திகளைக் கொண்டு தர்க்கித்து 'இவள் நல்லவள்' தான் என்று நிச்சயித்துப் பிறகு அவளை நேசிக்கிறது என்று சொல்வாரையும் கண்டதில்லை.

இப்படி ஒரு சரீரத்தை யளித்து அதைப் பேணும் தாயிடம் நமக்கு இவ்வளவு அன்பும் நம்பகமும் இருக்குமானால், இவ்வுடல் மட்டு மின்றிக்கே அதற்குள்ளிருந்து இயக்கும் உயிரையும் அளித்துக் காக்கும் பரந்தாமனிடம் நமக்கு எவ்வித பக்தியும் நம்பிக்கையும் இருக்கவேண்டும்? அவன் தாய் மட்டுமல்ல, தந்தையும், குருவும், அரசனும், நண்பனும் மற்றும் எல்லாமுமாய் இருக்கிறான். அவன் பரிபூர்ணனாதலால், சுயநலம் கருதி ஒரு வேலை செய்கிறான் என்று கூறமுடியாது; பிரளய காலத்தில் உலகை ஜலம் கொண்டுபோகாதபடி காருண்யத்தால் தன் வயிற்றில்வைத்துக் காத்து, ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே வெளிநாடு காணப் புறப்படவிட்டு அவரவர்களின் நன்மை தீமைக்கேற்ப சரீரேந்திரிய விஷயங்களை அளிப்பதால் பெற்ற தாயினும் ஆயின செய்வானாகிறான்; இனிப் பிறந்து இருள் தரும் இம்மாஞாலத்தில் வழி தெரியாமல் தடுமாறாதபடி சாஸ்திரங்களாகிற கைவிளக்கைக் கொடுப்பதால் பிரதம குருவாக ஆகிறான்; நமக்கு வெறுப்பாயிருந்தாலும் நம் ஹிதத்தைச் செய்வதால் தந்தையாகிறான்; லோக ஹிதத்தின் பொருட்டு விதிகளை ஏற்படுத்தி ரக்ஷிப்பதால் அரசன் போலவுமாகிறான்; அவனை உபாயமாகப் பற்றி அவனை யடைந்து அவனுக்கே கைங்கர்யம் செய்யவேண்டியிருப்பதால் சாதனமும் நற்பயனுமாகிறான்.

சாஸ்திரங்கள் ஸர்வவித பந்துவாக பகவானைச் சொல்லிவைத்தது போலவே அவனிடம் பிரியமுள்ளவர்களிடத்தில் அவனும் பிரியம் வைக்கிறான் என்று மொழிந்தன, சட்டங்களை மீறினால் அரசன் தண்டிப்பது போலவே, தன் ஆக்ஞா ரூபங்களான சாஸ்திரங்களை மீறினால் ஈச்வரனும் தண்டிப்பவனாக ஆகிறான், ஆதலால் இவ்வுலகில் இவ்வளவு ஏற்றத் தாழ்வுகளும் ஸுக துக்கங்களும் இருந்தாலும் பகவானுடைய காருண்யத்திற்குக் குறைவில்லை. நமக்குக் கஷ்டத்தைத் தருவதனால் மட்டும் அவனுக்குக் கருணையில்லை என்று சொல்ல வொண்ணாது. "வாளால் அறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால் மாளாத காதல் நோயாளன் போல்" அவனருள் பாத்திருப்பதே நம் கடமை. துக்கம் கலந்த இவ்வுலகின் சிற்றின்பங்களில் நமக்கு வெறுப்புத் தோன்றி அளவிலா ஆநந்தத்தில் ருசி பிறப்பதற்காகவே இத் துன்பங்கள் நமக்கு நேருகின்றன. இந்தக் கஷ்டங்களும் ஈச்வரன் மனம் போனபடி நமக்கு விளைவிப்பதொன்றல்ல. நாம் முற்பிறப்பில் ஈட்டிய தீவினையின் பயனாகவே நாம் அவற்றைப் பெறுகிறோம். இதுவும் அவ் வள்ளலின் கருணையின் பெருக்கே. ஒரு குற்றவாளியை நீதிபதி

மனமிரங்கி தண்டிக்காது விட்டால் நீதிபதியை நல்லவன் என்பாருமில்லை, 'அவன் செய்தது நியாய விரோதமல்ல' என்பாருமில்லை. 'குற்றவாளிக்கு அநுகூலமாகச் சட்டத்தை ஏன் மாற்றி யமைக்கலாகாது?' என்று கோஷிப்பாரையும் விவேகிகளுக்குள் காணமுடியாது.

ஆனால் இப்படிக் கர்மத்திற் கேற்றவாறு பலம் கிடைத்தால், நமக்கு மோக்ஷம் கிடைக்காது, ஈச்வரனால்தான் என்ன பயன் என்ற சங்கை எழலாம். இதற்கு ஈச்வரனுடைய காருண்யமே மறுமொழி. இவ் வாத்மாக்கள் தற்செயலாய் ஒரு நல்ல கார்யத்தைச் செய்துவிட்டால் ஈச்வரன் அதைக் காரணமாகக் கொண்டு மேன்மேலும் நல்ல செயல்களிலே மூட்டி, தான் உபதேசித்துவைத்த பக்தி அல்லது பிரபத்தி என்னும் மோக்ஷோபாயத்தை அநுஷ்டிப்பித்து, வீட்டையும் அளித்துத் தன் கண் புதையல் விளையாட்டைக் கழிக்கிறான்.

இப்படி சாஸ்திரங்கள் ஓதின முறையிலே ஸகல சேதனாசேதனங்களுக்கும் காரணமான ஒரு பொருள் உண்டு என்பதும், தாய்தந்தை வைத்யன் இவர்களை நாம் நம்பி நடப்பதுபோல அவனை நம்பி ஆச்ரயித்தால் ஸர்வேச்வரன் தன் காருண்யத்தால் ரக்ஷிக்கிறான் என்பதும் அறியக் கிடக்கிறது. நாட்டிலுள்ளோரெல்லாம் உடற் பிணிக்கு மருத்துவர்களேயன்றி, பிறவி யென்னும் நோய்க்கு மருந்து அறியாதவர்கள்; ஸர்வேச்வரனே அதை அறிந்து மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணன். அவ்வோகாலங்களில் ராமன் க்ருஷ்ணன் என்று பல ரூபமாக நாட்டில் பிறந்து, நம் பிறவி நோய் தீரத்தான் படாதனபட்டு, கேட்காதாரைக் கேட்பித்து, ஓடுவாருக்கும் உபதேசித்து, நம் உயிரைக் காப்பானாயிருந்து வருகிறான். ஸர்வவித பந்துவான சரண்யன் நாம் கேட்டால் ரக்ஷிப்பான் என்ற விச்வாஸத்தோடு (நம்பிக்கையோடு) நம் உடல் பொருள் ஆவியை அவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்தால், நாம் வணங்கத் தாம் வணங்கும் இயல்பினனாய், தன்னையே தந்த கற்பகமாய் அவன் இருக்கிறான். இதுவே பிரபத்தியின் பிரதான அங்கமான மஹா விச்வாஸம் என்பது. ஆனால் நம் தீவினையின் பயனாக இந்தப் பூர்ணமான விச்வாஸம் சீக்கிரத்தில் ஏற்படுவதில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட விச்வாஸம் அவச்யம் என்பதையும், விச்வாஸத்திற் கேற்றபடியே அவரவர்களுக்குப் பலம் கிடைக்கிறது என்பதையும் கண்ணன் கீதையிலே அருளிச் செய்தான். (यस्य यावांश्च विश्वासः सिद्धिर्भवति तादृशी) ஆனால் கொஞ்சம் நல் வழியில் இழிந்தாலும், ஈச்வரன் அவனை முழுவதும் நல்மழிப் படுத்திவிடுகிறான் என்பதும் அங்கேயே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இந் நன்மைக்கெல்லாம் வழி அல்ப நம்பிக்கையோடாவது அவனைத் தியானம் செய்வதே. ஆகையால் "என் நெஞ்சினுள்ளே நிறுத்தினேன், அதுவும் அவனதின்னருளே" என்ற ஆழ்வார்கள் போல அவனுடைய அருளை எதிர்பார்த்து அவனைப் போற்றி பெறுவதே இப்பிறவியின் உயர்ந்த நோக்கமும் பயனுமாகும்.

ஸ்ரீ

விஷய விசாரத்தில் வைதலின் வைதர்ம்யம்

சில காலங்களாக ஸித்தாந்த ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களைப்பற்றி எழுதுகிறவர்கள், அஸஹ்யமான வெறும் வைதலை உபயோகப்படுத்தி வருவதைக் கண்டு நாம் மிகவும் துக்கிக்கிறோம். கோர்ட்டு வ்யவகாரங்களில் ஓர் ப்ரஸித்தமான பழமொழி உண்டு. அதாவது தான் பேசும் கட்சியில் பலமில்லாவிட்டால்' எதிர்கக்ஷியிலிருக்கும் வக்கீலை வைவது என்பதே. விஷய தத்வ விசாரத்தில் வைதலுக்கு இடமும் உண்டோ? தத்வத்தை முழுதும் அறிந்தவர் ஒருவரும் இல்லையென்றே சொல்லலாம். யானையை தடவிப் பார்த்த குருடர்கள் தாங்கள் தடவிப்பார்த்த இடம்போல் யானை இருக்கிறதென்று சண்டைபோட்டதுபோல மனுஷ்யர்களாகிய நாம் ஸூர்ய கிரணமொன்று ஒரு சிறுத்துவாரம் வழியாய் நாம் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் இருட்டறையில் ப்ரகாசிக்க அந்த ஸூர்யனையே கைக்கொண்டதாக கர்விக்கிறோம். ஒவ்வொரு மதஸ்தரும், தங்கள் மதமே ஸத்யமென்றும், அயல் மதங்கள் யாவும், வெறும் கட்டுக்கதைகளென்றும், உத்கோஷித்துவந்திருப்பதை சரித்திரத்தில் நாம் வாசித்தறிந்திருக்கிறோம். அது மாத்திரமேயன்றி, துருஷ்கரைப்போல் ஒரு கையில் கொரானையும் மற்றொரு கையில் கத்தியையும் ஏந்தி, கொரானை வாங்கிக் கொண்டு மகம்மதிய மதத்தையாவது சேர். அல்லது இந்த கத்திக்கு இரையாகவாவது ஆய்விடு என்று பயமுறுத்தி மதப்ரசாரம் செய்வது மதம் என்கிற பதத்திற்கே விரோதமாகும். நம் தேசத்தில் கூட சில ஸமயங்களில் அவ்விதம் நடந்ததாகத் தெரியவருகிறது. ஆயினும் "ஸர்வதேவ நமஸ்கார: கேசவம் ப்ரதிகச் சதி" என்கிற வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை, அவலம்பித்ததன்றோ நம்முடைய வைதிக மதம், ஒருவன் ஒரு ஸித்தாந்தத்தையாவது, ஸம்ப்ரதாயத்தையாவது, அதுவே பரம ஸத்யமென்றும், எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் உண்டாக்கக்கூடியதென்றுமிருக்கலாம். இதர ஸித்தாந்தங்களாவது, ஸம்ப்ரதாயங்களாவது அஸத்யம் என்றும், நம்பி அதற்குரிய ஆதாரங்கள் யுக்திகளைக் கொண்டு யுத்தாரணம் செய்ய ப்ரயத்தனமும் படலாம். யார் எழுதினதாயினும் அது தனக்கு யுக்தி யுக்தம் அல்லவென்று நிஜமாய்த் தோன்றும் பக்ஷத்தில், அதை வெளியிடுவதிலும், ஆக்ஷேபணையில்லை. ஆனால் இது விஷயங்களில் யோசிக்க வேண்டிய அம்சங்கள் இரண்டுண்டு. அவை

யாவனவெனில்:—எதாவது விஷயத்தில் விவாதம் வந்தபோது வாதிப்பது ந்யாயமாயிருப்பினும், தானே இழுத்துப் போட்டு அயலார் ஸித்தாந்தங்களையும் ஸம்ப்ரதாயங்களையும் வைதலையே முக்கியமாகக்கொண்டு விமர்சை செய்யும் பாவனையாய் இதரர் மனதை புண் ஆக்குவதும், நோவச் செய்வதும் தௌஷ்ட்ய கார்யமே அல்லது வேறாகாது. அதுவும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாகிய நமக்கு பகவத் ராமானுஜ தர்சநத்தைச் சார்ந்த நமமவர்கள் யாவர்க்கும், சுத்தமாய் ஸ்வரூப யோக்யமாகாது. பாகவத காஷ்டையில் ஒருவர்க்கொருவர் தாஸாது தாஸத்வம் வஹிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அதை மீறி அவமதிப்பாயும் துர்ப்பாஷையாயும் பேசுவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கே தகாது என்று உத்கோஷிப்பதில் தடையில்லை. ஆசார்ய பக்தி நமக்கு அவச்யம் ஆதரணீயம் ஆயினும், இதர ஆசார்யர்களை அதுவும் லக்ஷக்கணக்கான ஆஸ்திகர்களால் ஆசார்யராக ஸேவிக்கப்பட்டு வரும் மஹான்களை, துர்ப்பாஷையாய்ப் பேசுவது தம்முடைய ஆசார்ய பக்திக்கு அங்கமாகாது. அப்பேர்க்கொத்த மஹான்களை வாதங்களிலும், விரோத வ்யவகாரங்களிலும் கூட மரியாதைப் பதங்களைக் கொண்டே வ்யகரிப்பது ப்ராசீன தர்மம்-மிகவும் அழகானதும், ஆமோதிக்கக் கூடியதுமான வழக்கம். ஒவ்வொரு மனுஷ்யனுக்குள்ளும் அந்தர்யாமியாக இருப்பவன் ஸ்ரீமன் நாராயணனே என்று வழங்கி வரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கும், வைதலுக்கும் எவ்வளவு தூரம் என்று நாமே தெரிந்துகொள்ளலாம். நாம் ஆசார்யனாக ஸேவிக்கும் பெரியாரை மற்றொருவன் துர்ப்பாஷையாய் வ்யவகரித்த போதிலும் அதற்குப் பிசாச பாஷையைக் கொண்டே ப்ரத்யுத்தரம் செய்வதாயின், நாமும் அந்த பாஷையைப் பேசும் வ்யக்திகளாக ஆய்விடுவோமல்லவா. அதுவுமன்றி அப்படிப் பேசினாலும், நாம் செய்யும் ப்ரத்யுத்தரத்தில், மரியாதையாயும், கம்பீரமாயும், விஷய தத்வத்தை மாத்திரம் வெளியிட்டு எவ்விதமான துர்ப்பாஷையையும் அவலம்பிக்காது விடுவோமாயின் அதுவே இதரர்களுக்கு செய்து காட்டும் ரீதியில் ப்ரபலமானதும் பலவத்தரமுமான உபதேசமாய் ஆய்விடும். வைதலும் தூஷித்தலும், ப்ரதித் தவனி தர்மத்தை அனுஸரித்தன. ஒருவன் குனிந்து எச்சல் உமிழ்ந்தால் அது கீழே விழும். மேலார்ந்து உமிழ்ந்தால் மார்பிலே விழும். ஆதலால் இனிமேலாவது நம்மவர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் எவ்வித ஸமயத்திலும் ஸந்தர்ப்பத்திலும், யாரைப்பற்றியும், எக்காரணத்தைப்பற்றியும், எவ்விதமான துர்ப்பாஷையும், உபயோகப்படுத்தாமல் இருப்பதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணமாகையால் அவ்விதமே அநுஸரித்து, நம்முடைய தர்சனத்தின் மஹிமையை ப்ரதர்சிப்பார்களென்று ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

வ. வே. ஸ்ரீ.

கடிதங்கள்

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபர் ஸ்வாமி ஸன்னிதிக்கு ப்ரணாம பூர்வகமான விஞ்ஞாபனம்—

சென்ற புரட்டாசி மீ வெளியான ஸ்ரீ. வே. தீபிகையில் பக்கம் 88-ல் **वेदेन रूपे व्याकरोत्** என்று ச்ருதி வாக்கியம் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது இது சரியன்று.

இவ்வாக்கியம் தைத்திரீய யஜுர் ப்ராம்மணம் 2 வது அஷ்டகம் ஆறுவது ப்ரச்னம் 8 வது தசினியின் ஆரம்பமாயுள்ளது. **व्यकरोत्** என்றே வேத புஸ்தகத்தில் எல்லா லிபியிலும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அடியேன் அத்யயநம் செய்ததும் இவ்விதமே. மற்ற அத்யேதாக்களும் வேத பாராயணாதி காலங்களில் இவ்விதமே சொல்லிவருகிறார்கள். தேவதாதிகரண ச்ருத ப்ரகாசிகையில் **विविधमकरोत्** என்றும் ஸாயண பாஷ்யத்தில் **विभज्याकरोत्** என்றும் வ்யாக்கியான மிருக்கிறது. ஆங் என்கிற உபஸர்கத்திற்கு வ்யாக்யானமில்லை. பின்னும் **व्यकरोत्** என்ற இடத்தில் வ்ய என்பதில் ஸ்வரித ஸ்வரம். வ்யா என்றிருந்தால் உதாத்த ஸ்வரம் வரும். இதன் ஏழாவது வாக்யமான '**हृदै रूपेव्याकरोत्**' என்கிற இடத்தில் வ்யா என்பதில் உதாத்தஸ்வரம் ஸ்பஷ்டம். ஆகவே **व्यकरोत्** என்பதே இவ்விடத்தில் சுத்த பாடமென்பதை ஸ்ரீ. வே. தீபிகையில் பிரகாசப்படுத்தும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

தாஸன்

வேளியநல்லூர் திருமலை சங்கபுரம் ஸ்ரீநிவாஸ தாஸன்
வ்யாகரணஸாஹித்ய வேதாந்த சிரோமணி
திருவாதிகாலேஜ் வ்யாகரணப்ரதானோபாத்யாயர்

ப—ர். எல்லா ஸ்ரீ கோசங்களிலும் வ்யாகரோத் என்ற தீர்க்க பாடமே காணப்படுகிறது, ஆனால் இந்த ஸ்வாமி எழுதியது யுக்தமும் ப்ராமாணிகமும் என்றே தோன்றுகிறது. இப்போது அச்சில் இருந்து வருகிற யஜுர் 2-வது அஷ்டகம் 6-வது ப்ரச்நம் 8-வது பஞ்சாசத்தில் வ்யகரோத் என்ற ஹ்ரஸ்வ பாடமே இருக்கிறது. வ்யாக்யாதாக்களுடைய வ்யாக்யாநமும்' ஹ்ரஸ்வ பாடத்தை வைத்துக்கொண்டே ஸமஞ்ஜஸமாகத் தோன்றுகிறது.

"[illegible] ।
[illegible] ।"

என்றருளிச் செய்த விரோதம் வருவது. இங்கு பரித்யஜ்யவில் விவக்ஷிதார்த்தங்களோடு ஏகசப்த விவக்ஷிதார்த்தங்களோடு ஒருபடிக்கும் விரோதம் சொல்லவொண்ணாது. பரித்யஜ்யவில் நைரபேக்ஷ்யம் விவக்ஷிதமான யோஜனையிலே ஏகசப்தத்திலே நைரபேக்ஷ்யம் விவக்ஷிதமானால் பரித்யஜ்யவில் விவக்ஷிதார்த்தத்தையே ஏகசப்தம் த்ருடீகரிக்கிறதென்றுதல் அர்த்தாந்தர பரமாயாதல் கொண்டு புனருக்தி பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது.

அப்படியே ஏகசப்தத்துக்கு நைரபேக்ஷ்யம் பொருளென்னும்போது பரித்யஜ்யவில் அர்த்தாந்தர விவக்ஷை கொள்ளவமையும். இப்படி அர்த்தாந்தர விவக்ஷைகளிலும் கண்டு கொள்வது. பரித்யஜ்யவில் தர்மஸ்வரூபத்யாகம் சொல்லி "வ்ரஜ" என்று விஹிதமான சரணவரணத்தில் ஏகசப்தத்தாலே உபாயத்வத்தைத் தவிர்க்கிறது என்றும் போதிறே பரஸ்பர விரோதம் வருவது. [illegible] தர்மசப்த வாச்யமாகையாலே ஸர்வசப்த ஸங்கோசம் வாரணைக்காக நிற்கவும் த்யாஜ்யமானால் இதிலுபாயத்வத்தைத் தவிர்ப்பதெங்ஙனே.

அவ—ஆனாலும் திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலுமுள்ள நாராயண சப்தார்த்தத்தை சரமச்லோகத்தில் "மாம்" "அஹம்" என்கிற விரண்டு பதமும் சொல்லுகிறதாகையாலே அவ்விரண்டு ஸ்தலங்களிலும் அநுஸந்தேயங்களான குண விசேஷங்களையெல்லா மிவ்விரண்டு பதங்களிலேயு மநுஸந்திக்க ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க ஸௌலப்யத்திலும் ஸ்வாதந்த்ரியத்திலும் நோக்காக்கியதுக் குபயுக்தங்களான கதிபயாகாரங்களை பிரித்தநுஸந்தித்தால் மற்ற குணங்களனபேக்ஷிதங்களாகாதோ என்ன வருளிச்செய்கிறார்—

பூ—சரண்யனுக்கு ப்ரபத்தி கர்மத்வத்தையும் மோக்ஷ கர்த்ருத்வத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற "மாம்" "அஹம்" என்கிற பதங்களிலே ஸர்வஸ்வீகாரோப யுக்தமான ஸௌலப்யமும் ஸர்வோபகாரோப யுக்தமான பரத்வமும் அநுஸந்திக்குமிடத்தில் அபேக்ஷித விசேஷங்களைப் பிரித்தநுஸந்திக்குமது சேஷவ்யவச்சேதார்த்தமன்று. என்று.

வ்யா—சரண்யனுக்கு ப்ரபத்தி கர்மத்வத்தையும் இதி. ஒருவன் பக்கல் [illegible] விவக்ஷிக்கும்போது அவன் சரண்யனாகவேண்டும். அல்லாதபோது சரணாகதை ஜீவியாது. அதுக்காகவாயிற்று சரண்யனுக்கு என்றது. தான் ப்ரபத்திக்கு கர்த்தாவாகையாலும் சரண்யனே ப்ரபத்தவ்யனாகையாலும் ப்ரபத்தி கர்மத்வத்தை ப்ரபத்திவிதாயக வாக்யத்திலே "மாம்"

என்று சரண்யனுக்கு நிர்த்தேசிக்கிறது என்று திருவுள்ளம் (சரணசப் முபாய பரமாகையாலே பராதிகரண பூர்வபக்ஷ யுக்தியைக் கொண்டு சரண் யன் வேறு மோக்ஷப்ரதன் வேறு என்று சங்கியாமைக்காக மோக்ஷ கர்த்ரு வத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற என்றது.) "ஶ்ரீம" "சுஹாம" என்கிற விரன் டும் அஸ்மச்சப்த ப்ரக்ருதிகமாகையாலே ஒருத்தனுக்கே கர்மத்வத்தை த்ய தீயாந்தாஸ்மச் சப்தமும் கர்த்ருத்வத்தை ப்ரதமாந்தாஸ்மச்சப்தமும் சொ லுகிறதென்கிற திருவுள்ளத்தாலே "ஶ்ரீம சுஹாம" என்கிற பதங்களிலே என்றது. ஸர்வஸ்வீகாரோப யுக்தமான ஸௌலப்யமும் இதி. மஹாமேரு ஆதரணீயமேயாகிலும் துர்லபமாகையாலே அநுபயுக்தமாகா நின்றதிறே ஆனபின்பு ஸௌலப்யமாயிற்று பரிக்ருஹிக்கைக் குடலாயிருப்பது. ஆகை யால் மாம் என்றது உபாயதயா ஸ்வீகார்யனைச் சொல்லுகையாலே ஸ்வீக ரோபயுக்தமான ஸௌலப்யமிங்கே அநுஸந்தேயமென்று திருவுள்ளம். ஸ வோபகாரோப யுக்தமான பரத்வம் என்றது த்ருணம் ஸ்வல்பமேயாகி மொன்றுக் குறுப்பல்லாமையாலே அனுதரணீய மானாற்போலே பரத்வமில் லாதபோது ஸௌலப்யமும் ஒன்றுக்கு முறுப்பாகாதாகையாலே ஸ்வீக ரோப யுக்தமாகாது. நினைத்தது முடிக்க வல்லமையும் விலக்க வல்லாரில் லாமையும் பரனுக்காகையாலே பரத்வம் ஸர்வோபகாரோபயுக்தமாயிருக்கும் "ஸவெ்ஷவகாம" என்றது எல்லாருக்குமெல்லா உபகாரங்களுக்கு மென்றபடி.

இப்படி பரத்வமும் ஸௌலப்யமுமொன்றுக்கொன்று துணையாயிருக்கும்

"ஸ்ரீ தமஸ்யாவி மெநவஸ்யாநாஶ்ரயொநுஜலவஸ்ய த ।
சுஸ்ரீ தம்தாஷமம் ந வஸ்யாசுஜாநாமஶ்ரீதாவி ॥
சுஸ்ரீ தமௌ ந கெஜைம் விவெஸ்ஷு வெஸா பஜஸ கம் ।
நூவஸெஹவாயஸ்வெஸ தஞ ஹநஜம் லொக நிதிதம் ॥"

என்றருளிச் செய்தாரிறே. அநுஸந்திக்குமிடத்தில் இதி. "ஶ்ரீம" என் கிற விடத்திலே ஸௌலப்யத்தையும் "சுஹாம" என்கிற விடத்திலே பர வத்தையும் அநுஸந்திக்கும் போது என்றபடி. அபேக்ஷித விசேஷங்களை பிரித்தநுஸந்திக்குமது இதி. சரண்யதைக்கும் ப்ராப்யதைக்கும் உபயுக்த களான ஸௌலப்ய பரத்வத்தநுபந்திகளாயிருந்த குணவிசேஷங்களை மா என்கிற விடத்திலும் "சுஹாம" என்கிற விடத்திலும் தனித்தனியே அநு ஸந்திக்கும் போது அதாகிறது—மாம் என்கிறவிடத்திலே ஸர்வரக்ஷகத் வமும் ஸர்வசேஷித்வமும் ச்ரிய:பதித்வமும் நாராயணத்வமும் இவற்று ஆக்ருஷ்டமாய் பரத்வ ஸௌலப்யாதிகளுக்குறுப்பாய் வருகிற ஸார்வஜ்

ர்வ சக்தித்வாதிகளும் பரமகாருணிகத்வ ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதிகளும் பாச்ரயமாய் பரத்வ ஸௌலப்ய வ்யஞ்ஜகமான பார்த்தஸாரதியினுடைய வ்ய மங்கள விக்ரஹ விசேஷமும் அநுஸந்தேயமாம். "சுஹாம" என்கிற டத்திலே ஸர்வபாப விமோசனத்துக்குறுப்பான அகடிதகடநாசக்த்யாதி ளும் ஸஹஜகாருண்யமும் தத்ப்ரயுக்தமாய் ப்ரபத்தி நிபந்தனமான ப்ரஸாத சேஷமும் நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஸ்வார்த்த ப்ரவ்ருத்தத்வமும் அநு ஸந்தேயமாம். இக்குணங்களுடைய உபகாரவிசேஷங்களை பெரிய ரஹஸ்யத் திலே ஸம்ப்ரதாயக்ரமத்திலே கேட்டுத் தெளிவது. சேஷவ்யவச்சேதார்த்த ன்று இதி. இந்தவநுஸந்தானம் திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலுமுள்ள நாராயண சப்தங்களிலே அநுஸந்தேயங்களாக நிஷ்கர்ஷித்த குணாந்தரங்க ளுக்கு வ்யவச்சேதகமாகாது. "ஹவாநு ஸவஷெநுவக்ஷ மணித ஶஹா ஜூ மாணம்" என்றாரிறே.

அவ:—ஆனாலும் "யொயொநாராயணஸூநா" என்றும், "ஹரி ரொகஸூநாயெயம்" என்றும், "ஷ தஷய்ம் ஸதஸம் விஷ்ணும்" என்றுமிப் படி மஹர்ஷிகள் நிஷ்கர்ஷியா நிற்க ஸக்ருத்ப்ரபத்தி மாத்ரத்தாலே ஸர்வ பாப விமோசநம் வரக்கூடுமோ ஆகையாலிங்கு சொன்ன ஸர்வபாப விமோச ம் அபிமுகனை வர்ஜுனனைப்பற்றிச் சொன்னதாகையாலே "வ்ரஜ" ன்ற விதியும் தத்பரமாய் அதிகாரி விசேஷத்திலே சரண்யன் விதித்தா னென்ற வேண்டாவோ. அல்லாதபோது ப்ரபத்யங்கமான பக்திவிதி வையர்த்யம் வாராதோ என்னவருளிச் செய்கிறார்—

மூ—"வ்ரஜ" என்றும், "சுவா" என்றும் அர்ஜுனன் ஒருவ னைக் குறித்துச் சொன்னாலும் தாத்பர்ய விசேஷத்தாலே இது ப்ரபத் யதிகாரிகளெல்லாருக்கும் வரும். என்று.

வ்யா—"வ்ருஜாிகவா யஶஷ ஸஶஷ வெதாம்" என்கிறபடியே தர்மாதர்மதியாகுலனாய் "யஜெஷ பஷ்யாஹிஸ்ரிதம் ஶமஹிதநெஸிஷ்ய ஷொஹம் மாயி ஶம சுவாம் ப்ரவஹ" என்று அடிபணிந்து அபிமுகனாய் நின்று கேழ்க்க உருப்பட்டானிவனாகையாலே ஸர்வஸாதாரண சாஸ்த்ரார்த் தத்தை இவனளவிலே சொன்னது. ஆகையாலிது ஸர்வஸாதாரணமாயிருக் கக் குறையில்லை. அர்ஜுனனொருவனைக் குறித்துச் சொன்னாலும் இதி. இவனைபோதி எல்லாரும் கேட்டிருந்தால் எல்லாருக்குமிப்படி சொல்லுவ ரென்று திருவுள்ளம். தாத்பர்ய விசேஷத்தாலே என்றது சரண்யனுடைய தாத்பர்யத்தாலும் ப்ரபத்தி சாஸ்த்ர தாத்பர்யத்தாலுமென்றுதல். அதா வது: "ஸவஷஸ்ய மரணம் ஸுஹூஜ" என்றும், "மெவாநாம ஶநவா நாஜு ஸாஶாநுயிமெவதம்।" என்றும், "ஸவஷலொக மரண்யாய"

என்றும், "யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்றும், "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:" என்றும், "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்றுமிப்படி ஸர்வஸாதாரணனாயிருப்பார்.

"ஸர்வயோக்யாநயாஸம், 'கா யோநிஷ்வபி ஸம்ஜாத:' ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥"

என்றுமிப்படி ஸர்வ ஸாதாரணமாயிருந்த உபாய விசேஷத்தை ஒருவனைக் குறித்துச் சொன்னாலும், வக்த்ருஸ்வபாவத்தாலும் விஷய ஸ்வபாவத்தாலும் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே ஒருவனளவிலே பர்யவஸாநமாகாது என்பதாம். அன்றிக்கே ச்லோகம் திருவவதரித்த தாத்பர்ய விசேஷத்தாலே என்றுதலாகவுமாம். அதாகிறது இப் பகவத்கீதையில் முற்பட ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகத்தை யுண்டாக்கி பின்பு பாரம்பர்யா மோக்ஷகாரணங்களான கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்களையும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷ ஸாதநமாக விஹிதமான பக்தி யோகத்தையும் ஸபரிகரமாக உபதேசித்து

"இதி தே ஜ்ஞாநமாக்யாதம் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் மயா ।
விம்ருஶ்யைதத் அசேஷேண யதேச்சஸி ததா குரு ॥"

என்றருளிச் செய்தவாறே அர்ஜுனனுடைய முகத்திலுருவுதலைக் கண்டருளியிருக்கச் செய்தே கடுக லகூபாயத்தை யருளிச் செய்யாதே, "[illegible]" என்கிற கட்டளையைக் கண்டருளிநாமின்றதுனக்கு மோக்ஷஸாதநமான பரமஹிதம். இத்தை ப்ரதானமாகக் கணிசித்து இதுக்கனுரூபமாக வர்த்தி என்று நிகமியாதே "[illegible]" என்றுமாப்போலே உபேக்ஷகத்வ சங்கை பண்ணலாம் படி "[illegible]" என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினேனென்று இது வ்யாஜமாக சோகித்தானென்று பாவித்து இன்னமொரு நிலை ப்ரதானமான பக்தியோகத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உபதேசித்துப் பார்ப்போமென்று இதொரு விசேஷத்தைக் கணிசித்து பண்டுபதேசித்த பக்தியோகம் தன்னையே "ஸர்வகுஹ்யதமம் பூய:" என்று துடங்கி இரண்டு ச்லோகத்தாலே அத்யாதரம் தோற்ற ஸப்ரத்யபிஜ்ஞமாம்படி நிஷ்கர்ஷித்து நிகமிக்க அவ்வளவிலுமிவன் சோகமிரட்டித்துத் தோத்தினபடியைக் கண்டருளின ஸாரதிரூபனான ஸர்வேச்வரன் இனி இவன் பரமாஹஸ்யமாய் அதிலகுவான மோக்ஷோபாயத்தை உபதேசிக்கைக்கு பூர்ணபாத்ரமானனென்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்யப்

புகுகிற சிறிய லகூபாயத்திற்கு ப்ரசம்ஸாநிரூபமாக வொரு காலக்ஷேபம் பண்ணாதே கடுக ஸகல பலஸாதனமான ஸ்வவிஷய சரணாகதியை உபதேசித்தது. இத்தால் சோகித்தவனெல்லாம் இச் சுலோகோக்தோபாயத்திற்கு அதிகாரியாமென்று சொல்லித்தாயிற்று. அன்றிக்கே ச்ருதி தாத்பர்ய விசேஷத்தாலே என்றுதல் அதாகிறது. "[illegible]" என்கிற கீழ் ச்லோகம் "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றும், மாமே வைஷ்யஸி என்றும், ப்ரியோஸிமே என்றும், அர்ஜுனனொருவனைக் குறித்துச் சொன்னாலும் இந்த ச்லோகம் தான் உபாஸீத த்யாயீத இத்யாதியான வேதாந்த விஹிதமாயிருந்த உபாஸந விதாயக வாக்யங்களுக்கு உப ப்ரம்ஹண ரூபமாயிருக்கையாலே உபாஸீத இத்யாதிகள் அர்ஜுனன் ஒருவனிடத்திலே பர்யவஸியாதே சக்த த்ரைவர்ணிக ஸர்வாதிகாரமானாப் போலே சரமச்லோகமும், "[illegible]" என்று ச்வேதாச்வதர விஹிதமாயிருந்த சரணாகத்யுப ப்ரம்ஹண ரூபமாகையாலே ச்வேதாச்வதரம் அகிஞ்சன ஸர்வாதிகாரமானாப்போலே இந்த சரமச்லோகமும் அப்படியிருக்கக் குறையில்லை என்றபடி. இது என்னது "வ்ரஜ" என்றத்தையும் "த்வா" என்றத்தையும். ப்ரபத்த்யதிகாரிகள் எல்லார்க்கும் இதி—ப்ரபத்த்யதிகாரிகளாகிறார்—

"[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥"

என்கிற ச்லோகத்திற்சொன்ன பதினைந்ததிகாரிகள். இவர்கள் தான் ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களை உடையவர். எல்லாருக்கும் வருமென்றது. "வ்ரஜ" என்றதும், "த்வா" என்றதும் அர்ஜுனனை உபலக்ஷணமாக்கி ப்ரபந்நாளனயாவததிகாரிகளையும் சொல்லுமென்றபடி.

அவ—ஆனாலும் ஸர்வதர்மசப்தம் அஸங்கோசாத் ஸர்வதர்மங்களையும் சொல்லுகிறாப் போலே ஸர்வபாபசப்தமும் அஸங்கோசாத் புத்திபூர்வோத்தராகத்தையும் கூட்டுகிறதென்றால் ப்ரபந்நானைப்பற்றவே

"[illegible] ப்ராயஶ்சித்தம் [illegible] ।
ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புந: ஶரணம் வ்ரஜேத் ॥"

என்று அபராதப்ரஸக்தியில் புந: ப்ரபத்தியை விதிக்கிற சாஸ்த்ரம் விரோதியாதோ என்ன வருளிச் செய்கிறார்—

மூ—ஸர்வபாபமோக்ஷ வசநத்தில் புத்திபூர்வோத்தராகத்தையும், கூட்டுவாருக்கு சரண்யாபி ப்ராயமூல புந:ப்ரபதநாதி மூகத்தாலே அவைகளுக்கு விநாசம் விவக்ஷிதமாகையால் விரோதமில்லை.

வ்யா—புத்திபூர்வோத்தராகத்தையும் கூட்டுவார்க்கு இதி. "பவேயம் சரணம் ஹிவ:" என்ற பின்பு முண்டான ராக்ஷஸிகளுடைய புத்திபூர்வாபசாரங்கள் "உஷி-யாஹீஹ ஷ்-ணவ-லா"

வாவா நாம வாமூ-ஷா நாம வா வயாஷ-ணாம் ஷவஜூ ।
காய-ம் காா-ணமோயெ-ண நகஷ்ஹிஷாவராயூதி ॥"

என்கிறபடியே பிராட்டிக்கு க்ஷமா விஷயமாகையாலும் "ஜொமெஷாயதூ வி தவஸூவஸூாகூ" என்று சரண்ய னருளிச் செய்கையாலும் கரிஷ்யமாணாம் ச்சாஷேத: க்ஷமஸ்வ என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரருளிச்செய்கையாலும் புத்தி பூர்வோத்தராகங்களையும்க்ஷமாவிஷயமாக்கி ஸர்வபாபசப்தத்திலே சிலர் கூட்டுவார்கள். இவர்கள் பக்ஷத்திலும் ஸித்தாந்தார்த்தத்தை ஆரோபித்து சாஸ்த்ர விரோதத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்—சரண்யாபி ப்ராயேத்யாதி "ப்ரபத்தி தான் நைமித்திகமாகையாலே க்ருதேபாபேனுதாபோவை இத்யாதிகள் கணக்கிலே நிமித்தமுதித்தாலல்லது நைமித்திகம் ப்ராப்தமன்றென்கிற ந்யாயம் புத்திபூர்வோத்தராகத்தில் பாதிதமாகாதாகையாலே புத்திபூர்வோத்தராகமில்லாத பூர்வப்ரபத்திகாலத்திலே இத்தையும் கூட்டி ப்ரபத்தி பண்ணவழியில்லை. ஆகையாலே ஸர்வபாப சப்தத்திலே புத்தி பூர்வோத்தராகத்தை விவக்ஷிக்க வழியில்லாதே போனாலும் "ஜொக்ஷயிஷூாமி" என்ற தம் பாசுரம் பழுதாகாமைக்காக "ஷூாயஷ்வதிரியா ஸா-து யஷீ-நஜூா ணம் வஜெகூ" என்று புத்தி பூர்வோத்தராகத்துக்கு ப்ராயசித்தமாக புநச்சரணாகதி சரண்யாபி ப்ராய விசேஷ ஸித்த மாகையாலே அத்தாலே தானே அதுக்கு விநாசமாகையாலொரு சாஸ்த்ரத்துக்கும் விரோதமில்லை ப்ரபந்நனுக்கு புத்திபூர்வோத்தராகஙகள் பிறந்தால் புந: ப்ரபத்தியிலே மூட்டி ரக்ஷிப்பது சரண்யாபி ப்ராயம்.

இப்படி யன்றிக்கே இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச் சித்தவிதி கூடாது என்கிற வ்யாக்யானத்திலே புந: ப்ரபதநமாவது பூர்வப்ரபதநஸ்மரணம். புந: ப்ரயோக மன்றென்றெழுதிய தெல்லாம் சரண்யாபிப்ராயமன்றிக்கே ஸ்வாபிப்ராயமாகையாலே ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்க்கனுப ஜீவ்யமாயிருக்கும். சரணம் வ்ரஜ என்றுப் போலே புநச்சரணம்வ்ரஜேத் என்று விதிக்கையாலே இது ஸ்மரணமாகாது. ஸ்மரணமானல் புந: ப்ரபதநமென்னவொண்ணாது. முன்பு பண்ணின ப்ரபத்தியும் புந: ப்ரபத்தியும் பிந்ந விஷயமாகையாலே ப்ரபத்தியினுடைய ஸக்ருத்வத்திற்கு விரோதமில்லை

புத்தி பூர்வோத்தராகத்தையும் ஸர்வபாப சப்தத்திலேகூட்டுவோருக்கு உத்தராகப்ராச்சித்தமாக பூர்வப்ரபத்தி ஸ்மரணத்தையும் விதிக்கவேண்டா. இதுவும் க்ஷமாவிஷய மன்றிறே இவர்களிசைந்திருக்கிறது. ஆனபின்பு ப்ரபந்நனுக்கு புத்தி பூர்வாபராதம் புகுந்தால் ஸர்வேச்வரன் தன் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே மிருது ப்ரக்ருதிகளை அநுதாபத்தை விளைவித்து புந: ப்ரபத்தியிலேமூட்டுகிறது சரண்யாபி ப்ராயம் அங்ஙன் மிருது ப்ரக்ருதிகளல்லாதார்க்கு ச்ருதியிலோதின உபக்லேசங்களைச் விளைப்பித்துத் தீர்ப்பதும் சரண்யாபி ப்ராயம். இது ஆதிசப்தார்த்தம் ப்ராய சித்தாந்தர சக்தனுயிருந்த மிருது ப்ரக்ருதிகளை தத்ததபராதோசித ப்ரதிபதொக்த ப்ராயச் சித்தத்திலே மூட்டுகிறதும் கூட ஆதி சப்தார்தமாம். ஒரு பாபம் தனக்கே நரகமும் உபக்லேசமும் பலமாகச் சொன்னல்,

"யஷிநு கஷிநு க-ஜெஜாதா யதூக-தூ நிவாஸிநஃ ।
ராஸ-ஷெவா தா நிதூம் யஜொகம் ந யாஷிதெ ॥
ஷெவம் மாஜூ-யாம் விஷ்-ம் யெ ஷூவஹுாஃ வாாயணஃ ।
ந தெக்ஷாம் யகூாஷாக்ஷூம் ந வதெ நாகளகஸஃ ।"

என்று பரமைகாந்தியாயிருந்த விவனுக்கு நரகமில்லை என்றால் பாபத்துக்கு பலமாகச் சொன்ன உபக்லேசங்களுக்கு நிவாரகரில்லை. ராக்ஷஸிகளுடைய புத்தி பூர்வாபசாரங்களுக்கு திருவடி நலியப்புகுகிறறென்கிற பயம் விளைந்து நலிவுக்கு விலக்குண்டானபடியாலே வாளாலே ஓங்கிவிடுமாப்போலே தண்டலேசமும் க்ஷமையும் ஸித்தம்,

"ந ஷூாஷூ-ஷ் வ-விவ-ாவெந வாதூஷஉந-ஷூஹஃ ।
ஜவ-ஷ-ண்ஃ ஷூவஹுஸூ ராஜவ-தூா வாாயவகூ ।"

என்றருளிச் செய்தாராயிற்று பிள்ளை

"யஜாஷிவஷுஹாராஜெஜூா நஃம் ராஜூா ஷூவதி-தாஃ ।
ஜொகொவ யாமிநம் ரஜூம் ஷஹ-ஸஸூ விவயி-நீஃ ॥
ஜம்வ்யநு ம-ஜா ரொஹெஷ நவெக்ஷாவிதாம் ஷூதி ।
வவம் விஜம்வயஜூதெ-ஜூா ஷ-ாஷாம் வெஷநிஜி-தாஃ ।
வி ஜொவி ந வி ஜொZஸள ஜஉஷாஜூாவூதி வத-நாகூ ।"

என்று ப்ரபன்னரைப்பற்றியே ஆஜ்ஞாதிலங் கநமாகாதென்கையாலே "க்ஷமிஷூஉாணாநு" என்றது ப்ராமாதிக விஷயமாயிருக்கும்.

இப்படி யன்றிக்கே புத்தி பூர்வோத்தராக விஷயமென்று நிர்ப்பந்தித்தால் புன: ப்ரபத்தியிலே மூட்டுவதும் க்ஷமாபலமாய்க் கொண்டு க்ஷமஸ்வ என்று ப்ரார்த்திக்கிறராகவுமாம். விநாசம் விவக்ஷிதமாகையால் என்றது சிலர்க்கு இப்படி விவக்ஷையில்லாதே போனாலும் சாஸ்த்ரத்திற்கிப்படி விவக்ஷை உண்டென்றபடி. சாஸ்த்ரவிரோதமில்லை என்றது உபக்லேசங்கள் சொல்லும் சாஸ்த்ரங்களுக்கும் புன: ப்ரபத்தி விதாயக சாஸ்த்ரங்களுக்கும் அநியதாயுஸ்ஸுக்களுக்கு விலம்ப பிரதிபாதக சாஸ்த்ரங்களுக்கும் விரோதம் வாராதென்றபடி. இப்படியன்றிக்கே புந: ப்ரபத்தியும் உபக்லேசங்களும் வாராதென்றால் சாஸ்த்ரவிரோதம் வருமென்று திருவுள்ளம். கூட்டுவார்க்கு என்கையாலே கூட்டக் கூடாதென்றே திருவுள்ளம்.

இந்த பக்ஷத்தில் பாபாரம்பக பாபங்களுக்கு அஞ்சி மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்தியோடே அதுக்கும் சேரப்பண்ணினனாகில் புத்தி பூர்வக பாபமுதியாது. புத்தி பூர்வக பாபமுண்டானால் அதுக்காக புன:ப்ரபத்தி பண்ணுதை போது உபக்லேசங்கள் தப்பாது. அதுக்காக ப்ராயச்சித்தார்த்த ப்ரபத்தி அவச்யமநுஷ்டேயம். இதுவும் பூர்வப்ரபத்தி பலமாகையாலே கதம் சித் ஸர்வ பாப சப்தத்திலே புத்திபூர்வோத்தராகத்தைக் கூட்டினாலும் கூட்டலாமென்று சொல்லுவார்கள். பூர்வ ப்ரபத்தி ஸ்மரண மாத்ரமே அமையுமென்பது ஸ்த்ஸம்ப்ரதாயமாகாது. புன: ப்ரபத்தி விதாயக ச்லோகத்துக்கும் அர்த்தமப்படியாகாது. பிள்ளையும் பெரிய ரஹஸ்யத்திலே

“ப்ரவ்ருத்தி ஸ்ம்ருதி ஸம்யாநரூபெய்வாஸ்மத்ப்ரஸக்தே ।
தஸ்யாயிகாரநியதஸ்நாநாவாநா ந விஸ்ஸ்ய ॥
ஸ்ம்ருதி ஸம்யாந தோஷஹாநிஸ்யாஷய பூர்வே ப்ரபத்தேஸ்ஸ்வயம் ।
பலஸ்ய புனர்ப்ரபத்திர்வாநஃ ப்ரபத்தேரவஸம்ஸூஷ: ॥”

என்று புத்தி பூர்வாபராதத்தில் பூர்வப்ரபத்தியை ஸ்மரிப்பதென்கிற ஆப்தர் பாசுரத்திற்கு நிர்வாஹ மருளிச்செய்தார். புன: ப்ரபதனம் வேண்டாமென்பாருக்கும் நிஷித்தங்களை க்ஷமிக்கிற ந்யாயத்தாலே புன: ப்ரபதனமும் க்ஷமா விஷயமாமாகையாலே இதுவே உசிதம். ஆகையாலேயிறே

“ஸத்தாநிரவராயென வக்தவ்யம் க்ருதாத்மநா ।
ஸ்வராய பூவஸம்ரெ வ வாநஃ ப்ரவதநம் க்ஷமஸ்வ ॥”

என்று நிகமித்தது

அவ—ஆனாலும் “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று சரண்யனருளிச் செய்த பலம் ப்ராரப்தாவஸானத்திலே என்று சிலரும் இவன் நினைவிலே என்று சிலருமாயிப்படிச் சொல்லுகிறதெல்லாம் ப்ரஸ்பர விருத்தமாகாதே என்ன வருளிச் செய்கிறார்.

மூ—மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கிற ஸங்கல்பத்தின் பலத்தை ப்ராரப்தாவஸானத்திலே என்றவர்களுக்கும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவன் கோலின காலத்திலே என்னவர்களுக்கும் ஆர்த்தியில் தாரதம்யத்திற்கீடாக பலாநுபவத்தாலே யாதல் ப்ரபத்தி வைபவத்தாலேயாதல் ப்ராரப்த கர்மாவஸானத்தலே மோக்ஷம்துல்யம். என்று.

வ்யா—மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கிற ஸங்கல்பத்தின் பலத்தை இதி. ஸ்தூல சரீரம் விட்டு அர்சிராதி கதியாலே தேச விசேஷத்திலே புகுந்து வாஸநாத்யாக பூர்வகமாய் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநு பவஜநித ப்ரீதிகாரிதஸர்வ தேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்யங்களை பலம் என்றது. ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்திலே என்றவர்களுக்கும் இதி. “யஸ்ய ந காலகாலேந ஸாயுஜ்யம் ஸாயநாஸ்யெ:” தேநதேநாவாப்தே தஸ்ஸ்யாவெ தேநவ என்று ப்ரபத்தி ஸகல பல ஸாதநமாயிருந்து அந்த பலங்கள் தானும் “தாவதார் த்தேஸ்யாமாஜ்ஞா” என்கிறபடியே ப்ராரப்தாவஸாநம் வேண்டாதே இவன் நினைத்தபோதே ஸித்திப்பதானாலும் “யஸ்ஸ்யாஹிதம் ஸூஹ்ருத்” என்றபடி பணிந்து பரமஹிதமேதென்று கேட்டானுக்கு தத்வோபதேச ப்ரகரணமாகையாலே மோக்ஷார்த்மா யிருக்குமென்று கொண்டு அது ப்ராரப்தாவஸாநத்திலே என்றது. மற்ற பலங்களெல்லாம் அதே சரீரத்திலோ சரீராந்தரத்திலோ வரும் மோக்ஷம் ப்ராரப்தாவஸாநத்திலேதான் வரும். சரமச்லோகத்தில் ப்ராரப்தநா சகத்வம் சொல்லாமையாலும் இதில் “ஸர்வபாபேப்ய:” என்றாப்போலே உபாஸநத்திலும் “தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யே” என்றிருக்கையாலும் “ஸர்வபாபெப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றாப்போலே ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே என்றிருக்கையாலும் இதுகளையிட்டு ப்ராரப்தநாசகத்வம் ப்ரபத்திக்கொருபடியும் சொல்லவொண்ணாது. ஆகையாலேயாயிற்று. “அநாரப்தகார்யே ஏவ து பூர்வே தத்வதே:” என்று ஸூத்ரகாரரும் நிஷ்கர்ஷித்தது என்று ஸோமாசியாண்டான் ஸம்ப்ரதாயத்திலே மேகநாதாரி ஸூரிகள் சொல்லுகிறது. ப்ரபத்தி பண்ணினவன் கோலினகாலத்திலே என்னவர்களுக்கும் இதி.

"உபாயபக்தி: ப்ராரப்தவ்யதிரிக்தாகநாஶிநீ ।
ஸாத்யபக்திஸ்து ஸா ஹந்த்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபி பூயஸீ ।"

என்று உபாய பக்தி ப்ராரப்தநாசகமாகாதென்றும் ஸாத்யபக்தியாயிருந்த ப்ரபத்தி ப்ராரப்தத்துக்கும் மிகையான நாசகமென்றும் விசிஷ்யவசநம் சொல்லுகையாலே இவன் கோலினகாலத்திலே பலிக்கும். அநாரப்த கார்யே என்றது உபாஸகனைப் பற்றியாயிருக்கும். ப்ரபத்தியும் ப்ராரப்தாவஸாநத்திலே தான் பலிக்குமென்றால்,

"ஸத்கர்மநிரதாஶ்ஶுத்தா: ஸாங்க்யயோகவிதஸ்ததா ।
நார்ஹந்தி ஶரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி ॥"

இத்யாதிகளிற் சொன்ன ஏற்றம் வாராது. என்றிவர்களுக்குத் திருவுள்ளம். ஆர்தியில் தாரதம்யத்திற்கீடாக இதி. ப்ரபந்நரிலேதானே ஆர்திதாரதம்யத்தாலே ஆர்தத்ருப்த விபாகமுண்டாயிருக்கும். ஆர்தனுவான் இச்சரீரம் தன்னிலும் ஆயுச்சேஷம் அநிஷ்டமாய் சோகிக்குமவன் "மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரானென்கிறபடியே இந்த தேஹத்திலுள்ள பலாநுபவத்தை இசைந்து சரிராந்தரம் துஸ்ஸஹமாய் ஏதத்தேஹாவஸாநே மோக்ஷம் பெருவோமென்றிருக்குமவன் த்ருப்தன். இப்படி ஆர்தியில் குறையாலே தேஹாந்தரத்தை ஸஹிக்குமவனுமுண்டு.

இப்படி மோக்ஷம் பெருகைக்குக் காலம் குறியாதே ப்ரபத்தி பண்ணினும் த்ருப்தனுகிறுன். இதெல்லாம் த்ருப்தி தாரதம்யத்தாலேயாயிருக்கும். இவ்வார்த த்ருப்த விபாகத்தை

"ஆர்தோ வா யதி வா த்ருப்த: பரேஷாம் ஶரணாகத: ।
அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா ॥"

இத்யாதிகளிலே கண்டுகொள்வது. இச் ச்லோகார்தத்தை அடைக்கலப் பத்தினீட்டிலே சொன்னேம். பலாநுபவத்தாலே யாதல் என்றது ப்ரபத்தி பண்ணும் சரீரத்திலே ஸுகதுக்காநுபவமென்றுதல் சரீராந்தரங்களிலே ததநுபவமென்றுதலென்றபடி இதெல்லாம் ஆர்திதாரதம்யத்தாலேயாயிருக்கும். ப்ரபத்தி வைபவத்தாலேயாதல் என்றது

"தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸமதிரிக்தம் தப: ஶ்ருதம் ।
ஸாத்யபக்திஸ்து ஸா ஹந்த்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபி பூயஸீ ।

என்று பக்திக்கில்லாத ப்ராரப்தநிர்வதகத்வரூபப்ரபாவத்தாலே என்றபடி. ப்ராரப்தகர்மாவஸானத்திலே மோக்ஷம் துல்யமென்றது. மோக்ஷம் பெருகைக்குக் காலம் குறியாதே மறந்த த்ருப்த ப்ரபந்நனுக்கும் ஆர்தியில் தாரதம்யத்தாலே ஜந்மாந்தரநிவஸாந்த ரக்ஷணாந்தரங்களும் கழியவேணுமென்று ப்ரபத்திபண்ணினுருக்கும் ப்ராரப்தநாசம் துல்யமாகையாலே ப்ராரப்தநாசத்திலேயெல்லார்க்கும் மோக்ஷம் துல்யமாயிருக்கக் குறையில்லை யென்றபடி. த்ருப்தனுக்கநுபவத்தாலே நசிக்கும். மற்றயவர்க்கும் ப்ரபத்தி நாச்யமாயிருக்கும். அநுபவத்தாலேயோ ப்ரபத்தியாலேயோ ப்ராரப்தநாசமுண்டாய் மோக்ஷமாகையாலே இரண்டு பக்ஷமும் விருத்தமன்று.

ப்ராரப்தநாசமாவது நிக்ரஹாபிஸந்தி வ்ருத்தியாகையாலே அது அநுபவத்தாலே உண்டாகிறாப்போலே "ஶரணம் வ்ரஜ" "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கையாலே ப்ரபத்தியாலுமுண்டாகக் குறையில்லை. ஆகையாலிறே,

"அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶுபாஶுபம் ।
நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடிஶதைரபி ॥"

என்றருளிச் செய்தே,

"அயம் ஹி க்ருதநிர்வேஶோ ஜந்மகோட்யம்ஹஸாமபி ।
யத்வ்யாஜஹார விவஶோ நாம ஸ்வஸ்த்யயநம் ஹரே: ॥"

என்று திருநாம ஸங்கீர்தநமே பாபாநுபவம் போலே பாபநாசகமென்று பௌராணிகர் சொன்னது.

அவ—ஆனாலும் "ந ஹி ப்ரபஶ்யாமி மமாபநுத்யாத் யச்சோகமுச்சோஷணமிந்த்ரியாணாம்" என்று உபக்ரமத்திலே தானே பந்துவதாதிநிமித்தசோகம் ப்ரஸக்தமாகையாலே "மா ஶுச:" என்று அத்தை கழிக்கிறதென்கை உசிதமாயிருக்க அத்தைவிட்டு உபாயதௌஷ்கர்யநிபந்தநசோகம் நிஷேதிக்கப் படுகிறதென்கை உபக்ரம விருத்தமாகையாலே அநுசிதமன்றோ என்னவருளிச் செய்கிறுர்.

மூ—அர்ஜுனனுக்கு சோகநிமித்தம் வேறே யாகிலும் "𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌂 𑌦𑍈𑌵𑍀𑌮𑍍" என்கிற விடத்திற் போலே "𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃" என்றதிலும் ப்ரகரணாநுகுண நிமித்த விசேஷாநு ஸந்தாந முசிதம். என்று.

வ்யா—அர்ஜுநனுக்கு சோகநிமித்தம் வேறேயாகிலும் இதி. பாரத யுத்தோபக்ரமத்திலே

> "𑌅𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌧𑌿𑌯𑌾𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍 ।
> 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌤𑌰𑌣𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥"

என்கிறபடியே கீதாசாஸ்த்ரோப க்ரமத்திற்கு அஸ்தாநஸ்நேஹ காருண்யாதிகள் சோகஹேதுவாயிருந்தது அந்த சோகத்தை யன்றோ யுத்தப்ரோத்ஸாஹநத்திற்காகக் கழிக்கவேண்டி மாசுச: என்கிறவிடத்திலே அத்தைக் கழிக்கிறதென்கை யன்றோ உப க்ரமாநுகுணம் என்றிங்ஙனே சங்காபிப்ராயம். "𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌂 𑌦𑍈𑌵𑍀𑌮𑍍" என்கிறவிடத்திற்போலே இதி. உபக்ரமத்திலுண்டான சோகம்.

> "𑌅𑌶𑍋𑌚𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌶𑍋𑌚𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌾𑌷𑌸𑍇 ।
> 𑌗𑌤𑌾𑌸𑍂𑌨𑌗𑌤𑌾𑌸𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥"

இத்யாதியாலே தேஹாத்மவிவேகோபதேசம் பண்ணக் கழிந்து கர்மஜ்ஞாந ஸாத்யமாயிருந்த ஸ்வவிஷய பக்தியோகத்தை ஸப்ரகாரமாக உபதேசித்து "𑌦𑍈𑌵𑍀𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌸𑍁𑌰𑍀 𑌮𑌤𑌾" என்று சொன்னவாறே நாம் ஆஸுரஸ்வ பாவமாகில் என் செய்வோமென்று சோகித்தவர்ஜுனனுக்கு "𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃 ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோஸி" என்று சொன்ன விடத்திலே கழிக்கிற சோகம் உபக்ரமத்திலே யிருந்த சோகமன்றிக்கே வேறு சோகமாகிறுப்போலே என்றபடி. என்கிறவிடத்தில் போலே என்றதற்கு என்கிற ச்லோகத்திலே கழிக்கிற சோகம் வேறு சோகமானப்போலே இத்யர்த:. மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச: என்கிறவிடத்திலும் இதி. கீழே மந்மநாபவமத்பக்த: என்று மோக்ஷார்தமாக குரூபாயமான ஸ்வவிஷய பக்தியோகத்தை உபதேசித்து அவனுக்கே லகூபாயமாயிருந்த ப்ரபத்தியை சரமச்லோகத்திலே 'வ்ரஜ' என்று விதித்து மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச: என்றால் இந்த விடத்திலே என்றபடி. ப்ரகரணாநுகுண நிமித்த விசேஷாநு ஸந்தாந

முசிதம் இதி. ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் காட்டியதுக்கு வேண்டியதெல்லாம் சொன்னவாறே தததநுபவத்திலே தீவ்ரஸங்கம் நடவாநிற்க சிரகாலஸாத்யமாய் அந்தராய பஹுளமாய் அத்யந்தாவ ஹிதர்க்கும் க்ருச்ரஸாத்யமான உபாயத்தையும் தன்னளவையும் கண்டு நமக்கிவ்வுபாயம் தலைக்கட்டியெங்கே இப் பல ஸித்தி உண்டாகப் புகுகிறதென்று அர்ஜுனனுக்கப்போதுண்டான சோகம் ப்ரகரணாநுகுண நிமித்த விசேஷம். இத்தை "𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃" என்கிற விடத்திலே ப்ரதிஷேதிக்கிறதாக அநுஸந்திக்கை உசிதமென்றபடி.

இவ்வர்த்தத்தை பிள்ளை தாமும் பெரிய ரஹஸ்யத்திலே

> "𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌨𑌾𑌶𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑍈𑌵𑌂 𑌬𑌹𑌵𑌃 𑌶𑍋𑌕𑌹𑍇𑌤𑌵𑌃 ।
> 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌹𑌿𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑌵𑌶𑍍𑌶𑍋𑌧𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
> 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌕𑌾[illegible]𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌨𑌃 ।
> 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥"

என்று சுருங்க வருளிச் செய்தார்.

அவ—ஆனாலுமிந்த ஸம்ப்ரதாயத்திலே தத்வஹிதபுருஷார்த்த விஷயங்களிலே ஆந்தராளிகங்களான சில க்ஷோபங்களுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணினாலுமிப்படியே இன்னமனேக க்ஷோபங்களில்லையோ அதையுமெடுத்து பரிஹரியாதபோது அவ்வர்தங்களெல்லாம் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தங்களென்றதாகாதோ ஆமென்னில் மற்ற ஸம்ப்ரதாயத்திலே அதுக்கு விருத்தமாக நிஷ்கர்ஷித்திருகையாலே விரோதம் வாராதோ. இந்த அர்த்தங்களையும் அவர்களங்கீகரித்து தங்கள் ரஹஸ்யங்களிலே யெழுதி வைத்திருக்கிறார்களென்றில் அது பூர்வா பரவிருத்தமாகாதோ, ஆனாலும் யுக்தமான வர்தத்தை க்ரஹித்துக் கொள்ளுகையில் சித்தாந்தத்திற்கு விரோதமில்லையென்றில் அதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ என்ன வருளிச் செய்கிறார்—

மூ—மற்று மிப்படி வேதாந்த ஸித்தங்களான தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் பரஸ்பர விரோதமும் பூர்வாபர விரோதமுமில்லாத சுத்த ஸம்ப்ரதாய க்ரமத்தையும். ஸுவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் இத்யாதிகளையுமிங்கே ஸங்க்ரஹித்துக்கொள்வது. என்று

வ்யா—மற்றும் என்றது ப்ரஸ்பரவிரோதமும் பூர்வாபர விரோதமும் என்கிற விரண்டிலும் அந்வயிக்கும். இங்கு எடுத்துக்காட்டாத சில பரஸ்பர விரோதங்களும் பூர்வாபர விரோதங்களு மென்றபடி. இப்படி வேதாந்த ஸித்தங்களான தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் இதி. சிலர் சொல்லும் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்கள் வேதாந்தங்களிலே ஆபாத ப்ரதீதங்களாகுமொழிய ரஹஸ்ய த்ரயத்தில் சொன்னவையாய் அபாதிதமாயிராதென்றபடி. வேதாந்த ஸித்தங்களானவென்ற வித்தால் ப்ரசம்ஸா வாக்யங்களைக்கொண்டு தத்வஹித புருஷார்த்த நிர்ணயமில்லை என்றபடி. தத்வஹித புருஷார்த்தங்களிலென்றது வேதாந்தங்களிலே ஸாரதமமாக ஸித்தங்களான தத்வஹித புருஷார்த்தங்களிலே. அதாகிறது. “[illegible] ஸாரஸாரம்” என்கிறபடியே ஸாரதமமாயிருந்த ரஹஸ்ய த்ரயப்ரதி பாத்யங்களான தத்வஹித புருஷார்த்தங்களிலே. பரஸ்பர விரோதமும் இதி “அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸ்தித: ।” என்கிறபடிக்கு தத்வம் ஸர்வவ்யாப்தம் என்றச் செய்தே வ்யாபகஸ்வரூபமே ப்ரதிவஸ்து பூர்ணமென்கிறது பரஸ்பரவிரோதம் “நாராயணமணீயாம்ஸம் ஸர்வேஷாமணீயஸாம்” இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே அணுபரிமாணன் என்கிறது. இப்படிபலவுண்டு இவையெல்லாம் அவர்கள் க்ரந்தங்களிலே கண்டுகொள்வது. ஸித்தாந்தத்திலே இவைகளை விரோதமில்லாதபடிக்கு நிர்வஹிக்கும்படி. எங்ஙனேயென்றில் வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமாவது ஓரோருபாத்யவச்சிந்ந ப்ரதேசமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல சக்தியை யுடைத்தாயிருக்கை அல்லது வஸ்துதோறும் ஸ்வரூப ஸமாப்தியன்று. இதுகொள்ளில் பஹிர்வயாப்திக்கு விருத்தமாம். இத்தை அகடித கடநாசக்தியாலே நிர்வஹிக்கில் விருத்தஸமுச்சயம் கொள்ளும் பரமதாதிகள் படியாம். ஆகையால் பேதாபேதஸமுச்சயம் கொள்ளும் யாதவபக்ஷத்தில் அபிநிவேசத்தாலேயாயிற்று இந்த விரோதஸமுச்சயம் கொண்டது. அப்படியே அவனுக்குச் சொன்ன அணுத்வமும் அந்தர்வயாப்த்யநுகுணமாய் நிற்கிற ப்ரதிகாதாநர்ஹத்வம் அணுபரிமாண மென்பார்க்கு விருத்த ஸமுச்சயம் வரும் உபாத்யவச்சிந்ந ப்ரதேசத்தாலே பரிமிதத்வம் என்றுமிடம் “[illegible]” இத்யாதிஸூத்ர பாஷ்யாதிஸித்தம். ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநனென்னச் செய்தே “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஶம் பவதி து:கித:” இத்யாதிகளான அவதார விசேஷங்களிலுண்டான அபிநயங்களைக்கொண்டு துக்கி என்பது. துக்காநுத்பாதந சக்தியும் உத்பந்நதுக்கநிவர்த்தநசக்தியுமில்லாத போதன்றோ பிறர் துக்கம்கண்டு தானும் துக்கிப்பது குணமாவது. ஸர்வசக்தனுக்கிது குணமாகாதாகையாலே

“[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥”

இத்யாதிகளிற்படியே துக்காபிநயமாத்ரமே யுள்ளது என்றிறே நம் முதலிகளின் நிர்வாஹம்,

“வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஶம் பவதி து:கித: ।”

என்றது குணப்ரகரணமோ தோஷ ப்ரகரணமோ என்ன பட்டர் வார்த்தைக்கு அநுக்ரஹ விஷயமாயிருப்பாரை ரஞ்ஜிப்பிக்கையிலும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளை மோஹிப்பிக்கையிலும் ச்லோக தாத்பர்யம் கொண்டால் ஒரு விரோதம் வாராது, உபாய விஷயத்திலே கர்மஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்தி என்று பிரித்து உபாயங்கள் நாலென்பது, அதில் பக்தி ஸ்வரூப விருத்தம் ப்ரபத்தி ஸ்வரூபாநுரூபமென்றது. பக்தி உபாயமென்னென்று கொண்டு வேதாந்தங்களுபாயமாக விதிக்கிறபடி யென்னென்னில்ஔஷத ஸேவை பண்ணுதவர்களுக்கு அபிமத வஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடுவாரைப் போலே ஈச்வரனைக்கலந்து விதிக்கிற வித்தனை என்றது. ப்ரபத்யுபாயத்துக்கு இக் குற்றங்களொன்றுமில்லை என்று ஸ்வரூப விரோதம் முதலான தோஷங்கள் ப்ரபத்திக்கில்லை என்றச் செய்தே ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச் சித்தமான ப்ரபத்திதானும் அபராதகோடியிலேயாய் க்ஷாபணம் பண்ணவேண்டும்படி நில்லா நின்றதிறே என்று. இத்தையும் அபராதமாக்கி ஸ்வரூபவிருத்த மாக்கினதும் பரஸ்பரவிரோதம் புத்திபூர்வாபராதாநுஷ்டாநமும் ஸ்வரூப விருத்தமிறே. அப்படியே ஈச்வரனுபாய

மாம்போது பிராட்டி புருஷகாரமாயிருக்குமென்று ஸ்ரீமச் சப்தத்திலே சொல்லுவது,

"நாஸள வாராஷகாரெண நவாவ்யெந்ய ஹெதா நா ।
கெவலம்லெஷஸ்ஜுயெவாஹம் வெடிகெஷ கஞ்ஜிதீஷாவந ॥"

என்று புருஷகார நைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுவது. இப்படி பலவுண்டு பூர்வாபர விரோதங்கள் தத்க்ரந்தங்களிலே. பன்னி உரைக்கும் கால் பாரதமாம். அப்படியே புருஷார்த்த விஷயத்திலே ஸர்வபாபவிநிர்மோக்ஷமுண்டாய் தேச விசேஷம் போய் பகவதநுபவாதிகளொன்று மில்லாதே ஸ்வாநுபவமாத்ரத்தோடே சிலருக்குத் தலைக்கட்டும் சிலருக்கு பகவதநுபவமாத்ரம் சிலருக்கு கைங்கர்யம் என்றிப்படி மோக்ஷத்திலே புருஷார்த்த பேதகல்பநமும் ஆத்மாநுபவமாத்ரம் மோக்ஷமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள் என்று அர்தபஞ்சகத்திலே ஸ்வபக்ஷத்திலே ஆத்மாநுபவம் மோக்ஷமென்றென்று தோற்றும்படி சிலர் சொல்லுவரென்றெழுதியதும் கைங்கர்யமும் கூட அநுபவமென்றோரிடத்திலே எழுதியதும் அநுபவகாரிதம் கைங்கர்யமென்றோரிடத்திலே யெழுதியதுமிவையெல்லாம் ப்ரஸ்பர விருத்தமாயிருக்கும். அப்படியே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் அஸாதாரணகாரணமாகக் கொண்டு பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் ராமாயணத்திலே சொல்லுகிறதென்றெழுதி வைத்து மஹாபாரதத்திலே எம்பெருமானுக்கு புருஷகாரத்வம் சொன்னதாகச் சொல்லுகிறது பூர்வோத்தர விரோதம். எம்பெருமானுக்கு புருஷகாரத்வமுண்டானால் அது பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமென்று சொல்லவொண்ணாது. பிராட்டிக் கஸாதாரணமென்றிசைந்தால் அது யெம்பெருமானுக்கு வாராது. அப்படியே எம்பெருமானுக்குபாயத்வமஸாதாரணமென்று சொல்லி அத்தையும் தூஷித்து ஆசார்யனுக்குபாயத்வம் ஸமர்திப்பதும் பூர்வோத்தர விருத்தமாயிருக்கும். இப்படி மற்றும் கண்டு கொள்வது.

இதுகளையெல்லாம் பூஷண தூஷணத்திலே ப்ரபஞ்சித்தோம். இல்லாத சுத்த ஸம்ப்ரதாய க்ரமத்தையும் இதி. ஆச்சான் உள்ளிட்டார் வழியாய் நடத்திப்போந்த ஸம்ப்ரதாயத்திலே இப்படிக்கு பூர்வோத்தர விரோதமும் பரஸ்பர விரோதமுமில்லாமையாலே அதுவே சுத்தஸம்ப்ரதாயமாய் அதிலுள்ள க்ரமங்களையுமென்றபடி.

अर्थान्तरत्वादिव्यपदेशाधिकरणम्

सू—आकाशोर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात ॥ १. ३. ४२. ॥

"आकाशोहवै नामरूपयो र्निर्वहिता ते यदन्तरा तद्ब्रह्म ।" इत्यादिना निर्दिष्ट आकाशः "धूत्वा शरीरम कृतं कृतात्मा" इति प्रकृतात् प्रत्यगात्मनः परिशुद्धादर्थान्तरभूतः परमपुरुषः, नामरूपयोः निर्वोढृत्वतदस्पर्शरूपार्थान्तरत्वामृतत्वादिव्यपदेशात् ।

சாந்தோக்யத்தில் ஆகாசம் என்னும் வஸ்து நாமரூபங்களை நிர்வஹணம் செய்கிறது. அந்த நாமரூபங்கள் இந்த ஆகாசத்தைத் தொடுவதில்லை. அதுவே ப்ரஹ்மம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு ஆகாசம் என்னும் பொருள் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரம புருஷன். பரமாத்மாவுக்கே உரித்தான குணங்களை சொல்லி இருப்பதால்.

तत्वमस्यादिना ऐक्योपदेशात् प्रत्यगात्मनोनार्थान्तरभूतः परम-पुरुषः इत्याशङ्क्याह ।

सू—सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन ॥ १. ३. ४४. ॥

"प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्तो नबाह्यं किञ्चनवेदनान्तरम्" "प्राज्ञेनात्मनान्वारूढः" इति सुषुप्त्युत्क्रान्त्योः बाह्यान्तरविषयानभिज्ञात् प्रत्यगात्मनः तदानीमेव प्राज्ञतया भेदेन व्यपदेशात् अर्थान्तरभूतएव ।

தத்துவமஸி முதலான வாக்யத்தாலே இருவரும் ஒன்று என்று உப தேசித்திருப்பதால் ஜீவாத்மனைவிட பரம புருஷன் வேறல்லன் என்று சங்கை வர. அந்த சங்கையை நிராகரிக்கிறார். ஸுஷுப்தி காலத்தில் ப்ராஜ்ஞனை பரமாத்மாவோடே சேர்ந்த இவன் பாஹ்யமும் ஆந்தரமுமான ஒன்றையும் அறியுகிறதில்லை. என்றும் உத்க்ராந்தி காலத்திலும் ப்ராஜ்ஞனை அந்த பரமாத்மாவாலே அந்வாரூடன் என்று ஜீவாத்மாவை பாஹ்யாந்தர விஷயங்களை அறியாதவன் என்று பரமாத்மாவே ப்ராஜ்ஞன் என்று வேறாகச் சொல்லியிருப்பது கொண்டு ஜீவன் வேறு. பரமாத்மா வேறு.

सू—पत्यादिशब्देभ्यः ॥ १. ३. ४४. ॥

परिष्वक्ते प्राज्ञे श्रूयमाणेभ्यः पत्यादिशब्देभ्यश्चायमर्थान्तरभूतः । "सर्वस्याधिपतिः सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः" इति उत्तरत्र श्रूयते । ऐक्योपदेशोपि "अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः" इत्यनेन जीवस्य शरीरभूतस्यात्मतया अवस्थितेरिति स्स्वयमेव परिहरिष्यति।

எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதி என்றும் சொல் மேலே காண்கிறது. ஜீவன் சரீரமாகவும், பரம புருஷன் ஆத்மாவாகவுமிருப்பதால் ஐக்யம் சொன்னது பொருந்தும் என்று தானே ஐக்யத்தைக் கண்டிக்கிறார்

அர்த்தாந்தர த்வாதி வ்யபதேசாதிகரணமும்

மூன்றுவது பாதமும் முடிந்தன.

प्रथमाध्याये चतुर्थः पादः ।

आनुमानिकाधिकरणम् ॥

सू—आनुमानिकमप्येकेषामिति चे न्न, शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेर्दर्शयति च ॥ १. ४. १ ॥

एकेषां कठानां शाखायाम् आनुमानिकं प्रधानमपि जगत्कारणत्वेन "महतः पर मव्यक्तम्" इत्युच्यते इति चेत्—न. पूर्वत्र "आत्मानं रथिनं विद्धि" इत्यादिषु उपासनोपायेषु वशीकार्यत्वाय रथिरथादिरूपकविन्यस्तेषु शरीराख्यरूपकविन्यस्तस्य अत्राव्यक्तशब्देन गृहीतेः "इन्द्रियेभ्यः पराह्यर्थाः" इत्यादिनाहि वशीकार्यत्वेन हि परा उच्यन्ते. तथा चोत्तरत्रश्रुतिरेव दर्शयति "यच्छेद्वाङ्म नसी प्राज्ञः" इत्यादिना ।

கடோபநிஷத்தில் ஆநுமாநிகம் என்று சொல்லப்படும் ப்ரதாநமே ஜகத் காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. "மஹத: பரமவ்யக்தம்" என்று, அவ்

யக்தம் என்றால் ப்ரக்ருதி, அதுவே ப்ரதாநம் எனப்படும். அது மஹத் என்னும் தத்துவத்தைக்காட்டிலும் பரமானது என்று பூர்வபக்ஷம். ஸித்தாந்த மோவெனில்—இங்கு அவ்யக்தம் என்ற சொல்லுக்கு ப்ரதாநம் பொருள் அல்ல. சரீரமே பொருளாகும். ஏனெனில்—கீழ்வாக்யத்தில் உபாஸநத்திற்கு ஸாதநமான பொருட்கள் இன்னது இன்னதென்று குறிக்கும் போது, சரீரத்தை ரதமாகவும், ஆத்மாவை ரதீ அதாவது ரதத்திலுள் உட்கார்ந்திருக்கும் யாத்திரிகனைகவும் இந்திரியங்களை அந்த ரதத்தை நடத்தி கொண்டு போகும் குதிரைகளாகவும், இப்படி ஒரு ரதத்திற்கு வேண்டியவையான ஸாமான்கள் அனைத்தும் இந்த சரீரத்தில் இருக்கின்றன வென்று நிரூபித்துப்பின்னே இந்த வாக்யம் வருகிறபடியால் இங்கு அவ்யக்தம் என்ற பதத்திற்கு ரதமாக ரூபிக்கப்பட்ட சரீரம் என்றே பொருள். கொள்ளவேணும். மேல் ப்ரகரணத்திலும் இந்தஅர்த்தமே வெளியாக்கப் படுகிறது.

सू—सूक्ष्मं तु तदर्हत्वात् ॥ १. ४. १. ॥

सूक्ष्मम् अव्यक्तमेव शरीरावस्थ कार्यार्हमिति अव्यक्तशब्देन शरीरमेव गृह्यते ।

இந்தரியங்களுக்குப் புலப்படாத பூத ஸூக்ஷமம் எனப்படும் ப்ரதாநமே உருவமாறி சரீரமாகி கமநாதிகார்யங்களுக்கு அர்ஹமாகிறதாகையால் அந்த சரீரமே இங்கு அவ்யக்த மெனப்படும்.

यदि रूपकविन्यस्तानामेव ग्रहणम् ; किमर्थम् "अव्यक्तात्पुरुषः परः" इत्यतआह—

सू—तदधीनत्वादर्थवत् ॥ १. ३. ४. ॥

पुरुषाधीनत्वात् आत्मशरीरादिकम् अर्थवत् । उपासननिर्वृत्तये भवति । पुरुषोह्यन्तर्यामी सर्वमात्मादिकं प्रेरयन् उपासनोपायत्वेन वशीकार्यकाष्ठा प्राप्यश्चेति "साकाष्ठा सापरागतिः" इत्युच्यते ।

இந்த ச்ருதிவாக்யத்தில் ரதம் அச்வம் இவை முதலியவற்றாய் ரூபிக்கப்பட்ட சரீரம் இந்திரியம் முதலான வஸ்துக்களையே எடுத்துக்கொள்ளவேணும் என்றால் அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும் புருஷனை மேலாகச் சொல்லுவானேன்

என்ற சங்கைக்கு சமாதானம் ஆத்ம சரீராதிகள் எல்லாம் புருஷனுக்கு அதீநமாயிருப்பதால் அவற்றையும் வசப்படுத்தினால் தான் உபாஸநப் பூர்த்தியாகும். வசப்படுத்த வேண்டிய பொருளில் வைத்து ப்ரதாநமானவன் பரம புருஷன் என்பது இதனால் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

सू—ज्ञेयत्वावचनाच्च १. ४. ४. ॥

अत्र अव्यक्तस्य ज्ञेयत्वावचनाच्च न कापिलमव्यक्तम् ।

இங்கு அவ்யக்தம் என்ற பொருளை அறியவேண்டியதாகச் சொல்லவில்லை. ஸாங்க்ய சாஸ்திரத்தில் அவ்யக்தத்தை அறியப்படவேண்டிய பொருளாகக் கூறியிருக்கிறது. ஆகையால் அவ்யக்தம் என்பது ப்ரதாநமல்ல.

सू—वदतीतिचेन्न प्राज्ञोहि प्रकरणात् १. ४. ५. ॥

अशब्दमस्पर्शमित्यारभ्य "निचाय्य तम्" इति वदतीतिचेन्न "तद्विष्णोः परमं पदं" "एष सर्वेषु भूतेषु गूढोत्मा न प्रकाशते' इत्यादिना प्रकृतः प्राज्ञो हि निचाय्यतम् इति ज्ञेय उच्यते ।

சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் இவையில்லாத அந்த அவ்யக்தத்தை அறிந்தவன் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தவனாகிறான் என்று ப்ரதாநத்தை அறியவிதி உண்டு என்று தோன்றிய சங்கையை கண்டிக்கிறது இந்த ஸூத்திரம். சொல்லி இருப்பதைப் பராமர்சித்துப்பார்த்தால் சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் இவையில்லாதவன் என்று பரமாத்மாவை சொல்லி, அவனையே அறியத்தக்கவனாக விதித்திருப்பது தெரியவரும்

सू—त्रयाणामेवचैवमुपन्यासः प्रश्नश्च ॥ १. ४. ५. ॥

இந்த ப்ரகரணத்தில் நசிகேதஸ் ம்ருத்யுவைப்பார்த்து ப்ரச்நம் செய்தரீதியை ஆராய்ந்து பார்த்தால், உபாஸிப்பவன், உபாஸிக்கப்படுமவன், உபாஸனை, இம்மூன்றைப் பற்றியே கேள்வியும் விடையும் காண்கிறதேயல்லாமல் ப்ரதாநத்தைப்பற்றி ப்ரஸக்தியே இல்லை.

सू—महद्वच्च ॥ १. ४. ७. ॥

बुद्धेरात्मा महान् परः इति आत्मशब्दात् यथा न तान्त्रिको महान् । तथा अव्यक्तमपीति ।

ஒரே வாக்யத்தில் மஹான் என்ற பதமும் அவ்யக்தம் என்றபதமும் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் மஹான் என்னும் சொல்லுக்கு ஸாங்க்யசாஸ்திரத்தில் சொன்ன மஹத்தத்துவத்தைப் பொருளாகக்கொள்ள இடமில்லை. ஆத்மசப்தத்தைக் கொண்டு அதை விசேஷித்துச் சொல்லி இருப்பதால் அது ஒவ்வாது. ஜீவன் என்ற பொருளையே கொள்ளவேணும் அதுபோல் அவ்யக்தம் என்ற சொல்லுக்கும் ஸாங்க்ய சாஸ்திரத்தில் சொன்ன பொருளைத்தள்ளி கீழ்ச்சொன்ன பொருளை அநுஸரித்து சரீரம் என்னும் பொருளையே கொள்ளுவது உசிதம்.

चमसाधिकरणम्

सू—चमसवदविशेषात् ॥ १ . ४. ८. ॥

' अजामेकाम्—बह्वीः प्रजाः सृजमानामित्यत्र न तन्त्रसिद्धा प्रकृतिः कारणत्वेनोक्ता । जन्माभावयोगमात्रेण न तस्या एव प्रतीतिः "अर्वाग्बिलश्चमस इतिवत् प्रकरणे विशेषकाभावात् । "यथेदं तच्छिर इति हि चमसो विशेष्यते योगिकशब्दाद्विशेष प्रतीति र्हि विशेषकापेक्षा ।

ச்வேதாச்வதாரம் என்னும் உபநிஷத்தில் சரீரத்தைச் சொல்லுவதற்கு ப்ரஸக்தி இல்லாமலே ப்ரக்ருதியை ஜகத் காரணமாகக் கூறியிருக்கிறது என்ற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறது இந்த ஸூத்திரம். கபிலர் ஒப்புக்கொண்ட ப்ரக்ருதியா? உபநிஷத்தில் ஒப்புக்கொண்ட ப்ரக்ருதியா ? என்று ஸந்தேஹம் வர. ஒரு பக்ஷத்தைத்தள்ளி மற்றொரு பக்ஷத்தை ஒப்புக்கொள்ள ந்யாயம் வேணும். ப்ருஹதாரண்யகத்தில் சமஸம் என்ற பதம் உண்டு அதற்கு பக்ஷணஸாதநம், அதாவது சாப்பாட்டுக்கு உபயோகப்படும் கருவி.

என்று ஸாதாரணப் பொருள் ஆனாலும் மேல் வாக்யத்தில் விவரிக்குமிடத்தைக்கொண்டு அதற்கு சிறஸ் என்ற பொருள் கொள்ளுகிறோம். அதுபோல் இங்கு கபிலமதப்படியான ப்க்ருதியையே ஒப்புக்கொள்ள வேணும் என்பதற்கு ந்யாயம் ஒன்றும் காணும். காரணப் பெயர்களுக்கு மற்ற விசேஷ விவரங்களைக்கொண்டே பொருள் நிர்ணயிக்கவேணும்.

सू—ज्योतिरुपक्रमातु तथाह्यधीयतएके ॥ १. ४. ९. ॥

ज्योतिः ब्रह्म । ब्रह्मकारणिका इयमजा तथाहि—ब्रह्मकारणिकाया एव प्रतिपादकमेतत्सरूपमन्त्रञ्च तैत्तिरीया अधीयते । "अणोरणीयान्महतोमहीयान्" इत्यारभ्य "अतस्समुद्रागिरयश्च" इत्यादिना सर्वस्य ब्रह्मण उत्पत्या तदात्मकत्वप्रतिपादन समये "अजामेकाम्" इति पठन्ति । अतस्तत्प्रत्यभिज्ञानात् इयं ब्रह्मकारणिकेति निश्चीयते ।

அந்த ப்ரக்ருதியே, பரமாத்மாவினிடமிருந்து உண்டானதாக தைத்திரீய ச்ருதிகள் கூறுகின்றன. அந்த அஜா என்றும் பதத்தைக்கொண்டு இங்கே ப்ரக்ருதியை க்குறிக்கிறபடியால். ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து உத்பந்நமான ப்ரக்ருதியே இந்த ச்ருதியிலும் சொல்லப்படுகிறது.

सू—कल्पनोपदेशाच्च मध्वादिवदविरोधः ॥ १. ४. १०. ॥

कल्पना सृष्टिः । यथा "सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्व मकल्पयत्" इति "अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत्" इत्यादिना सृष्ट्युपदेशात् अजात्व ब्रह्मकार्यत्वयोरविरोधश्च । प्रळयकाले नामरूपे विहाय अचिद्वस्त्वपि सूक्ष्मरूपेण ब्रह्मशरीरतया तिष्ठतीत्यजात्वम् । सृष्टिकाले नामरूपे भजमाना प्रकृतिः ब्रह्मकारणिका । यथा प्रळयकाले मध्वादिव्यपदेशानर्हसूक्ष्मरूपेणावस्थानमकार्यत्वञ्च मधुविद्यायां प्रतोयते

"असौवा आदित्यो देवमधु" "नैवोदेता नास्तमेता एकल एव मध्ये स्थाता" इति । तद्वत् ।

அஜா என்று ப்ரக்ருதிக்குப் பெயர் இடப்பட்டது, அஜா என்னும் சொல் லுக்குப் பிறவியில்லாதது என்று பொருள். முன் சூத்திரத்தில் ப்ரக்ருதியை பரமாத்மாவிடமிருந்து பிறந்ததாகச் சொல்லப்பட்டது, இது எப்படி பொருந்தும்? என்றால், ப்ரக்ருதிக்கு இரண்டு நிலைகள் உண்டு. ஸ்தூலாவஸ்தை என்னும் சூக்ஷ்மாவஸ்தை என்னும். இந்த அசேதநமான ப்ரக்ருதி ப்ரளய காலத்தில் நாமரூபங்களை இழந்து சூக்ஷ்மரூபத்துடன் பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாக நிற்கிறது. ஸ்ருஷ்டிகாலததில் நாமரூபங்களை அடைந்து ஸ்தூலரூபத்தைப் பெறுகின்றது. இந்த ஸ்தூலரூபம் ப்ரம்மத்தினிடமிருந்து வருகிறபடியால் ப்ரம்மத்தினிடமிருந்து பிறந்தது என்று சொல்வது. மதுவித்யையில் ஆதித்யனை தேவமது என்று சொல்லி இருக்கிறது. அதே ஆதித்யனுக்கு சூக்ஷ்மாவஸ்தையில் மது என்ற பெயர் இல்லை, ஸ்தூலாவஸ்தையில் தேவர்களுக்கு போக்யமாயிருப்பதால் தேவமது வாகிறான். அதுபோல் இங்கும் அவஸ்தா பேதத்தையிட்டு அஜா என்னும் ஜ்யோதிருபக்ரமா என்னும் சொன்னது யுக்தமே.

सङ्ख्योपसंग्रहाधिकरणम्

सू— न सङ्ख्योपसंग्रहादपि नाना भावादतिरेकाच्च ॥ १. ४. ११ ॥

यस्मिन् पञ्चपञ्चजनाः इत्यत्र पञ्चविंशतिसङ्ख्योपसंग्रहादपि न तान्त्रिकाण्येतानि । यस्मिन्निति यच्छब्द निर्दिष्ट ब्रह्माधारया तेभ्यः पृथग्भावात् एतेषाम् तत्वातिरेकाच्च । यच्छब्द निर्दिष्टमाकाशश्चेति द्वयमतिरिक्तम् । सङ्ख्योपसङ्ग्रहादपि इत्यपिशब्दात् नात्र पञ्चविंशति सङ्ख्यासङ्ग्रहः । दिक्सङ्ख्ये संज्ञायामिति संज्ञाविषयोयं पञ्चजना इति । पञ्चजनानाम केचित् । ते पञ्चपञ्चजनाः इत्युच्यन्ते । सप्तसप्तर्षयः इतिवत् ।

ஸாங்க்யமதத்தில் இருபத்தைந்து தத்துவங்கள் உண்டு. "யஸ்மிந் பஞ்ச பஞ்சஜநா:" என்னும் உபநிஷத்வாக்யத்திலும் இருபத்தைந்து தத்துவங்

15718

... சொல்லப்படுவதாகத் தோன்றுகிறபடியால் ஸாங்க்யமதத்தை போதிப்பது ... தத்வங்களுக்கு தாத்பர்யம் என்று சங்கைவர. அதைக் கண்டிக்கிறார். அந்த இருபத்தைந்து தத்துவங்களும் ப்ரஹ்மத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டவை என்று ப்ரஹ்மத்தை வேறுதத்துவமாகக் கூறியிருப்பதாலும் ஆகாசம் ஒன்றை அதிகமாகக் கூறியிருப்பது கொண்டும் இருபத்தைந்து தத்துவங்களே இங்கு நிரூபிக்கப்படுகின்றன வென்பது தவறு. பஞ்சஜந என்பது ஐந்து இந்திரியங்களைச் சொல்லும். ஏழு ஸப்தர்ஷிகள் என்பது போல் ஐந்து பஞ்சேந்திரியங்கள் என்று பொருள் கொள்ளவேணும் ஆகையால் இங்கு ஸாங்க்யமதத்தைச் சொல்ல ப்ரஸக்தி இல்லை.

सू—प्राणादयो वाक्यशेषात् ।। १. ४. १२ ।।

पञ्चजनसंज्ञिताः प्राणादयः पञ्चेन्द्रियाणीति "प्राणस्यप्राणमुत चक्षुषश्चक्षुः" इत्यादिवाक्यशेषादवगम्यते । चक्षुश्शोत्रसाहचर्यात् प्राणान्नशब्दावपि स्पर्शनादीन्द्रियविषयौ ।

"ப்ராணஸ்யப்ராணம்" என்று தொடக்கமான மேல் வாக்யத்தால் பஞ்சஜந என்று ப்ராணாதிகளுக்குப்பெயர் என்றும் அவை பஞ்சேந்திரியங்களை என்றும் ஏற்படுகிறது. ப்ராணாந்நசப்தங்கள் ஸ்பர்சாதீந்திரியங்களை சொல்லுகின்றன.

सू—ज्योतिषैकेषामसत्यन्ने ।। १. ४. १३. ।।

एकेषां शाखिनां काण्वानां "अन्नस्यान्नम्" इत्यसति "तं देवाज्योतिषां ज्योतिः" इत्युपक्रमगतेन ज्योतिश्शब्देन पञ्चपञ्चजनाः इन्द्रियाणीति ज्ञायन्ते । ज्योतिषां ज्योतिः प्रकाशकानां प्रकाशकं ब्रह्मेत्युक्त्वा अनन्तरं पञ्चपञ्चजनाः इत्युक्तेः प्रकाशकानि पञ्चेन्द्रियाणीति गम्यते ।

இந்த மந்த்ரத்தில் அந்ந என்ற பதத்தைக்கொண்டு பஞ்சஜந என்னும் சொல்லுக்கு இந்திரியங்கள் என்று அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. அந்நம் அநுபவ ஸாதநம் என்று பொருள். சில சாகைகளில் இந்த வார்த்தை இல்லை. அந்த சாகைப்படி, இந்திரியங்கள் என்ற அர்த்தம் எப்படி சித்திக்கும் என்றால் ஆரம்பத்தில் சோதிக்கெல்லாம் சோதி. என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதைக்கொண்டு ப்ரகாசகங்களான இந்திரியங்களுக்கும் ப்ரகாசகம் ப்ரஹ்மம் என்று அர்த்தம் சொல்லவேணும்.

ஸங்க்யோபஸங்க்ரஹாதிகரணம் முடிந்தது

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கக்கூடிய புஸ்தகங்கள்

(1) வேதார்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்) ஸ்ரீ. உப. வாசுதேவாசார்யரின் தமிழ் உரையுடன் 3—0—0

(2) ஸ்ரீ பஞ்சஸ்தவம்—(ஸ்ரீ ஸ்தவம்—ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவம் ஸ்ரீ. உப. வாசுதேவாசார்யரின் உரையுடன் 1—0—0

(3) ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச் செய்த ஸ்தோத்திரங்கள், தேவநாகரத்தில் அச்சிட்டது 1—0—0

(4) ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச் செய்த ஸ்ரீ ஸ்துதி, V. அனந்தாசாரியர் எழுதிய தமிழுரையும் V. V. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் எழுதிய முகவுரையும் 0—8—0

(5) ஸ்ரீ சூக்தபாஷ்யம்—ஸ்ரீநஞ்சீயர் அருளிச் செய்தது. சதுச்ஶ்லோகி, சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீ ஸ்துதி, ஸ்ரீஸ்தவம், ஸ்ரீ குணரத்நகோசம், லக்ஷ்மீ ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரம், அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்திரம் இவ்வனைத்துக்கும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்பு; by A. Srinivasa Raghavan, M. A. (புதுக்கோட்டை மகாராஜா காலேஜ்) 1—8—0

(6) ஸ்ரீ நிகமாந்த தேசிகன் அருளிச் செய்த சில்லரை ரஹஸ்யங்கள்—Edited with notes and introduction by A. Srinivasa Raghavn M. A. (புதுக்கோட்டை மகாராஜா காலேஜ்)—2 பாகங்கள் 2—8—0

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய புஸ்தகங்கள்

(1) கோபால விம்சதி, பகவத் த்யான ஸோபானம் 0—1—0

(2) மகா வீர வைபவம், சுதர்சநாஷ்டகம், கருட தண்டகம் 0—1—0

(3) அர்ச்சாவதார வைபவமும் விக்ரஹாராதநத்தில் ஆக்ஷேபங்களும் ஸமாதாநங்களும் தேவநாகரியில் அச்சிட்டது; மகா மஹோபாத்தியாய R. V. கிருஷ்ணமாசாரியர் இயற்றியது 0—10—0

வி. அனந்தாசாரியர்

"வேதாந்த விஹார்" நெ 11, கிருஷ்ணாபுரம், கோடம்பாக்கம் போஸ்ட், சென்னை.

வியாபாரிகளுக்கும் வித்தியார்த்திகளுக்கும் 20% கமிஷன் தள்ளிக் கொடுக்கப்படும்

stered No. M. 3778.

சீரும் சிறப்பும் செழித்துப் பெருமையாய் வாழ
அழகிய ஆபரணங்களை அணிவது அவசியம்.
ஆபரணங்களுக்கெல்லாம் அரசனுயிருப்பது

வைர நகையே.

சீமைக் கமலங்களைச் செம்மையாகத் தேடியணிபவரிடம் ஸ்ரீதேவி தானே வந்து தாண்டவமாடுவள். இது விளம்பரக் கட்டுரையென்று வீணில் நினைத்துவிடாதீர்கள். வைரம் முதலிய இரத்தினங்களின் அருமை பெருமைகளைப் பகுத்தறிந்த பண்டைக் காலத்திய பண்டிதோத்தமர்கள் நிர்ணயித்து நிரூபித்துள்ள வசனங்களையும் வாசித்துப் பாருங்கள்.

षड्भिर्वाष्टभिरस्रैर्यत् बहुभिर्वा समन्वितम् ।
अम्बुदेन्द्रधनुर्वारिधरं वज्रं प्रशस्यते ॥
वज्रस्य सर्वदा तादृग्गुणयुक्तस्य धारणम् ।
शोभाकरं श्रेयसां च साधकं दोषघातकम् ॥

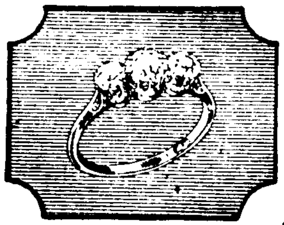

"ஆறு பட்டைகள், எட்டு பட்டைகள், அநேகம் பட்டைகள் உள்ள வைரங்கள் குணத்தில் ஒன்றுக்குமேல் ஒன்று உயர்ந்தவை. நீர்கொண்ட மேகத்தில் தோன்றும் இந்திர தனுஸ்ஸுக்கு ஒப்பான நிறங்களோடுகூடி நிரம்ப நீரோட்டமுடைய வைரக்கல் மெத்தப் பிரசஸ்தமானது. அவ்வாறு உயர்குணமுள்ள வைரத்தை எப்பொழுதும் அணிவதால் அழகும் ஒளியும் ஓங்கி வளரும்; சீரும் சிறப்பும் செழிக்கும்; பீடையும் பிணிகளும் பற்றறவே ஒழியும்."

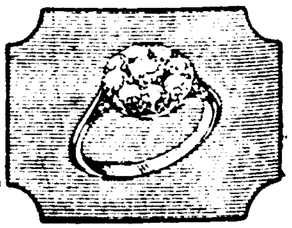

உத்தம குணம் பொருந்திய வைரங்களை அணிபவருக்கு அவ்வித அழகையும் ஐச்வர்யத்தையும் அளித்திடுமென்பதை ஆற அமர யோசித்து அவ்வித வைரங்களை வாங்கியணிய முயலவேண்டும். அவ்வகை வைர நகைகளை நாகரிகமான மோஸ்தரில் நன்றாகச் செய்து நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாய் பெரும் வியாபாரம் செய்பவர் ஸூராஜ்மல் கம்பெனியாரே.

SURAJMAL'S
The Jewellers
313 ESPLANADE, MADRAS.

Printed by S. Krishna at Kabeer Printing Works, 195, High Road, Triplicane, and Published by V. Ananthachariar, for Sri Vaishnava Siddhanta Prachara Sabha, Ltd., Madras.